57

SAN-ANTONIO

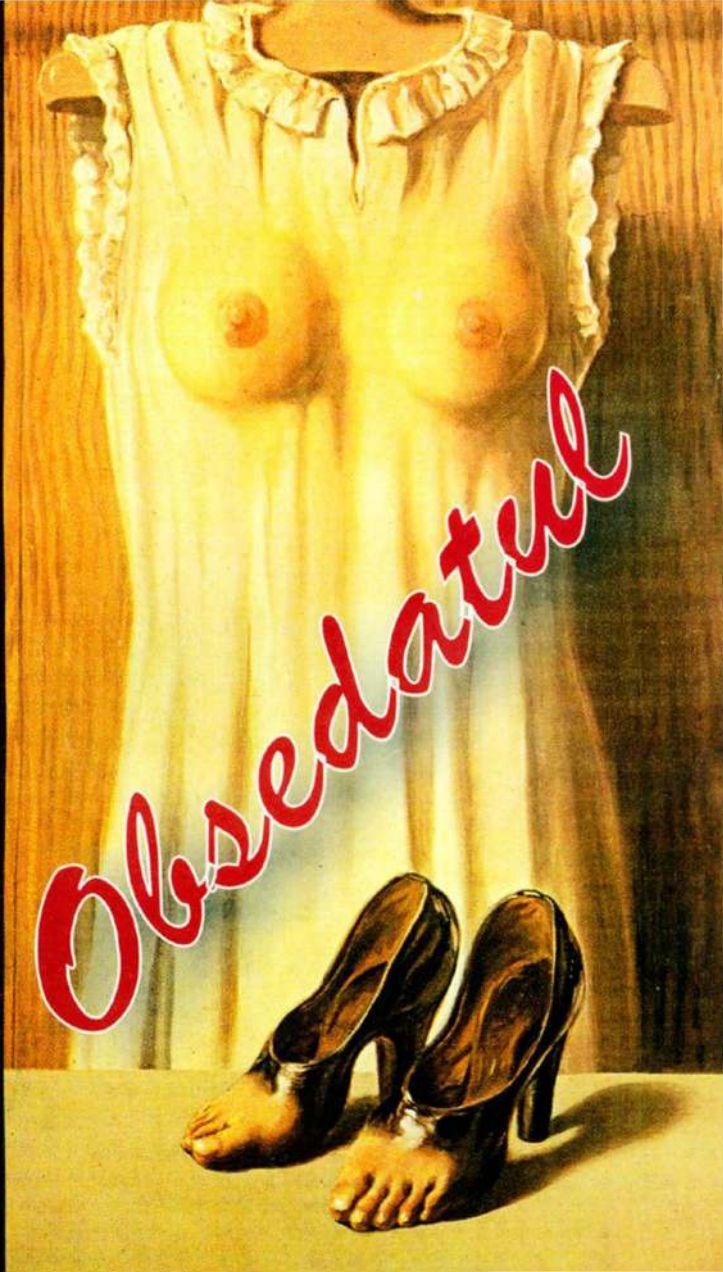

Obsedatul

Editura FORUM

SAN-ANTONIO ÎN ROMÂNIA

lui Vlad Mușatescu,
creatorul nemuritorului Al Conan Doi –
un adevărat San-Antonio al românilor

200 de romane, tipărite în peste 200 de milioane de exemplare în Franța, Anglia, Danemarca, Spania, Italia și România (56 de titluri traduse până în prezent): San-Antonio este nu doar un simplu celebru personaj literar ci un adevărat fenomen al literaturii populare, parte indisolubilă a patrimoniului cultural francez. Lucru dovedit de altfel și de cele peste 20 de studii și analize critice, biografii și bibliografii, cărți de dialoguri și teze de doctorat ce i-au fost consacrate, detașându-se net Dicționarul „limbajului" lui San-Antonio, cu cele 2000 de pagini ale sale.

În 1993 eram în Gara de Est din Paris, la sfârșitul unui minunat sejur parizian și mă pregăteam să urc în trenul care să mă aducă la Craiova. Pentru a-mi umple cele 36 de ore de călătorie îmi cumpăr un roman de (și cu) San-Antonio: *La matrone des sleepinges* (nr. 155). Mă urc în tren, mă instalez confortabil în cușetă și încep să citesc: acțiunea debutează în Gara de Est din Paris, se desfășoară o bună parte a romanului în celebrul tren Orient Express și se termină la... Craiova! De altfel, penultimul capitol chiar așa se și intitulează: „Mardi: Craiova, 15 H 08". Subiectul romanului? Madame Léocadia Van Trikhül, baroneasă belgiană și negustoreasă de arme, negociase cu răposatul Ceaușescu instalarea unui uriaș depozit de armament într-o mină abandonată din Carpați. La decesul subit al dictatorului, ea vine în România să recupereze cheia pomenitului depozit, dar planurile ei sunt dejucate de valorosul San-Antonio care o și arestează la Craiova, nu înainte de a fi el însuși demascat și gata să fie omorât de diabolica baroneasă.

În 1995 eram din nou în Gara de Est, cu biletul pentru România în buzunar și, ca de obicei, căutam un San-A. pentru lectură în tren. Răsfoiesc unu, două și apoi, deschizând *Les eunuques ne sont jamais chauves* (nr. 164), citesc titlul primei dintre cele 2 părți ale romanului:

„L'Aviateur Roumain". Gheorghiu Tiarko, fost pilot personal al lui Ceauşescu, fugit în Anglia după căderea acestuia, este deţinătorul secretului tezaurului „Izmir", furat de la fostul Şah al Iranului, Reza Pahlavi, şi cumpărat de familia Ceauşescu. Acest teribil secret este vânat de Soliman Draggor, emirul Razmamoul-ului, care îl trimite pe San-Antonio (fără a-i cunoaşte, bineînţeles, identitatea) în România, să afle ascunzătoarea tezaurului. Deci o parte din acţiunea romanului se desfăşoară în munţii Carpaţi, mai precis în orăşelul Bistroka. Aici, principalele obiective „turistice" sunt fortăreaţa Bistroka, un vechi castel din secolul XV transformat de comunişti în închisoare, mânăstirea Cégrotoncùh, ridicată în 1644 de voievodul Teïdus Lapidus şi hanul Christophi. De notat că San-Antonio, pentru a-şi duce la bun sfârşit misiunea, învaţă limba română. Alte personaje româneşti care mai apar în carte sunt generalul Gheorghi Dobroujda, principalul consilier al lui Nicolae Ceauşescu şi Carol Swetzla, unchiul lui Tiarko, stabilit la Londra în urmă cu 30 de ani.

Însă, prima oară în viaţă, San-Antonio (comisarul) a fost în România în 1985, în paginile romanului *Dégustez, gourmandes!* (nr. 122). El a avut misiunea să vină în ţara noastră, la Constanţa, pentru a o seduce şi răpi pe generăleasa sovietică Natacha Glavoski, urmând apoi să o schimbe contra unor documente secrete ruseşti de mare importanţă. Avem dreptul astfel la o scurtă descriere a oraşului Constanţa în vremea preşedintelui *Ceskù* şi facem cunoştinţă cu doctoriţa Tanaresco de care San-Antonio bineînţeles că se îndrăgosteşte. Ceea ce îl face să scrie: „Îmi place mult România actuală. E un loc unde aş dori să mă retrag după moarte" (!).

Trebuie remarcat că şi în alte romane ale sale apar personaje „româneşti":

– Elia Filesco, cântăreaţă ratată, văduvă de lord englez, al cărei sport favorit este spionajul în favoarea unor naziţti refugiaţi în America de Sud (*J'ai bien l'honneur de vous buter*, nr. 54/1955);

– Casimodus Tepasbosco, artist de music-hall de origine română şi spion francez în insula Cuho, condusă cu mână de fier de dictatorul Infidel Castré (*Ménage tes méninges*, nr. 11/1962);

– Flavius Tedseuquitu, cetăţean englez de origine română, născut la Bucureşti în 1908, fals reporter la revista literară CORNER, dar adevărat ucigaş profesionist (*Morpions Circus*, nr. 113/1983);

– Marika Sein, infirmieră şi soţia lui Raphael Sein, francez de origine vietnameză, spion în slujba organizaţiei mafiote japoneze K.K. Bou Din (*Bacchanale chez la mère Tatzi*, nr. 121/1985);

– Pompilius Senaresco, pensionar, fost diplomat român, actual gentleman al crimei, partener al misterioasei Lady M. (*La Vieille Qui Marchait Dans La Mer*, San-A. hors serie/1988);

– Cornelius Téparusko, medic, directorul unui celebru institut de geriatrie din România, în care colaboratorul lui San-Antonio, César Pinaud, a urmat o cură de tinereţe în urma căreia a pierdut (de fapt a câştigat) 20 de ani (*Papa, achète-moi une pute*, nr. 139/1989);

– Anton Pilulesco, născut la Bucureşti, plecat clandestin din ţară la 18 ani, refugiat politic în Elveţia, student la medicină la Geneva şi Montpellier, în prezent doctor, specialist în cancerologie, la spitalul André-Sarda din Paris (*Papa...*, nr. 139/1989);

– Elvira şi Cornelius, o familie de români fericiţi că au ajuns în Elveţia, fericire care însă durează doar câteva zeci de pagini, după care San-Antonio îi expediază – la propriu şi la figurat – în Paradisul răufăcătorilor (*Ceci est bien un pipe*, nr. 172/1999).

Aceste romane, ca toate celelalte semnate „San-Antonio", sunt adevărate monumente ale râsului dar şi foarte bune policier-uri.

Dodo NIŢĂ

N.A. Mulţumesc şi pe această cale celor care mi-au „alimentat" pasiunea pentru San-Antonio: Colette Lastrayoli, Paul Laffont, Jean-Paul Tiberi, Claude Decnop.

Lui Albert Benloulou, unul dintre principalele elemente ale „forţei mele liniştite".

Împreună cu recunoştinţa mea afectuoasă,

San-A.

„Dacă la culcare te mănâncă fundul, la sculare îţi pute degetul."

Proverb chinezesc (tradus de ***Bérurier****).*

1. LA PESCUIT DE SCULE

– Sunt mândră s-o pot afirma, domnule comisar, dar în familia noastră am avut întotdeauna simţul dăruirii, mai ales în ceea ce le priveşte pe femei. Bunica mea, încă de pe vremea războiului din nouăsute paişpe, îi uşura pe răniţi în spitalele de pe front. Mai păstrăm şi acum, într-o vitrină din salon, mănuşa de catifea pe care o folosea pentru a-i satisface pe soldaţi, fără a păta onoarea soţului ei, contele Harbourt de Chaglatte.

Îi masturba pe sub cearşaf cu energie şi perseverenţă mai ales pe cei cu braţele amputate. Cum plasticul nu-şi făcuse încă apariţia, draga de ea culegea sămânţa acestor brave cătane în prosoape pluşate, pe care le spăla în persoană din respect pentru armata franceză. A primit Legiunea de Onoare din mâinile mareşalului Gallieni, pe atunci general, fiindcă eroul bătăliei de pe Marna a fost ridicat postmortem la gradul de mareşal.

Cât despre mama, domnule comisar, scumpa şi venerata mea mamă s-a sacrificat în Vietnam. Fără îndoială, numele ei vă spune ceva: Gislane de Saint-Braque? A fost una dintre cele mai mari tragediene de pe vremea ei. Avea un asemenea talent încât s-a produs o obstrucţie masivă la

Comedia Franceză pentru a i se interzice accesul. A rezolvat problema fondând propria ei trupă pentru a se putea produce.

Întrucât treburile Franţei începuseră să meargă rău în Indochina, a plecat să joace *Fedra* la Saigon, din dorinţa de a galvaniza moralul trupelor. Aici, a fost însă dezamăgită: băieţii din contingent erau mai curând preocupaţi să-şi videze testicolele decât să-şi umple capul cu versuri de Racine.

Mama mea, înţelegând toate astea, domnule comisar, şi-a transformat compania în bordel de campanie cu un eroism şi o abnegaţie care trezesc admiraţia. Cine ţine la mine să mă urmeze! Zi şi noapte, ea şi colegele ei se ocupau să golească bursele războinicilor învinşi în lupte. Pe 7 mai 1954, domnule comisar, la Dien Bien Phu, ziua în care Franţa s-a predat, ea încă mai sugea în disperare un tânăr sublocotenent zdrobit de o criză de nervi, pentru a-l ajuta să-şi recapete self-controlul. Şi ea a primit Legiunea de Onoare din mâinile preşedintelui Mendès Frances. Am fi preferat să nu fi fost un om de stânga care să i-o ofere, dar la calul de dar nu te uiţi la dinţi.

În ceea ce mă priveşte, domnul comisar, străduindu-mă să mă înscriu pe linia acestei tradiţii altruiste, mă ocup de reintegrarea în societate a tinerilor delincvenţi care şi-au ispăşit pedeapsa. Perioadă de tranziţie, perioadă crucială pentru ei. Dumneavoastră ştiţi prea bine, domnule comisar: în timpul încarcerării, bieţii băieţi au deprins obiceiuri sexuale rele şi au contractat relaţii dubioase. Se cuvine să fie debarasaţi de tristele lor practici, ca şi de prieteniile suspecte. În acest scop îi adăpostesc în castelul meu Con-la-Ville, din Yvelines. Stau acolo o vreme, înainte de a da piept din nou cu pericolele vieţii de toate zilele. Ajutată de câteva prietene devotate, mă străduiesc să-i pun pe linia de plutire, dacă-mi permiteţi expresia. E o misiune nobilă şi pasionantă, care dă rezultate excelente, fiindcă noi ne consacrăm trup şi suflet, camaradele mele şi cu mine.

Îşi recapătă suflul, în cele din urmă!

Are darul vorbirii! Guralivă nu glumă. Aparţine acelor femei care nu mai fac nimic, nici nu se mai mişcă dacă iau cuvântul, fiindcă verbul le mobilizează în întregime.

Ciudată persoană. Mai curând scundă, de vreo patruzeci de ani, cu păr şaten, tuns scurt, à la garson. Fără piept, cu tenul foarte palid şi cu un albastru natural sub ochii căprui. O gură puţin conturată, un nas care trebuie că a fost meşterit de un chirurg estetician, iar acum nu ştii cu ce mai seamănă. Poartă un taior bleumarin de şefă şi o şemizetă albă. La gât are un lanţ care-i coboară pe piept în trei rânduri şi de care atârnă un soi de frunză ca un vârf de săgeată, din aur. E foarte puţin fardată: o umbră de ocru pe pomeţi, şi două urme slabe de ruj pe buze.

Îl pronunţă afectat pe „a" când vorbeşte. O face pe nobila de provincie. Mi-o închipui în castelul ei dărăpănat, cu o bonă bătrână care face dulceţuri şi un grădinar şi mai bătrân ocupat să pună araci la fasole. La biserică are probabil strana ei cu iniţialele gravate. O văd plimbând maşina de tuns iarba peste peluza din faţa peronului pentru a demonstra cât e de simplă.

Personajul e puţin cam rigid, puţin cam trufaş, nu foarte simpatic. Şi totuşi, are ceva intens în privire, chiar pasionat ca în ochii militanţilor sălbatici, gata să moară pentru o cauză generatoare de violenţe. Ar putea foarte bine să aibă un revolver în poşetă între pudrieră şi cutia cu Tampax-uri.

Mi-a telefonat în dimineaţa asta, fiind recomandată de doamna Leguingoix, o prietenă pe care şi-a făcut-o mami în timpul ultimei cure balneare din România; o damă foarte bine, văduva unui comandant de jandarmerie şi mama lui Victorien Leguingoix, faimosul chirurg care execută operaţii estetice, în arondismentul şaisprezece, reparând ireparabilele ultragii ale timpului. Te duci la el Alice Sapritch şi pleci Carole Bouquet!

Deci, Francine de Saint-Braque, interlocutoarea mea, mi-a solicitat o întâlnire pentru a-mi expune ceea ce ea a numit „o afacere delicată". Şi uit-o că acum mă bate la cap cu performanţele erotice ale bunicii, ale mamei şi ale ei: cu altruismul lor turbat, cu decoraţiile care au rezultat de aici, cu tradiţia privind chemarea de a se dărui altora (mai ales bărbaţilor, cred că am remarcat corect).

Mulţumit că am cu cine schimba o vorbă, îi spun, cu un urbanism nonşalant, aşa cum se cuvine:

– Foarte interesant.

Îmi mulţumeşte cu un surâs extrasubţire. Ochii îi rămân vigilenţi, atenţi şi vibranţi în acelaşi timp. Păcat că n-are piept şi foarte puţin fund, altminteri ar fi putut să fie interesantă. Dar aşa, nu-i deloc modulul meu de expansiune. Aspectul ei uşor rigid nu mă plasează pe rampa de lansare ideală. Reţine totuşi că ar putea reprezenta o reuşită afacere la orizontală. Deseori ai parte de surprize.

Doamna reia discuţia:

– Unul dintre protejaţii mei, un băiat de douăzeci şi doi de ani, care a ispăşit un an şi jumătate pentru un delict de droguri, mi-a povestit ceva teribil de ciudat, domnule comisar, şi faptul nu l-am putut păstra pentru mine. Sunt contrariul unui delator, vă rog să mă credeţi, dar există anumite cazuri când conştiinţa îţi depăşeşte rezerva.

– Iată ceva care vă onorează, doamnă.

– Domnişoară.

Mă înclin.

Fie şi domnişoară. Dar în curând îi vor bate la uşă patruzeci de ani, mă cam tem.

– Ei bine, ce v-a destăinuit acest tânăr încântător?

– Mai înainte de toate, domnule comisar, aş vrea să-mi daţi cuvântul că nu-i veţi crea neplăceri. A comis un act puţin recomandabil, recunosc, dar dacă se va reîntoarce în puşcărie acum când este în plin tratament de recuperare, faptul ar putea să aibă asupra naturii lui slabe consecinţe ireversibile.

Îi zâmbesc.

– Sunt un ofiţer de poliţie foarte indulgent, domnişoară. Totuşi, dacă delictul care i se impută e grav, nu prea văd cum aş putea să închid ochii.

Îmi răspunde succint.

– O tentativă de furt, potrivit criteriilor dumneavoastră, intră în categoria delictelor foarte grave, domnule comisar?

– Cred că protejatul dumneavoastră ar putea fi absolvit.

– Mulţumesc. Am toată încrederea.

În cazurile delicate mereu ai de a face cu preambuluri. O negociere

confuză. Trebuie să promiţi câte ceva, să verşi o arvună, să faci mofturi. Nimic nu-i simplu!

Bun, are de gând să scuipe osul, Miss Domnişoara?

Nu mă pot împiedica să nu arunc o privire pe ceas. Deloc politicos, dar elocvent. O persoană care-ţi umflă capul, dacă te uiţi pe orologiu, o determini să dea bice.

– Imaginaţi-vă, domnule comisar, că Riton al meu a vrut s-o dea iar prin droguri, cum zice el. Dacă mi-ar fi vorbit, i-aş fi putut cumpăra nişte cocaină acolo, pentru a-i calma puţin trista lui foame irezistibilă, da' de unde, măgarul n-a găsit nimic mai bun de făcut decât să se introducă prin efracţie într-o farmacie ca să fure ceva narcotice!

– Sunt mulţi în cazul lui, oftez eu.

Îmi interpretează reflecţia ca o dovadă a indulgenţei mele şi mă aprobă cu vehemenţă.

– Şi ce-a rezultat de aici, domnişoară de Saint-Braque?

– Ceva destul de îngrozitor, domnule comisar. Riton s-a îndreptat spre dulapul în care, de regulă, farmaciştii păstrează produsele de mare toxicitate şi drogurile dure. Numai că puştanul s-a înşelat. Trebuie să ştiţi că n-are nimic dintr-un spărgător profesionist, din fericire. A luat drept dulapul în chestiune frigiderul din spatele farmaciei, pur şi simplu pentru că se închidea cu cheia. Riton se înarmase cu un paspartu şterpelit de la lăcătuşul venit să repare sera cea mare a grădinii mele de legume. A putut să deschidă fără probleme frigiderul despre care-i vorba. Şi atunci...

Aici, înghite în sec.

– Şi atunci? repet eu ca un ecou, s-o încurajez.

– Înăuntru a găsit rămăşiţe umane, reia domnişoara.

– Ce fel de rămăşiţe? o întreb eu fără să clipesc.

Vocea îi slăbeşte, îi piere, se poticneşte:

– Sexe masculine, domnule comisar.

Acum, plasează un uşor timp mort pentru a da posibilitatea revelaţiei să-şi propage undele de şoc. Apoi reia:

– Potrivit spuselor lui Riton, fiecare sex era introdus într-o pungă de plastic. Peste o duzină. Pe moment, nu i-a venit a crede, vă rog să mă

iertaţi, şi s-a gândit că-s gâturi de pasăre. Dar după ce s-a uitat mai bine, sinistrul adevăr a devenit de netăgăduit. Erau organe bărbăteşti: penisuri şi testicole secţionate de la bază.

Perfect, foarte bine; am auzit eu şi altele mai gogonate. Poate că şi mai cu moţ. Mi-l imaginez pe micul răufăcător în căutare de stupefiante deschizând frigiderul şi dând peste o grămadă de mădulare împachetate în pungi şi orânduite frumos. Imaginea mă face să râd în sinea mea. Tu vezi un farmacist colecţionând aşa ceva? Şi păstrând o „marfă" atât de bizară în oficină? În ce scop? Mister! Părerea mea e că a cam luat-o razna băiatul. O fi avut vedenii. Spargerea comisă l-o fi speriat şi i-o fi perturbat vederea. A luat probabil nişte biberoane drept penisuri. Se vede treaba că-şi făcuse curaj cu nişte vinişor de beaujolais sau înghiţise ceva pilule halucinogene ca să dea spargerea la apoticar.

Domnişoara trebuie că-mi urmăreşte gândurile în ochiul meu limpede, fiindcă face remarca pe un ton uşor înţepat:

– Am impresia că nu acordaţi un credit prea mare spuselor mele, domnule comisar?

– La drept vorbind, sunt oarecum sceptic, domnişoară. Concepeţi că s-a putut practica pe o duzină de indivizi ablaţiunea atributelor lor fără ca această monstruozitate să fie cunoscută? Dacă exceptăm ipoteza unui maniac violator de morminte, e imposibil să se preleveze o cantitate atât de mare de elemente umane cu discreţie. Nici măcar din amfiteatrul unui spital n-ar putea fi subtilizate douăsprezece sexe. Unul la o adică, nu zic ba, faptul s-a şi produs de altfel; dar douăsprezece, domnişoară de Saint-Braque! Douăsprezece! Şi ce căutau aceste rămăşiţe în frigiderul unui farmacist de periferie, fiindcă spiţeria în care s-a introdus tânărul dumneavoastră prieten se află la periferie, presupun?

– E cea din Vilain-le-Bel, un târg mare în apropiere de Con-la-Ville.

– Atunci, gândesc că-l cunoaşteţi pe farmacist?

– E o farmacistă.

– Cu atât mai mult! Ce gen de persoană e?

– O femeie în vârstă, care intenţionează să-şi vândă localul.

– Din ce în ce mai bine. Şi dumneavoastră admiteţi că această

persoană în vârstă, cu atâta experienţă la locul de muncă, poate să îngrămădească în frigider sexe împachetate în celofan?

Femeia ridică din umeri.

– Fiţi atent, domnule comisar, eu ştiu prea bine că toată povestea asta pare o nebunie, totuşi Riton e cum nu se poate mai sigur. Dacă aţi şti în ce măsura a fost traumatizat la întoarcerea din expediţia lui nocturnă! Era palid şi abia se mai ţinea pe picioare. A venit să mă trezească în toiul nopţii. Vă asigur că nu-i vorba de un mitoman.

– Nu-i un mitoman, dar, conform propriilor dumneavoastră declaraţii, e dependent de droguri şi duce lipsa stupefiantelor, domnişoară.

– Aş vrea să staţi de vorbă cu el, domnule comisar. Acceptaţi?

– Am atâtea pe cap, şi...

– E jos, mă aşteaptă în maşină.

Bun, nu-i chip să mă eschivez.

– În acest caz, mergeţi după el.

Păcat că a călcat cu stângul, Riton, fiindcă altminteri e un băiat destul de reuşit. Înalt, suplu, cu plete lungi, atârnându-i pe ceafă şi o privire languroasă de dulău.

Domnişoara de Saint-Braque face prezentările şi-i gata să înceapă trăncăneala, dar eu îi retez peremptoriu efectele.

– Vă rog să mă iertaţi, îi spun, dar e indispensabil să am o discuţie între patru ochi cu acest tânăr. Fiţi amabilă şi aşteptaţi-ne în sala din capătul culoarului.

Pare şocată că-i aşa de categorie şutată, cu toate astea se pune în mişcare pe tocurile ei plate. Băiatul pare înnebunit să rămână faţă-n faţă cu mine. Îl fixez un moment fără prea multe menajamente. Imbecilii ăştia zănatici, care-şi bat joc de viaţă, îmi provoacă o furie sumbră şi tare mi-ar plăcea să le pot administra atâţia pumni cât merită, dar nu se cade, şi până la urmă tot eu aş înghiţi papara...

Stă în picioare dinaintea biroului meu şi-şi înnoadă degetele. Are un tic care-l face să pufăie din zece în zece secunde.

– Ai părinţi? îl bruschez eu.

E descumpănit, nu se aştepta la o întrebare de acest gen. Încuviinţează.

– Unde locuiesc?

– La Flins.

– Cu ce se ocupă?

– Tata lucrează la Renault, mama are o jumătate de normă într-o măcelărie.

– Fraţi, surori?

– O soră.

– Târfă?

– Nu, de ce? Merge încă la şcoală.

– Şi tu cu ce te ocupai înainte să fii prins?

– Mecanic.

– Din ce motiv ai fost ridicat?

– Am spart casa de bani a unui pompist ca să-mi cumpăr droguri. La poftim; asta numeşte coana Francine de Saint-Braque trafic de stupefiante! Cam indulgentă cu protejaţii ei!

– O duci bine la castel?

Se fâţâie de pe un picior pe altul şi apoi încuviinţează.

– Da, foarte.

– Ce faci la cumătra Saint-Braque?

Şovăie, caută, nu găseşte şi, în cele din urmă, şopteşte:

– Nimic.

– Straşnică ocupaţie! Sunteţi mulţi voi ăştia care urmaţi cursurile de „reintegrare"?

– Cinci.

– Ia te uită, un mic pension. Rezervat pentru elită. Şi femeile se poartă frumos cu voi?

– Da, foarte.

– Masa e bună?

– Excelentă.

– Si regulatul la fel?

Tace o clipă. Chipul lui frumos de înger-vagabond se crispează.

– Cum adică? se bâlbâie el.

– Presimt că au loc nişte reprize de amor în colectiv formidabile, acolo la moşie, fac eu. Când burghezia de provincie se destrăbălează, nu mai foloseşte frânele, spectacolul e de zile mari. Voi, răufăcătorii eliberaţi, trebuie că trageţi ca nişte nebuni; distracţie gigantică! Vă lăsaţi supţi până la măduva spinării. De parcă aş fi acolo, înţelegi, băiete? Nişte şedinţe mai să vă plesnească fundul. Văd totul ca pe ecran lat. Strigăte şi ţocăituri, cum îmi place mie să glumesc. Care-i specialitatea coanei Francine? Se lasă călărită, trage limbi prietenelor? E o femeie aparte. Are o moacă care denotă înclinaţii bizare, combinaţii savante? Biciueşte? Face dragoste cu toţi cinci deodată? Vă plimbă în lesă cu zgarda la gât?

Riton s-a înroşit. Îşi fereşte ochii. A obosit stând în picioare dinaintea mea, dar simt o plăcere deosebită să nu-i ofer un scaun.

– Nu vrei să-mi răspunzi, puştiule?

Tânărul ridică din umeri.

– Ne distrăm şi noi, ce vreţi, articulează nemernicul.

– Găseşti că dragostea e o distracţie? Se vede treaba că n-ai iubit niciodată. Nu-i nimic frumos şi mai teribil. Nu vrei să-mi povesteşti puţin de fantasmele scumpei voastre binefăcătoare? Îţi promit să păstrez secretul. Ştiu să-mi ţin limba, fii convins. Şi în legătură cu asta şi cu osteneile tale nocturne de prin farmacii.

Privirea mea trebuie că nu-i mângâie sufletul pentru că mărul lui Adam i se zbate demenţial. Îl determin să vorbească fără prea mari dificultăţi. Mă informează asupra câtorva deviaţii fermecătoare ale amfitrioanei lui, pe care nu vreau să ţi le transmit fiindcă Wolinski ar fi capabil să le ilustreze şi atunci o să ne trezim că afişajul e interzis sau castrat la nevoie!

Nu trebuie exagerat prea mult. Mai există încă ligi, diguri, picioare în fund, dintre cei care te bat la cap când depăşeşti dubla linie galbenă. Ţi se retrage permisul de scriitor. Te paşte expulzarea, stâlpul infamiei, tragerea pe roată! Trasul în ţeapă! Ne aflăm încă în Evul Mediu pe undeva, să nu-ţi faci iluzii. Se găsesc încă temniţe, lagăre de muncă forţată, insule pentru exilaţi. Oamenii mai mor şi azi pentru o nimica toată. Nu s-a renunţat la farsele jignitoare decât după descoperirea altora,

mai subtile, mai diabolice. „Războiul mondial" a fost înlocuit cu gherilele permanente. Nu se mai omoară, se elimină. Verdun, Pearl Harbor, astea au fost pe vremuri, folclor învechit, delirul generalilor ahtiaţi după stele. În prezent se procedează fără multă vâlvă, a revenit lumea la unguentele cenuşii, iar noi suntem păduchii. Eşti soporificat, devertebrat pe şest. Mori fără ca nimeni să bage de seamă. Ca un caz izolat care nu-i interesează pe semeni.

Cât puşlamaua şi-a depus confidenţele eu m-am jucat cu pixul. Apăs pe declanşatorul din cap. Clic! (bila iese), clac! (intră la loc). După puţină vreme zgomotul devine intolerabil.

– Acum, dacă mi-ai vorbit de mădularele în viaţă, povesteşte-mi şi de celelalte, Riton: cele din celofan, găsite la farmacie.

– A fost groaznic, şopteşte el. Nu-mi venea să cred.

– Explică-mi amănunţit!

– Păi, era acolo un frigider, nu prea mare, îmbrăcat într-o carcasă care imita lemnul şi cu o ramă albă. Era închis cu cheia. Se afla într-un soi de dulap, am crezut că...

– Puteai găsi ceva cu care să te droghezi?

– Da, sigur.

– Continuă!

– Am văzut câteva pachete, unul peste altul. Transparente. Înăuntru erau chestii. Pe moment, mi-am zis că nu era cu putinţă, că mă înşelam. Atunci am luat un pachet şi *am văzut că era adevărat*! O sculă cu un cap gros violet şi boaşe păroase. Vă jur că nu inventez!

Fără putinţă de tăgadă, băiatul pare sincer; îngrozit retrospectiv.

– Nu te-ai gândit că ar fi putut să fie din plastic, Riton?

Face o mutră compătimitoare.

– Ce părere aveţi! În locul unde fuseseră secţionate era sânge închegat. Şi pe urmă, nici una nu era la fel cu cealaltă, dacă v-aş spune...

Îi vine greu să-şi tragă sufletul. De data asta îi arăt un scaun:

– Aşează-te, fiule!

Nu aşteaptă să-i spun de două ori. Stă adus de spate, cu coatele pe genunchii depărtaţi, cu capul în jos, răvăşit. Genul de delincvent căruia îi bagi sub nas probele ticăloşiilor lui, după ce l-ai lăsat să nege. Resimte

un soi de ciudată vinovăţie, nu din pricina spuselor lui, ci pentru că mie nu-mi vine a crede. Se simte ruşinat că nu m-a putut convinge. Brusc, nu mai e decât un puşti, un biet puşti dezorientat care nu ştie din ce capăt să apuce viaţa. A pornit cu stângul şi peste nefericita lui existenţă de mahala a început să plouă cu necazuri.

– Ia spune-mi, reiau eu cu blândeţe, farmacia aste trebuie că ai reperat-o mai înainte de a da spargerea, nu-i aşa?

Încuviinţează.

– Ia povesteşte-mi cum arată, şi cum arată oamenii care o exploatează, patron şi angajaţi.

Riton se îndreaptă puţin.

– E farmacia din Vilain-le-Bel, la trei kilometri de „noi". Chiar în capătul străzii principale, către blocurile noi. O ţine o bătrână, mioapă complet; are nişte ochelari cu lentile atât de groase că ochii ei seamănă cu doi scuipaţi. Îi tremură mâinile.

– Ştii cumva dacă locuieşte deasupra farmaciei?

– Da, într-adevăr. Creşte pisici angora.

– Şi crezi că stochează mădularele alea ca să aiba cu ce le hrăni?

Băiatul ridică din umeri.

– Eu nu cred nimic, domnule comisar; vă povestesc doar ce-am văzut, deşi pare o nebunie. O grămadă de socoteli, pot să mă jur! Dezgustătoar!

Îşi trece mâna pe dinaintea ochilor, de parcă ar fi sperat să poată smulge de pe retină atrocea vedenie, aşa cum scrie Madam de Sévigné în „Scrisori Persane pentru Elise".

– Cine lucrează la farmacista asta bătrână?

– Are o laborantă: o grăsană blondă care vine la lucru pe o bicicletă cu motor.

– Văd că ţi-ai dat toată strădania ca să studiezi locurile.

Nu zice nici pâs.

– În afara lor mai e şi altcineva?

– Un băiat, aduce a arab, tânăr, el face livrările cu o furgonetă 2 CV; dar nu lucrează în magazin, am impresia că are treabă numai dimineaţa.

– Cum te-ai introdus în farmacie?

Zâmbeşte.

– Uşor.

– Adică?

– Uşa se închide cu un lacăt serios de siguranţă. Bătrâna lasă cheia sub ştergător cât farmacia e deschisă. Într-o dimineaţă, m-am dus să cumpăr aspirină într-un moment în care nu erau clienţi. Am şterpelit cheia pe şest. M-am dus în biserică, unde ascunsesem mastic, i-am făcut un mulaj după care m-am întors să cumpăr pastile pentru gât şi am pus cheia la loc. Un fleac!

– Ia te uită, eşti isteţ în felul tău, puştiule.

Complimentul meu îl face să zâmbească.

– Ai fost în stare să meştereşti o cheie falsă, plecând de la o amprentă?

– Doamne, doar v-am zis că sunt mecanic de meserie.

– Să ştii că ar trebui să te întorci la meşteşugul tău, băiete! Dacă ai să te ţii în continuare de prostii, viaţa ta o să înceapă să semene cu o grămadă de rahat, deloc proaspăt. Îţi vorbesc aşa nu ca să-ţi fac morală, ci pentru că iubesc viaţa şi consider că un individ de vârsta ta s-ar cuveni mai degrabă să facă dragoste cu fetiţele prin cânguri decât să se lase dezarticulat prin puşcării de răufăcători cu scule ca de oţel!

Dar, în fine, fiecare cum îi place, Riton. Nu poţi obliga oamenii să fie fericiţi împotriva voinţei lor. Dacă îţi convine să te bronzezi după gratii, eşti liber s-o faci!

Se lasă o lungă tăcere.

Ştii ce? Băiatul îşi muşcă buzele aşa de tare că o să-şi secţioneze o bucată de carne. Două lacrimi îi înrourează genele, de care se agaţă îndelung mai înainte să cadă.

Las liniştea să ne cânte melodia ei care merge drept la inimă.

Riton murmură:

– Ştiţi, domnule comisar... Eu... eu cred că sunteţi un om pe cinste... Trebuie neapărat să mă credeţi. Nu-i o născocire treaba cu socotelile alea! De ce aş fi inventat-o? De ce aş fi mărturisit că am spart farmacia cu riscul de a înfunda din nou puşcăria? Ar fi fost o nebunie, nu?

– Într-adevăr, recunosc eu, mai puţin sigur. Dar vezi tu, ca să-ţi spun ce gândesc eu sincer, mă încăpăţânez să cred că ai confundat ceva care semăna cu nişte sexe şi le-ai luat drept autentice. E prea din cale afară, îţi dai seama, mi se pare imposibil... şi chiar este IMPOSIBIL!

– Dar asta erau, domnule comisar! strigă el cu putere. Tot felul de socoteli: lungi, groase, răsucite, cu capul ascuţit, rotunjit. Majoritatea aveau culoarea pielii moarte, în afară de câteva rămase vinete. În interiorul pungilor era sânge...

– Ia spune-mi, Riton, înainte de a pleca, ai închis frigiderul?

– Nu, eram prea înnebunit. Doar am împins uşa. Trebuie să vă spun că am forţat-o cu o şurubelniţă extrafină; în schimb, am încuiat farmacia.

– Ai păstrat cheia?

– Da.

– În noaptea asta ai s-o iei de la capăt, băiete.

– Cum adică?

– Ai să te întorci la frigider.

– N-aş mai putea, domnule comisar! Imposibil.

– Împreună cu mine! adaug eu.

Protestele îi mor în gâtlej.

– Cu dumneavoastră?

Surâde palid:

– Aşa, sunt de acord!

2. MAREŢIA ŞI MIZERIA UNUI CUPLU

În acest anotimp, periferiile suburbiilor miros a caprifoliu la căderea nopţii. Trandafirii de prin grădini încearcă şi ei să-şi cânte partitura, dar nu răspândesc decât guri de miresme, respiraţii scurte, împrăştiate de briza capricioasă.

I-am dat întâlnire lui Riton în faţa panoului care anunţă numele localităţii „Vilain-le-Bel". E acolo sub clarul de lună, Pierrot îngrijorat, cu faţa palidă, săpată de umbre. Îmi opresc maşina Maserati în dreptul lui. Băiatul ezită, nu se aştepta să vadă sosind un sticlete într-un automobil de asemenea calibru. Apoi mă recunoaşte şi începe să se lupte cu mânerul portierei.

– Te-am făcut să mă aştepţi, puştiule? îl întreb.

– Nu, am venit eu mai devreme. Ce maşină frumoasă aveţi, domnule comisar!

– Îmi plac motoarele puternice, ăsta-i luxul meu.

Îşi instalează o fesă timidă pe pielea banchetei. Portiera e atât de masivă că trebuie s-o apuce cu amândouă mâinile ca s-o trântească. Demarez cu viteza unuia plecat la agăţat prin Bois. Crucea verde a farmaciei străluceşte în capătul opus al Străzii mari.

– Şi dacă suntem prinşi? şopteşte puşlamaua; ar ieşi rău pentru dumneavoastră, nu?

– M-am găsit până acum în situaţii şi mai delicate, îl liniştesc.

Am şi ajuns. În acest gen de expediţii, orologiul din clopotniţă se aude întotdeauna bătând; şi în noaptea asta, se conformează tradiţiei şi se aude o bătaie amplă şi găunoasă în liniştea sătucului. Ar putea fi

douăsprezece şi jumătate, unu sau unu şi jumătate. Toată lumea sforăie în Vilain-le-Bel, mai puţin domnul Crépelin, învăţătorul, care priveşte la televizor un documentar extrem de tardiv despre pescuitul cu undiţa.

– Ai cheia, Riton?

Îmi întinde o bucată de fier, destul de informă, meşterită cu pila. O introduc în broască. Merge. Îmi rotesc periscopul ca să-mi liniştesc conştiinţa: e pustiu, nici măcar un motan în călduri prin sector. Intrăm.

– Ghidează-mă, îi poruncesc.

Miroase frumos a farmacie. Spiţeriile au mereu acelaşi parfum compozit, pe toate continentele, în toate ţările. Băiatul ocoleşte uriaşul contoar-vitrină pentru a trece în spate unde se etajează pe ziduri sertare înguste. În fund, la stânga, se află un vast laborator şi, alături de el, frigiderul. Acţionez mânerul. Nu-i închis cu cheia. Când se deschide, uşa declanşează o lumină puternică în dulapul frigorific. Zăresc o piramidă de gunguliţe din plastic conţinând ceva roşiatic, de formă alungită. Carne! Cu o repulsie indescriptibilă, apuc una pentru a o examina. Apoi încă una. În spatele meu, la o distanţă serioasă, Riton îmi interpretează din mandibule un solo la castaniete.

– Eşti sigur că te-ai uitat la socotelile alea de aproape, Prostescule?

Mă răsucesc şi-i bag sub nas cele două gunguliţe. Băiatul se trage înapoi şi scoate un strigăt de groază.

– Mi-ai spus că bătrâna farmacistă creşte pisici? Uite aici mâncarea lor pentru vreo două trei zile; tot felul de măruntaie: bojoci, ficat, uger tăiat în şuviţe late.

Pun la loc în frigider gunguliţele. Trântesc uşa şi ies. Riton vine după mine, ruşinat. Încuiem farmacia. Strecor cheia eşecului nostru în buzunar. Băiatul rămâne nehotărât pe trotuar.

– Hai, urcă! îi spun.

Îşi reia locul de mai înainte.

– În ce direcţie e moşia cumetrei de Saint-Braque?

– Drept înainte; la prima intersecţie trebuie s-o luaţi la dreapta.

– Ştii, îi spun, n-ai să fii capabil chiar mâine să dai o spargere la rezervele de aur ale S.U.A. din Fort Knox.

Stă tăcut. Doar îmi arată cu un gest drumul pe care trebuie s-o iau. Îl duc până la grilajul parcului. Prin el se vede conacul pe a cărui faţadă, ici şi colo, strălucesc câteva lumini.

– Salut, puştiule! Distracţie plăcută cu babele astea nevrozate.

Băiatul coboară. Dar mai înainte de a închide portiera îşi introduce mutrişoara suspectă în habitaclu şi lansează cu o voce patetică:

– Atunci noaptea, erau sexe, domnule comisar! Adevărate, vă jur pe viaţa mea!

Portiera se închide şi el se îndepărtează pe aleea principală a domeniului, cu mâinile în buzunare, biată puşlama umilită.

Cele ce urmează, se petrec trei zile mai târziu.

După-amiaza e pe sfârşite şi mă întorc spre casă, în Saint-Cloud. Nimeni. Pe masa din bucătărie, un bilet de la Félicie, peste unul din colţuri cu un borcan de dulceaţă plin cu prune renglote. (N-ai să găseşti niciodată un presse-papier mai bun):

Fiule,

Am primit numai ce un telefon prin care am fost informată că mătuşa Clarisse e la spitalul din Chambéry cu o flebită; cum e foarte în vârstă şi nu mă are decât pe mine, plec la căpătâiul ei.

Dacă ai puţin timp, ocupă-te de Toinet. De câteva zile îmi dă bătăi de cap; am să-ţi explic eu (cred că va trebui s-o concediem pe Maria).

Te caută domnul Bérurier, a telefonat în trei rânduri.

Mă întorc cât pot mai repede. Te sărut.

Mama.

„Mama!" Cuvântul ăsta îmi încălzeşte inima. În acest „mama" se concentrează un univers. O casă, mâncarea, veioza de la căpătâi, biserica, sărbătorile Crăciunului, o casetă de Mozart, o seară care se lasă deasupra unui lac de pe la noi, cu broaştele protestatare, cornuri calde. Cuvântul *mama*, dacă nu-l simţi adânc, dacă nu-l vezi complet, nu eşti decât un deşeu, un nimic, un gunoi.

Recitesc mesajul. Apoi îl păturesc şi-l pun în portofel. Niciodată

n-am aruncat vreun bilet de la Félicica mea, cât de banal ar fi, ca „nu uita să treci pe la vopsitor" sau „adu şi o pâine împreună cu ziarele". Bileţele mamei sunt talismanuri pentru mine, înţelegi? Mă apără de război, de gripă, de ticăloşi, de accidente, de fantasme crunte.

Dar acum, asta nu-i tot, trebuie să aflu pe unde umblă Toinet. Dacă mama e plecată, trebuie că-şi face de cap, şmecherul! Am impresia că aud ceva zgomote la etaj. Râsete înfrigurate, gungureli. Îmi las şalupele la baza scării şi urc treptele cu pas de lup. Dacă m-ai vedea în rolul de valet, nu tocmai potrivit pentru mine: cu ochiul lipit de gaura cheii, ca să-mi rotesc periscopul prin camera puştiului.

Oh! ce părere-ţi faci! Merită riscul să contractezi un urcior. Ştii ce? Maria e întinsă de-a curmezişul patului, cu jamboanele la nouăzeci de grade. Domnul Toinet, îngenuncheat între ele, îi practică senioritei o degustare expresă. Intru brusc în dormitor.

– E gustos? îl întreb.

Subreta îşi închide uşile duble de la sala festivităţilor, strângând capul băiatului, care începe să se zbată luptând împotriva asfixiei, dar servanta e atât de tulburată de acest flagrant delict, încât parcă ar fi tetanizată. În disperare de cauză, copilul muşcă pulpa amabilei lui partenere. Maria urlă şi eliberează pista, dar Antoine a devenit de pe acum violet.

– E complet nebună, afurisita asta! exclamă el de cum şi-a recuperat puţin suflul pentru a profera cuvinte de o asemenea vehemenţă.

Băiatul respiră lacom.

– Ai văzut? mă ia el drept martor.

– Ba bine că nu! Te ştiam eu precoce, dar acum îmi dau seama că eşti într-adevăr un copil minune!

– Ea a vrut, pledează Toinet. Mi-a zis că aşa-i faci tu şi că e straşnic. Eu, drept să zic, gândesc că n-ar merita să-ţi pierzi nopţile cu ea! Cum să-ţi placă aşa ceva! Are gust de clor, de parcă şi-ar spăla păsărica cu Ajax. Vrei să ştii ceva? Cred că trebuie să fii vicios ca adulţii ca să apreciezi o asemenea distracţie.

– Probabil, admit eu cu melancolie.

Puştanul protestează:

– Frumos din partea ta să dai buzna aşa. Eram pe punctul să i-o trag, dar acum trebuie să trec pe abstinenţă, şi tu ai să fii cel care are să se culce cu domnişoara, înfierbântată cum se cuvine. Noi ăştia, puştii, ne servim de văduva cu cinci degete prin closete! Şi ce formidabil e!

– O nu, Antoine, ce-ţi închipui tu! Termină ce ai început aşa de bine. Îmi cer scuze că v-am deranjat!

Dar acum, intră în scenă Maria şi-şi recită textul pe nerăsuflate. Mă imploră să şterg totul cu buretele (era şi momentul!), se jură că buna ei credinţă a fost luată prin surprindere. Toinet s-a folosit de un şantaj, ameninţând-o că o s-o pârască la coana mare că se culcă cu mine. Dar ea pe mine mă iubeşte! Eu sunt stăpânul vieţii ei. Unu, singur, unic, exclusivitate absolută! Fundul ei îmi este rezervat în totalitate. Simplul gând că mai există şi alte cozi decât a mea o face să verse. O să-şi pună un lacăt şi o să-mi dea mie cheia în păstrare. Uite, chiar o să se ducă în Pigalle ca să-şi tatueze numele meu pe pulpe.

Plânge, varsă lacrimi gârlă, îşi agită şuviţele de păr gras. În mustaţa de elev la şcoală militară îi atârnă mucii. I se prelinge rimelul. Rujul de buze a luat-o în derapaj. Se căieşte, se frământă, se justifică. Mă conjură, se târâie la picioarele mele: Anne Boleyn[1] implorând iertare păcătosului ăla de Henric al VIII-lea (dar ce să te aştepţi de la un rosbif!).

Eu, mărinimos, acord iertarea (ca un francez ce sunt, sper că nu te îndoiai!).

Radioasă, printre lacrimi, dă fuga să-şi potrivească veşmintele în camera ei. Toinet se uită cum trepidează popoul gras, gălbejit şi păros.

– Că ticăloase mai sunt! şopteşte el, pătruns brusc de o anume evidenţă.

– Nu toate, obiectez eu fără convingere.

– Ce vorbeşti! Bun, nu-mi rămâne decât să mi-o iau la braţ.

– Ţi-ai făcut temele?

– N-am avut.

– Ai învăţat lecţiile?

---

[1] *Anne Boleyn* (1507, Londra, – 1536) – a doua soţie a lui Henric al VIII al Angliei. Acuzată de adulter, a fost decapitată. (n.tr.)

– Le ştiam şi aşa!

– Nu-mi mai umfla capul, amice!

Toinet ridică din umeri.

– Găseşti că asta-i viaţă, să pleci de la şcoală ca să dai peste un munte de obligaţii? Tocmai învăţ acum despre drepturile omului. Sunt formidabile! Dreptul să te înscrii în şomaj, da!

– Ţi-ar surâde să te scot la plimbare? Cinema, restaurant? O fiesta pe cinste!

Ochii încep să-i strălucească.

– Vorbeşti serios?

– Mami mi-a lăsat vorbă să mă ocup de tine.

– Mda, am citit şi eu biletul. A mirosit ceva în legătură cu Maria. Într-o dimineaţă, m-a prins cu mâna în chilotul ei. Apropo, tu care eşti şeful, n-ai putea să-i zici spanioloaicei ăsteia să-şi cumpere nişte slipuri mai sexi, să ne mai distrăm şi noi? Ai văzut, Antoine, în ce-şi sufocă păsărica? Până şi călugăriţele poartă chiloţi mai atractivi. Pune-o să-şi revizuiască panoplia. Măcar să fie la înălţimea casei ăsteia, ce naiba! Să faci serviciu la un comisar şi să porţi nişte izmene din bumbac fleşcăit, ţi se caramelizează creierii!

– Dacă tot ieşim, hai să-i cumpărăm ceva frumos, Toinet. Chiloţei negri, frufru.

– Eu aş vrea să aibă o pereche roz cu danteluţă şi despicaţi pe mijloc, s-ar părea că există aşa ceva. Servitoarea portugheză a prietenului meu Maieux din ăştia poartă. Numai când o vede că-şi ridică fustele şi i se întăreşte un membru ca o coadă de lopată!

– O să-i oferim o asemenea feerie, băiete. Tu ai să alegi.

Îmi spun că o să dea în proxenetism dacă aventura noastră comună cu Maria o să capete proporţii. Ca pentru un poliţist, nu mă văd prea bine. Trebuie să pun capăt capriciilor mele cu Maria, să i-o las în întregime lui Toinet care e la primele lui experienţe. Prefer să aibă de-a face cu bona decât cu vreo puştoaică din clasa lui. Ar fi în stare s-o lase însărcinată.

Începe să zbârnâie telefonul. E Berthe Bérurier. Îmi spune că omul ei are neapărată nevoie de mine pentru o afacere care mă priveşte.

Dacă aş putea trece pe la ei, Béru se va întoarce acasă în mai puţin de o oră.

– Cum! strig eu, iar sunteţi împreună?[1]

Berthe gângureşte ca o turmă de curcani.

– Păi, ce-ţi închipui, Antoine, noi doi suntem ca Jacob şi Delafon în privinţa bideurilor: antisociabili! Ieri dimineaţă, a venit acasă şi şi-a recunoscut public vina. Prefectul a ordonat să i se închidă institutul, cum că acolo se petreceau prea multe porcării, şi în plus canadianca lui s-o înhăitat cu un industriaş normand. Concluzia, domnul s-a întors cu coada între picioare la legitima lui şi cere să fie iar primit în poliţie. Ai avut azi zi liberă?

Îmi amintesc de frumoasa Doris, căreia i-am consacrat un dejun şi toată după-amiaza. Straşnică femeiuşcă, frumoasă de pică. Puţin cam mofturoasă dar cu douăzeci şi opt de centimetri bine plasaţi, totul se arnajează.

– Da, Berthe, am avut o zi liberă.

Berthe pufneşte în râs:

– Trebuie că s-a găsit una care să se bucure de timpul tău liber, pariez, Antoine!

– Şi ce s-a mai bucurat, Berthe, ca de o jucărie din Elveţia.

– Nici nu mă îndoiesc, ştrengarule! Tare aş fi vrut să fiu şi eu pe acolo!

– N-ai de ce te plânge cu fenomenul pe care l-ai luat de bărbat, dragă prietenă. Alexandre-Benoît are coada secolului, faptul a ajuns de notorietate publică.

– Nu zic nu, Antoine. În privinţa dimensiunilor n-ai ce să vrei mai mult, că altminteri ajungi praf. Dar nu contează numai talia! Maniera de a te servi are coeficientul patru în figurile libere, nu? Vezi tu, să ştii că ai o reputaţie de mare tehnician. S-ar părea că îmbrăţişările tale sunt artă curată!

– De unde ai această informaţie măgulitoare, draga mea?

---

[1] Citiţi neapărat ***Dansaţi, târfuliţe***, operă de o excepţională calitate în care îl vedem pe Alexandre-Benoît părăsindu-şi balena pentru a fonda, în compania unei canadiene vioaie, un institut de sexologie la ferma lui natală din Saint-Locdu-le-Vieux.(n.a)

– Şi ea e de notorietate publică. Aş îndrăzni să zic, Antoine, că o repriză de amor cu tine ar fi mai frumoasă ca Veneţia. Nu ştiu ce maimuţă cu care ai avut de-a face mi-a povestit cum a fost şi m-am văzut obligată să-mi schimb chiloţii, de parcă aş fi participat şi eu.

Precum vezi, un dialog cu Berthe Bérurier e întotdeauna interesant şi împinge înainte progresul. Calitatea consideraţiunilor ei, claritatea vederilor, simţul înnăscut al vieţii fac din cele mai neînsemnate cuvinte ale ei o încântare delicată.

– Nu se cuvine să sublimăm nimic, calmez eu jocul; se întâmplă să fii câteodată în vervă cu anumite partenere a căror senzualitate corespunde cu a ta...

Dar ea atacă violent:

– Noi doi, comisarule, sunt sigură că ne-am potrivi de minune. Dacă ţi-aş spune că visez la tine cu ochii deschişi! Într-una din nopţi, se făcea că eram amândoi; am strigat atâta de plăcere că l-am trezit pe domnul Merlin, lăptarul nostru care are nevasta în concediu şi pentru care am o slăbiciune din cauza mustăţii. La patru dimineaţa a trebuit să mă potolească fiindcă nu mai puteam. Când mă înfierbânt, Antoine, aş fi capabilă să introduc o sticlă de şampanie de doi litri în locul frivol!

– E bine de ştiut, dragă Berthe. În ziua în care am să am nevoie de o ascunzătoare sigură pentru Maserati al meu, am să apelez la tine!

Nevasta lui Béru izbucneşte în râs:

– Tare mai eşti haios, Antoine. Viaţa e prost întocmită, cu tine ar fi trebuit să mă mărit şi nu cu porcul ăsta de Bérurier, care-i un grosolan şi un personaj dezgustător. Dacă ţi-aş spune cât mă stinghereşte uneori! Nu-i genul de bărbat care să-şi pună în valoare soţia, dacă-ţi dai seama ce vreau să zic! Ceea ce are el e că n-are educaţie. Bun, s-a întors, accept. Dar va trebui să se aştepte la represalii. Mă părăseşte ca pe un chilot vechi şi pe urmă se întoarce numai miere cum că „aia mi-a dat plasă şi atunci iată-mă-s". Pot să-ţi jur că relaţiile dintre noi n-o să mai fie ca înainte, comisarule. Când e vorba de amor, s-a schimbat calimera! Cât domnu' s-a recreat am căpătat şi eu unele obişnuiţe. Nu mai aştept coada lui de măgar ca să mă simt bine, regret!

O ascult cum îşi etalează proiectele vindicative, gândind că n-are nici un rost ca delirarea ei să dureze cât ţine cartea asta. Ţi-aş putea comunica reflecţiile Balenei integral într-un *book* cu titlul: „Stanţele Berthei", să ştii că s-ar vinde. Aud zbârnâind o sonerie în apartamentul celor doi monştri.

– Îmi permiţi, face Berthe, e cineva la uşă, s-ar putea să fie butoiul meu care şi-o fi uitat cheile.

Lasă jos telefonul. Desluşesc un zgomot de glasuri. Apoi, Berthe revine:

– Nu, a fost Germain Pilon, locatarul de deasupra, care vrea să facă dragoste prin vecini. Nu durează decât două minute, fiindcă are gesticulaţia precoce. În seara asta îşi aniversează căsătoria şi ar vrea să facă dragoste cu nevastă-sa după ce în prealabil o să-şi stoarcă la mine intimitatea. Numai aşa se poate descurca, bietul de el. Ia loc în fotoliu, Germain, şi eliberează-ţi ustensila, sunt a dumitale într-o clipă.

Berthe coboară vocea şi mi se destăinuie:

– Dacă-ai vedea ce cocoşel are domnul Pilon: parcă-i un tirbuşon! Să mori nu alta! Ai impresia că pompezi o elice! Dar ce face el acolo! Nu, nu! Nu mi te masturba, Germain, ai să-mi murdăreşti covorul care numai ce s-a întors de la curăţat din cauza lui Alfred care a vărsat pe el. Şi covoarele sunt ca oamenii: unele n-au noroc. Ăsta are de suferit fără încetare; când nu-i o ceaşcă de cafea, e spermă, ciulama sau cârnăciori prăjiţi! Îmi petrec toată viaţa frecând la el! Mare păcat, o piesă aşa de rară, pe care am câştigat-o la tombolă pe când eram tineri însurăţei. Persan autentic, am pus să fie estimat într-o zi de un expert. Asta-i, Antoine, trebuie să te las. Domnului Pilon i se impacientează membrul şi nu vreau să-mi cauzeze pagube. Ne-am înţeles, cât dai tu fuga din Saint-Claud până aici se întoarce şi Béru. Nu ştiu ce vrea, dar e ceva foarte grav. Te sărut.

Cling!

Uf!

Antoine, care aşteaptă sfârşitul acestei bucăţi de antologie, aşezat călare pe un scaun, cu braţele încrucişate, ricanează:

– Vaca asta grasă nu poate dormi din cauza ta! Ar vrea să te violeze,

tipule. Cu ea nu mai e vorba de regulat ci de speologie! Trebuie că are pe pereţii din interiorul ei picturi rupestre!

– Ia uite la el cât e de savant: rupestre, nu intra în limbajul curent!

– Numai ce am învăţat despre aşa ceva; îţi dai seama că nu sunt până într-atât de ignorant cum crezi!

E impresionant, armăsarul!

În clipacând ne prezentăm pe ştergătorul de la uşa familiei Bérurier, din apartamentul lor izbucneşte un vacarm care face să răsune casa scării.

Strigăte, pocnituri! Ultimele le punctează pe primele. Ansamblul e destul de ritmat:

– Ticăloaso!

Poc!

– Putregaiule!

Trosc!

– Târfo!

Bum!

– Mitocanule!

Pleosc!

– Rahatule!

Vrum!

– Borâturo!

Fleoşc!

– Scursuro!

Buf!

– Încornoratule!

Zdrong!

– Împuţituro!

Zvvrrr!

– Tâmpitule!

Hârşt!

– Idioato!

Zdup!

Textul începe să se dezvolte, debitul să se accelereze. Nu se mai vorbeşte, se urlă!

– Eşti un porc păduchios, hrănit cu găinaţ! O pompă de vidanjare care dă pe dinafară. O grămadă de maţe în descompunere! O groapă de gunoi! Sifiliticule! Borâtură de câine bolnav. O sculă rîncedă! Plină de blenoragie! Un sac de hemoroizi! Eşti un irigator vechi de ocazie, Béru! O chiuvetă plină de prezervative folosite! Eşti o tartă cu furuncule! O broască râioasă! Băşinosule! Îţi dă pe gât numai tocană de iepure, stricată!

Când faci dragoste parcă ai fi un camion-cisternă care se goleşte! Puţi în aşa hal că pe lângă tine până şi florile miros a groapă de gunoi! Cânt te privesc mi se face ruşine! În urma ta rămân gunoaiele ca după un transport de tomberoane. Să te trezeşti într-un pat alături de tine e un coşmar. Copiilor obraznici li se arată fotografia ta ca să fie pedepsiţi! Existenţa unei fiinţe ca tine e mai rea decât o epidemie de variolă. Supurezi de peste tot! Eşti acoperit de mucegai. Parcă ai fi un şancru umed! Nu-i nici o diferenţă între tine şi un porc care crapă de indigestie. Te urăsc. Vărs pe tine. Mă uşurez în gura ta! Scuip pe coada ta de măgar, care nu ştii niciodată de unde iese! Când mă uit la tine, fac abcese peste tot! Dacă aş mai fi credincioasă m-aş duce să mă spovedesc că am păcătuit vorbind cu tine.

Ar trebui să fii spânzurat de boaşe! Să ţi se despice burta, ca să dea pe dinafară grosul! Să ţi se smulgă ochii cu furculiţa. În ziua în care taică-tu te-a conceput şi-a luat femeia pe la spate; mai mult ca sigur că aşa a făcut, fiindcă tu nu eşti un om ci un excrement! Să mai trăiesc alături de un asemenea infam? Aş prefera să intru la mănăstire, să mă fac călugăriţă şi s-o ling pe maica superioară! Să-ţi iei valea imediat că de nu, plec eu! S-a înţeles? Dar ce l-a apucat pe prostul ăsta! El se distrează! Te distrezi, sac de rahat?

În fine, şi vocea lui Bérurier, senină, calmă, dulce ca vântul când trece seara prin frunzişul de aluni:

– Să ştii că eşti frumoasă când te înfurii, graso! Şi să mai ştii că eşti puetă! Dacă ai pune pe hârtie tot ce mi-ai aruncat mie, s-ar preda prin şcoli. Straşnic de bine adus din condei! Ai nişte comparaţii „Tartă cu furuncule", „îţi dă pe gât tocană de iepure, stricată". Ai observat

bine! Frumos! Sună corect. Ai zice că-i din Victor Hugo! Mi-au dat lacrimile, Berthy! O femeie ca tine: ar trebui să fiu un prost să mă pun de-a bățul în fața ei.

Hai, galeza mea, să îngropăm securea războiului. Ai încredere în mine, o să ne regăsim viteza de croazieră. Meriți să iei parte la feeriile de la Versailles: jocuri de apă, foc de artificii! Hai să facem dragoste pe marginea patului ca să demarăm programul! Ca ulanii din nouăsute paișpe când le călăreau pe fermierele noastre din est. Tunelul ăl mare dintre jamboane! Uite, dacă ai vaselină, te-aș lua pe la spate, ca pe vremuri! Numai că n-ai să mai poți sta pe scaun la restaurant unde am de gând să te invit după aia. Nu, facem așa când ne întoarcem ca să-ți treacă durerea peste noapte.

Ce părere ai de program, baby? Nu-i așa că-i frumos? Mai ceva ca la Clubul Mediterranée! După ce o să ne sărbătorim cum se cuvine împăcarea, n-ai să mai poți sta decât pe bideu! Comoara ta o să semene cu un cuptor de microunde.

N-ai auzit cumva sunând? Da? Te duci tu să deschizi? Ce zici? Că mă trimiți într-un loc! Bine, lasă că mă duc eu. Dar pune puțin frâna, cucoană, că mă apucă și pe mine nervii și-ți trag peste mutră un sirop de falange. Nu trebuie să mă calci prea mult pe bătătură. N-am să tolerez ca o vacă de două sute de kile să-mi împuie capul. Puțin, treacă de la mine, așa ca să ne distrăm; dar ce-i prea mult strică. Mai înainte s-o faci pe prințesa bosumflată, mai bine te-ai uita în oglindă.

Vrei să te duc în fața șifonierului, ia spune, vaco? Vasilca ta parcă ar fi un cap de viței fiert prea mult. Ai atâtea geamantane pe sub ochi că te-ai crede la banda de livrare a bagajelor de la Orly Sud! Ai carnea așa de fleșcăită că, dacă te pup pe obraz ramâne semnul o zi întreagă! Și țâțele știi pe unde ți-au ajuns? Ai zice că se expediază doi saci cu făină în țările subdezvoltate! De vreo douăzeci de ani talia ta a fost înlocuită cu un balon! Cât despre popou, mă face să mă gândesc la regiment când stivuiam sacii în gară, mai înainte de a prinde trenul! Ca să te călăresc în starea asta, îmi pun sănătatea în joc și trebuie să mă gândesc puternic la ultimul poster al *Lui*.

Hei, du-te şi deschide uşa, trap, nemernico! Că altminteri îţi arăt eu ţie! Dacă-ţi închipui că ai de-a face cu prostănaci ca Alfred, sau ca Germain Pilon, vecinul de sus cu care te-am surprins, te înşeli, fetiţo. Să nu confundăm taurul cu o maimuţă!"

Şi astfel, Berthe Bérurier e cea care vine să ne deschidă uşa.

3. RECOLTA DE MĂDULARE

Oamenii se schimbă în etape. Nu-i mai vezi o bucată de vreme şi pe urmă îi găseşti schimbaţi. Uneori în bine, mai adesea în rău. Da, în special în rău.

Pe Béru nu l-am mai întâlnit de două luni şi am plăcuta surpriză să-l revăd întinerit. Nu corespunde absolut deloc portretului excesiv pictat de irascibila Berthe. Ceva spontan îi conferă personajului dinanism şi vitalitate. Ce s-o fi operat în fiinţa lui?

Întocmesc rapid o listă lungă. Să fie greutatea? Neschimbată (e la limita superioară). Îmbrăcămintea? S-ar putea ca ea să comporte o oarecare cochetărie... Haina din caşmir bleumarin în dunguliţe face impresie, în ciuda buzunarului drept descusut, a nasturilor rupţi şi a dârelor de maioneză care-i ornează reverul stâng; pantalonul maro, care o escortează, descrie umflături în dreptul genunchilor, are manşeta zdrenţuită, fermoarul oprindu-se la jumătatea cursei. Poartă un tricou alb în centrul căruia se etalează un măr roşu subliniat de această profesiune de credinţă: „I love New York". Nu, nimic fundamental în ţinută. Atunci?

Toinet e cel care mă luminează:

– Ia te uită, ţi-a crescut părul, nene Béru!

Îmi ridic privirea. Dumnezeule, dar bineînţeles! Grasu poartă o perucă. Oh! nu chiar nişte plete ca Jean-Michel Jarre, dar un soi de calotă jidovească păroasă, menită să-i mascheze calviţia. Şi cu toate astea, acest ridicol element îi schimbă într-o oarecare măsură fizionomia. I-o face şi mai grotescă, cert, dar îl şi întinereşte.

– Păi, ce părere aveţi! exclamă Berthe. Domnu' îşi dă aere de când s-a încurcat cu păcătoasa aia de canadiancă! Se crede Julot Iglesias!

Sau tipul ăla frumos care joacă în *Santa Barbara*, nu-mi mai aduc aminte cum îl cheamă.

Bérurier ţine să ne dea o explicaţie:

– Trebuia să mă aranjez puţin când îmi ţineam cursurile de educaţie sexuală; cum toată lumea găseşte că îmi vine bine, îmi păstrez peruca şi puţin îmi pasă mie de cei care nu le place, la o adică îmi bag picioarele deşi poate n-au curul destul de larg!

– Zici toate astea la adresa mea? bombăne balena vorbitoare.

– Nu, răspunde Grasu. Tu îl ai destul de larg, ştiu prea bine. La tine intrarea e liberă, cucoană! Ultimul tub de vaselină de care ai avut nevoie a rămas de pe vremea primei comuniuni.

Am impresia că reluarea vieţii lor în comun e dificilă. Haotică! Alde Bérurier cu greu îşi vor pune pe şine trenul vieţii cotidiene a căminului!

Berthy mi se confesează:

– Observi ce mitocănii îmi serveşte, comisarule? Găseşti că e amabil ca un prostănac întors la căşărie după ce te-a abandonat pentru o târfă, în loc să vină cu un buchet de flori îţi oferă sargase care nu se mai termină şi sparge totul prin casă?

Îmi arată o grămadă de sticle şi porţelanuri sparte, printre care şi o delicată pisicuţă neagră cu ochii verzi.

– Haide, haide, prieteni! îi admonestez eu, sunteţi amândoi oameni inteligenţi, inimoşi. Nu vă mai ciondăniţi şi încercaţi să regăsiţi acea armonie dintre voi care era un exemplu pentru toţi. Cuplul vostru era dat de exemplu adolescenţilor. Toată lumea vă invidia! Eraţi una dintre cheile de boltă ale societăţii actuale. Când mergeaţi pe stradă braţ la braţ, oamenii se întorceau după voi ca să vă urmărească din priviri pline de invidie, iar unii chiar plângeau de emoţie în faţa frumuseţii uniunii voastre. Nu irosiţi în ranchiune deşarte şi ironii facile o dragoste indelebilă, în comparaţie cu care cea dintre Romeo şi Julieta nu-i decât un flirt dintr-un local de noapte! Continuaţi cu îndrăzneală idila asta edifiantă care vă va consacra mariajul. Iubiţi-vă şi să fiţi fericiţi!

Bourdaloue!

Bossuet!

Frédéric Mitterrand!

Mă ascultă cu gura căscată. Când termin, izbucnesc amândoi în lacrimi şi se aruncă unul în braţele celuilalt.

Toinet, agasat de această scenă înduioşătoare, mă întreabă tamnesam:

– Ştii ce-i ăla un chaenichthys?

– Un ce?

– Un chaenichthys.

– Nu, despre ce-i vorba?

Bérurier declară, învingându-şi emoţia:

– E un peşte din mările reci care n-are globule roşii!

După care, îi aplică un pupat princiar, cu ţoc, nevesti-sii.

– Corect! admite Toinet, în silă.

– Cum de ştii aşa ceva? îl întreb pe puştan.

– Ieri seară, verificam dacă figurează în dicţionar cuvântul „chestie" şi am dat peste chaenichthys; mi s-a părut că-i interesant. Dar am uitat să verific dacă există şi „chestie".

Cuplul se desprinde în fine din îmbrăţişare. Sunt frumoase, mamiferele. Nu mi-ar fi convenit să fiu peşte sau reptilă.

Grasu şi Grasa sunt cu sufletul la gură din pricina sărutului lor sălbatic. Se simt amândoi emoţionaţi. De îndată ce vom pleca de la ei, se va dezlănţui sărbătoarea în nădragi.

– Ai vrut să mă vezi neapărat, Alexandre-Benoît?

– Eu?

E încă buimăcit, sensibilul amant. Şi pe urmă îşi aduce aminte.

– A! da. Imaginează-ţi că pe când eram la poliţie, a venit o tipesă care întreba de tine cu insistenţă. Genul de cucoană cu pretenţii, înţepată, puţin sărită de pe axă.

De ce oare descrierea îmi aminteşte imediat de Francine de Saint-Braque, cea care se ocupă de mântuirea tinerilor foşti deţinuţi? Pentru că este evocatoare, nu găseşti?

– Nu cumva era Francine de Saint-Braque?

– Textual. Îţi dai seama despre cine vorbesc?

– Ce vrea de la mine?

– O treabă murdară, Sana, s-a petrecut în parcul castelului. Se ocupă de tinerii dezarticulaţi, după câte povesteşte ea.

– Chiar se ocupă, îl asigur eu. Şi?

– Unul dintre băieţi a fost asasinat.

– Un anume Riton?

– Textual! Eşti la curent?

– Eu sunt omul care precede evenimentele, ştii prea bine! Şi cum a murit acest Riton?

– I s-a tăiat gâtul cu briciul pe una dintre cărările umbrite ale parcului.

– Ce vorbeşti!

– Şi asta nu-i tot. I s-a tăiat şi socoteala chiar de la rădăcină: sexul şi boaşele, tot pachetul!

Berthe scoate un strigăt de oroare şi-l ia pe Toinet în bucătărie să-i servească o felie de tartă, întâmplările astea crunte nefiind potrivite urechilor unui copil!

Când aud, mi se taie picioarele! Îl revăd pe tânărul Riton cu chipul lui de înger-vagabond, mersul suplu, părul lung ondulat. Şi expresia aceea ciudată, încăpăţânată şi patetică, când mi-a spus în maşină, mai înainte de a pleca: „Atunci noaptea, erau sexe, domnule comisar. Sexe adevărate! Mă jur pe viaţa mea!" Poate că moartea lui se datorează incredulităţii mele?

– Când s-au petrecut toate astea? îl întreb pe Béru.

– Probabil că în timpul nopţii. Grădinarul i-a descoperit cadavrul a doua zi dimineaţă. Madam de Saint-Trucmuche a refuzat să apeleze la poliţia locală. Ţine neapărat ca tu să te ocupi de acest caz, fiindcă ai deţine chipurile toate elementele şi nu mai merită osteneala să fie antrenaţi şi colegii din Yvelines, cărora i-ar fi greu să le dea explicaţii.

Cam exagerată, Francine, totuşi îi înţeleg într-o măsură reacţia.

– Atunci, hai să mergem, îi spun. Nu vii cu mine?

– Şi încă cum! Sunt proaspăt-prospeţel, ca să zic aşa, dragă Sana. Îmi ard călcâiele!

– Berthe s-ar putea ocupa de Toinet? I-am promis că-l duc la cinema, însă date fiind circumstanţele...

– Lasă că-l duce ea, mă asigură Umflatul, adoră copiii.

– Ia stai aşa, unde-i al vostru? mă informez eu.

– La o doică de la ţară. N-a mai vrut să-l ţină acasă în timpul aventurii mele. Îi amintea prea mult de mine. E o sentimentală, n-ai ce-i face!

Conacul e din cărămidă. Flancat de un turn rotund pe un colţ şi de un altul pătrat din spate. O glicină gigantică a invadat faţada. O scară dublă cu rampa din fier forjat duce spre uşile în stil aproximativ gotico-Napoleon III. Un teren vast, acoperit cu pietriş, care scrâşneşte sub roţile maşinii mele, e înconjurat de jardiniere vopsite în verde din care se revarsă exuberant muşcate în culori proaspete.

Sunt aşteptat, fiindcă abia am pus piciorul jos că doamna de Saint-Braque a şi apărut. Poartă blugi uzaţi şi un pulover gros, roşu. E foarte palidă, cu atât mai mult că nu-i deloc machiată.

În timp ce coboară în întâmpinarea mea, zăresc feţe la pândă în spatele ferestrelor. Chipuri de bărbaţi şi de femei marcate de nelinişte.

Stăpâna casei îmi întinde mâna uscată ca o labă de găină, cu gheare la fel de lungi.

– Într-adevăr, foarte drăguţ din partea dumneavoastră că v-aţi deranjat în persoană, domnule comisar.

Mă uit la ceas.

– La ce oră a fost descoperit corpul? o întreb.

– În jur de nouă dimineaţa.

– Şi acum e şase seara! Deci aţi stat nouă ore cu un cadavru în casa dumneavoastră fără a alerta autorităţile! Cred că vă daţi seama, domnişoară de Saint-Braque, că acesta e un delict?

– De îndată ce a fost descoperit nefericitul de Riton, v-am telefonat, domnule comisar! Dar eraţi absent. Am reiterat apelul din jumătate în jumătate de oră; apoi, descurajată, am venit la biroul dumneavoastră unde am nimerit peste domnul aici de faţă. Dacă Riton n-ar fi suferit această mutilare, aş fi prevenit jandarmeria din partea locului, dar acest detaliu înfricoşător dădea un sens asainatului său, pe care doar dumneavoastră îl puteţi înţelege, date fiind cele premergătoare.

Ridic din umeri.

– Va trebui să modificaţi ora macabrei dumneavoastră descoperiri altminteri riscaţi să aveţi neplăceri serioase. Grădinarul ar fi în stare să mintă bine?

– Să sperăm.

În acest moment, un bărbat înalt, cu părul foarte lins, într-un costum a cărui linie datează de dinainte de război şi o cămaşă albă cu guler răsfrânt, coboară nobil peronul. E trufaş, puţin cam afectat. Are un nas enorm, coroiat, e uşor saşiu, iar gura cu buze ultrasubţiri pare făcută să anunţe sentinţe.

– Gonzague de Vatefaire, se prezintă el. Sunt vărul primar al Francinei. Vă prezint omagiile mele, domnule comisar. Ruda mea mi-a cerut să fiu alături de ea în aceste cumplite circumstanţe şi eu...

Unul căruia îi place să tragă bărbi! Şi să se asculte, fără să se dea bătut! Din capul locului îmi este antipatic.

– Vă plac western-urile, i-o retez eu.

Rămâne siderat cu gura întredeschisă.

– De ce? se bâlbâie el.

– Uite aşa.

Totuşi am obţinut rezultatul scontat: i-am închis gura.

– Unde-i corpul? o întreb pe Francine.

– L-am lăsat în acelaşi loc, cu o prelată pe deasupra.

– Foarte bine. Ni-l arătaţi şi nouă?

O urmăm de-a lungul unei alei care dă într-un gen de luminiş, unde pe vremuri fusese amenajat un labirint din arbuşti. Dar acum n-au mai fost tăiaţi demult şi meandrele umbroase ale parcursului iniţial sunt astupate pe alocuri. Gazda ne conduce spre centrul labirintului, printr-o cărare sălbăticită care denaturează elaborarea savantă a traseului.

O prelată cenuşie, uzată, e întinsă pe un dreptunghi de buruieni, acoperind un volum caracteristic.

Béru ridică pânza şi-l regăsesc pe bietul băiat, întins pe-o parte, golit de sânge, cu gâtul secţionat corect de un criminal experimentat, care n-a încercat de mai multe ori ca să-i taie beregata. Vena jugulară hăcuită, el a continuat să tranşeze restul de carne. O baltă de sânge, în

parte suptă de pământul umed, se întinde sub cadavru. Are pantalonul în vine, idem slipul, exact cât era nevoie pentru a i se degaja bijuteriile de familie (în engleză *jewel's family*). Aici operaţia a fost practicată grosolan. Fără îndoială, criminalul a fost deranjat şi a dat rasol.

Riton, cumplit transformat în fetiţă, are acum o gaură cu buzele hârtănite în locul sexului.

Nu-i pot descifra expresia, fiindcă are ochii închişi.

Hohote uscate zguduie pieptul plat al Francinei.

– Dragul de el, se smiorcăie dama, e îngrozitor.

Vărul, care şi-a adus până aici nasul mare de tucan prost, crede oportun să intervină:

– Şi încă la tine acasă, draga mea! Pe proprietatea familiei! Îţi dai seama ce scandal? Ce nevoie aveai să joci rolul surorilor mântuirii cu pungaşii ăştia!

În vreme ce-şi admonestează ruda, eu îngenunchez pe prelată pentru a studia mortul şi locurile din preajmă. Fără a avea calitatea unui medic legist, detectez o lovitură în ceafă. Mai întâi trebuie că a fost astfel anihilat ca apoi să i se taie carotida. Am impresia că băiatul avea întâlnire în labirint cu asasinul lui. Acesta din urmă s-a aflat aici înaintea lui. Când a apărut Riton, criminalul l-a lovit scurt şi pe urmă i-a tăiat beregata şi sexul.

Zăresc câteva monede în iarbă, căzute probabil din buzunarul lui Riton. Băiatul poartă un pantalon de velur raiat, în tonuri de verde, o cămaşă de in negru şi un soi de jiletcă croită din pânză de blugi. Probabil că din jiletca asta au căzut monedele.

Scotocesc hainele bietului băiat. Într-un buzunar găsesc portofelul cu buletinul lui de identitate, o poză de la prima comuniune, câteva tichete de maşină. În pantalon, un cuţit cu mai multe lame, două bancnote de o sută, una de cincizeci şi trei de zece franci. Asta-i tot.

– Când l-aţi văzut pentru ultima oară? o întreb pe Francine de Saint-Braque.

– Ieri seară; după televizor, când fiecare se ducea la culcare.

– Cam pe la ce oră?

– În jur de miezul nopţii.

– Emisiunea tevizată era în direct sau video?

– De ce?

– Răspundeţi.

– Video.

– Un film porno?

– Dar, domnule comisar...

– A avut loc o repriză de amor în colectiv ca în fiecare seară?

Aici, vărul se crede obligat să intervină, nobil:

– Domnule! Vă depăşiţi drepturile!

– Încă nu, îi răspund. Când am să-ţi plasez în mutră croşeul care-mi mănâncă falangele, atunci, da, aş începe să le depăşesc, dar până una alta, totul e în regulă!

Béru îmi face un semn. Îl urmez ceva mai departe. Îmi întinde palma deschisă ca o dalie înflorită.

– Ia uite ce-am găsit printre tufişuri.

E vorba de un tub de ruj, o marcă reputată.

– Stai aşa, Grasule!

Îmi scot porthartul, care comportă mai multe compartimente de plexiglas, despart buzele unuia dintre ele şi-i cer Mamutului să dea drumul acolo tubului. Astfel, în afara proprietarei respectivului obiect, acesta nu va mai comporta decât amprentele Maiestăţii sale. N-avea rost să le mai fi suprapus şi pe ale mele.

– Întoarceţi-vă la castel! le poruncesc celor doi veri şi trimiteţi-l aici pe grădinarul care a descoperit crima.

Se depărtează cu un aer afectat.

– Ce părere ai? oftează Béru arătându-l pe bietul băiat castrat şi cu gâtul tăiat.

– N-am încă nici o părere, admit eu cinstit.

– De ce ai pomenit de amor în colectiv?

– Pentru că această castelană sare în ajutorul tinerilor delincvenţi eliberaţi ca să facă dragoste cu ei în compania unor nemernice de aceeaşi teapă cu ea.

– Şi ce rost are vărul în toate astea?

– Trebuie că-i amestecat cumva, presupun. Are o mutră de imbecil care nu mi-a căzut deloc bine.

– Crezi că ar putea fi un criminal sadic?

– Posibil.

Examinez minuţios locurile din preajma asasinatului. Un asemenea carnagiu n-a putut să se perpetreze fără ca asasinul sau asasinii să nu fi lăsat urme. Într-adevăr, găsim dâre de sânge prin labirint. Se distanţează în direcţia unei deschideri vechi practicate în zidul înconjurător. S-ar părea deci că, o dată făptuită crima, autorul ei a ieşit pe aici din proprietate.

Ducând cu el organele genitale ale lui Riton!

Într-o pungă de plastic, presupun. Să fi fost identică celor aflate în frigiderul farmaciei?

Ce să însemne toate astea? Crimă comisă de un dement sângeros, sau un ritual?

– Aţi dorit să vorbiţi cu mine, domnilor?

Grădinarul. Un crab bătrân, marcat de ani, scovârgit ca un vrej de viaţă, chel. Îşi ţine şapca veche în mână. Sorţ albastru, pantalon de velur, galoşi. Dacă l-ai pune să joace într-un film de dinainte de război n-ar trebui să-i schimbi nimic. Ar fi destul să-i fie machiată faţa gălbejită. Bărbia i s-a apropiat de nas, de când şi-a tot semănat dinţii de-a lungul aleilor şi a timpului. Arată puţin ca un spărgător de nuci. Dacă n-are nouăzeci de ani se datorează faptului că taică-su a aşteptat să se întoarcă de la regiment pentru a-l declara la starea civilă.

Rosteşte încet:

– Eu sunt Emile Mondragon, grădinarul.

Îi strâng cinci degete cu simpatie. Făcând acest gest, salut Franţa nemuritoare şi profundă.

– Deci, dumneata ai descoperit cadavrul acestui băiat, domnule Emile?

– Din păcate!

Are ochii lăcrimoşi de la natură, astfel încât nu poţi spune dacă un exces de emoţie îi înroureză genele roase de molii sau este efectul conjunctivitei.

– Labirintul ăsta e lăsat în paragină, continuu eu, cum se face că ai venit aici azi dimineaţă?

– Din cauza corbilor, behăie bătrânul.

– Adică?

– Se roteau în cerc şi croncăneau. Mi-am dat seama că era ceva anormal.

Un om al naturii ştie să citească semne ce nu pot fi interpretate de către nevolnicii oraşelor.

– Şi atunci, ai descoperit cadavrul?

– Cum nu prea văd bine cu ochii, pe moment mi-am zis că s-o fi culcat pe iarbă. Numai când m-am apropiat...

Clatină din cap.

– O asemenea oroare! Ştiam eu că Domnişoara se expunea la tot felul de neplăceri primind la ea puşlamelele astea. Îmi spuneam că într-o zi sau alta, o să dea vreo nenorocire peste castel. Furturi s-au mai întâmplat, dar mă aşteptam la mai rău, şi uite că am avut dreptate.

– Nu merge bine viaţa în grup?

Bătrânul bombăne şi îşi înghite sarcasmele. E la curent cu multe, bietul Emile, şi dezaprobă tot ce se întâmplă. Dacă n-ar fi lucrat la familia Saint-Braque de mai bine de şaizeci de ani, şi-ar fi făcut demult bocceaua, dar se simte legat de domeniu printr-un ataşament indisolubil.

– Nu mai pun la socoteală certurile, dragă domnule! Nici prostiile de tot felul. De câte ori unul dintre pungaşii ăştia au luat Mercedes-ul sau altă maşină mică fără să ceară voie! Unii au ajuns chiar să vândă televizorul sau aparatul video! Ah! Nu trebuia să li se lase la îndemână bijuteriile. Dacă v-aş spune că mi-au furat şi mie motoreta!

– Domnişoara are anumite compensaţii, rostesc eu sarcastic.

Se prinde unde bat eu şi-şi întoarce ochii. Oftează:

– Toate sunt la fel în familia asta: din mamă în fiică! Un fel de boală a simţurilor. O nevoie de a juisa, cum se spune acum. Dacă nu fac nebunii cu trupul lor, cad bolnave la pat. Ah! bărbaţii n-au avut viaţa uşoară în familia Saint-Braque! Noroc că ultima nu s-a măritat.

Îi arăt cadavrul lui Riton.

– După dumneata, ce-ar putea să însemne nelegiuirea asta? O răzbunare? Unul dintre locatari să fi trecut la represalii?

Moş Mondragon îşi îndreaptă carcasa bătrână.

– Oh! nu! Totuşi. Băieţii ăştia nu sunt nişte asasini. Cafteli, da, însă o crimă ca asta, comisă cu asemenea cruzime, sadismul ăsta, ce părere aveţi! E precis cineva din afară!

– Dacă ai să găseşti o pereche de boaşe la castel, ai să ştii cui aparţin, îi spun.

Sunt rânduiţi toţi în picioare, în salonul mare. Patru băieţi nu prea antipatici. Un emigrant magrebin, un roşcovan, doi flămânzi cu mutre de tuberculoşi. Ai zice că sunt în uniformă: blugi, pulover gros marinăresc, bascheţi. Aerul agasat şi temător. Nu se prea simt în largul lor. Tremură. Nu ştiu ce are să decurgă din drama asta; îşi dau seama că nu poate fi prea grozav pentru viitorul lor imediat. Se profilează nişte despărţiri, care par inevitabile. Îi întreb cum îi cheamă, ce pedepse au ispăşit şi ce anume le-a motivat. În mare, e vorba de furturi, de maşini subtilizate, de agresarea unor şoferi de taxi sau a unor lucrători la staţiile de benzină. Dar un pungaş mărunt ajunge tâlhar dacă îi dă Dumnezeu zile.

Mă las pe o canapea desfundată. Marele salon al familiei Saint-Braque cade uşor în ruine. Părerea mea e că Francine ar fi trebuit să profite de prezenţa şnapanilor ăştia ca să-şi zugrăvească încăperile prea lăsate în paraginâ. Domeniul e pe cale să naufragieze.

Mă uit pe rând la cei patru răufăcători:

– Ceva nu-mi miroase bine aici la castel, băieţi! le spun. Întrevăd nişte neplăceri de anvergură pentru voi toţi.

Roşcovanul îşi dă cu părerea, răsucindu-şi privirea în şurub:

– Noi n-am făcut nimic.

– Ai impresia că genul ăsta de declaraţii va fi suficient pentru noi, măi faţă?

– Păi, n-am putea să spunem altceva fiindcă ăsta-i adevărul! obiectează desăratul.

Béru nu mai rezistă şi-i cârpeşte o labă care-l proiectează în mijlocul salonului.

– Vreau politeţe! declară amicul meu.

Magrebinul se burzuluieşte:

– De unde aţi mai scos-o că nu vă respectăm?

O nouă labă îi umflă pometele.

– Am zis linişte! tună Bérurier. Domnul comisar vă pune întrebări şi tot ce nu se încadrează în răspuns, înseamnă că-i prea mult, aţi înţeles?

Îl las pe Mamut să-şi dea frâu liber instinctelor. Mai multe luni în afara poliţiei, îşi fac simţită lipsa. Are nevoie să-şi călească psihologia.

– Băieţi, reiau eu, dacă Riton a fost ucis în labirint, înseamnă că a avut acolo o întâlnire; nu-i nevoie să absolvi Şcoala Naţională de Administraţie ca să te prinzi cum stau lucrurile. Despre întâlnirea asta trebuie că a vorbit cu unul dintre voi. Corect?

Pungaşii rămân nehotărâţi.

– Tu! mă adresez unuia dintre ei. Ce ţi-a spus?

– Nimic, domnule.

– Fiecare dintre voi are o cameră separată aici?

– Nu: ne culcăm trei şi doi, răspunde ruginitul.

– Cine stătea în acelaşi dormitor cu Riton?

– Eu, face incendiatul.

– Când i se întâmpla să plece noaptea, te informa unde se ducea?

– Nu ieşea aproape niciodată.

– Dar i se mai întâmpla, ştiu asta.

Tipul morcoviu are pielea obrajilor aproape acaju atât de deşi îi sunt pistruii. Privirea îi e uşor albinoasă, incomodantă.

Casc.

– Ascultă, roşcovanule, fac eu, mă scoţi din sărite cu răspunsurile tale evazive. N-ai realizat încă urgenţa conjuncturii. Ofiţerul de poliţie Bérurier o să te ia la prelucrat în maniera lui.

Îi fac un semn Grasului.

– Găseşte un loc discret pentru o conversaţie cu oase rupte, îi recomand eu, pentru satisfacţia mea intimă.

– Cu dragă inimă şi cum nu se poate mai perfect, se grăbeşte Maiestatea sa.

Îşi lasă mâna pe umărul băiatului şi-l propulsează spre ieşire.

Casc din nou şi le spun celorlalţi trei cu un glas lânced:

– Mai înainte s-o luaţi pe coajă, grăbiţi-vă şi daţi totul la iveală. Eu reprezint ultima voastră şansă. Vreau să ştiu totul despre Riton, viaţa lui, cu ce se ocupa. Tot în ce priveşte partidele de amor din baraca asta; felul cum se lasă penetrate demoazelele din înalta societate, ce vă pregătesc ca delicatese. Vreau să ştiu cum vă ocupaţi timpul, cum trăiţi, ce feluri de mâncare vă sunt servite. Dacă o să vă daţi silinţa, o să mi-o dau şi eu.

Vorbind întruna, mă îndrept spre telefon şi compun numărul lui Jérémie Blanc. S-o fi întors din concediul petrecut în Senegal? Soneria zbârnâie în mai multe reprize. Exact când mă pregăteam să închid, aud glasul gâfâit al negrului.

– Blanc, vă ascult!

– La telefon, San-Antonio! îi răspund eu ca la ping-pong.

Jérémie izbucneşte în râs.

– Fenomenal, mă asigură el. În clipa asta am sosit. Am urcat scările în fuga mare când am auzit telefonul.

– Lasă-i pe copii să despacheteze geamantanele, tipule, şi vino la castelul Con-la-Ville, din Yvelines, pe naţionala 13. Te aştept aici în mai puţin de douăzeci de minute!

– Teribil! exclamă Jérémie, încântat. Ce s-a întâmplat, arde?

– Exact, doamnă marchiză, locuinţele slugilor sunt pe cale să se carbonizeze.

Închid telefonul şi mă îndrept spre uşă. Îmi strecor fizicul de artist prin deschidere şi-l zăresc pe vărul Gonzague ascuns în cadrul ferestrei.

– Nu, nu, amice! îi spun. Eliberează teritoriul. Nu-i indicat să staţionezi în curent cu un nas ca al dumitale, ai putea să te căptuşeşti cu un guturai de pomină.

Închid uşa cu decoraţii printr-o lovitură de picior care o face să vibreze. Apoi, mă întorc la răufăcătorii mei.

– Veniţi să vă aşezaţi pe canapeaua mare, mieluşeilor.

Îmi dau ascultare. Aduc un scaun în faţa lor şi mă instalez călare.

– De data asta suntem operaţionali, le spun. Descătuşaţi-vă inimile, dragii mei.

4. ŞI UNII ŞI ALŢII

Pe damele astea binevoitoare le-ai împărtăşi fără spovedanie. Serioase! Emfatice! Nu-ţi vine a crede că, o dată lăsată noaptea, copulează în figuri sălbatice, muierile astea rele de muscă! Sunt toate îmbrăcate la Chanel, puţin sau deloc fardate, rigide. Lumea bună cultivă aparenţele şi bine face. Ele îi servesc de virtute, iar eu găsesc că-i mai bine decât nimic. Prefăcătoria e un început de realitate. Dacă te strădui din ce în mai mult să salvezi aparenţele, progresiv ajungi să fii de-a binelea ceea ce doreşti să pari. N-are rost să te zbârleşti. Toate căile care duc spre cer sunt bune.

Trei tipese, plus Francine de Saint-Braque. Nişte dezmăţate între treizeci şi cincizeci de ani, toate cu acelaşi stil şi maniere excesive. Gata să te vâneze dacă foloseşti corect sau nu subjonctivul, dacă ţii bine furculiţa în mâna stângă şi nu scuipi sâmburii de cireşe direct în farfurie. Unele sunt măritate pentru că poartă verighete, altele fac băi reci ca să-şi calmeze ardorile nocturne, când nu dispun de nici o sculă care să le satisfacă[1].

Relevantă pentru ele e privirea. Un nu ştiu ce indefinisabil lasă să transpară langorile lor intime: gemetele lungi de vioară ale sexului lor.

Le salut şi mă simt flatat văzând aprinzându-se din capul locului în ochii lor de târfe pofte trupeşti. O vicioasă te sondează fără să-şi dea seama. E destul să-şi facă apariţia un mascul, bine făcut, că imediat îl evaluează şi fac presupuneri în legătură cu performanţele lui; dacă se sprijină în coate sau în mâini când face amor. În mâini ar fi un adevărat

[1] Mă exprim în cuvinte voalate ca să nu şochez persoanele excesiv de pudice.
San-A

profesionist. Unul care are nevoie de recul pentru a viziona expresia Ninettei în decursul zbenguielilor, să se asigure că şi ea trăieşte intens clipa şi să nu piardă nimic din mimica ei de plăcere.

Le măsor calm pe dezmăţatele astea dinstinse. Vărul Gonzague stă bosumflat ceva mai departe. Simte că-l urăsc din instinct, ceea ce n-are leac, şi că n-aş pierde ocazia să-l fac să-şi deguste dinţii. Şi, cum nu-i plac loviturile, se cantonează într-o prudenţă ostilă...

Bérurier s-a întors. E mai greoi şi mai formidabil ca oricând. Convins că peruca îi conferă un *look* (cum spune Jean Dutourd), le trece în revistă pe dame, cu un capăt de limbă scos afară, foarte primitătoare, deşi e mai încărcată ca o scrisoare conţinând valori.

– Doamnelor, trec eu la atac, după audierea băieţilor de care vă ocupaţi cu atâta solicitudine, am aflat că tânărul cu beregata tăiată a avut o întâlnire în labirint, calificată de el ca fiind foarte importantă. A declarat chiar că acest rendez-vous *avea să schimbe multe lucruri*. Şi s-a dus acolo pentru a nu se mai întoarce niciodată. Cum în timpul serii aici a avut loc o repriză de amor în colectiv, la care a participat întreaga trupă, repriză provocată de proiecţia unui film porno intitulat *Ţarina în călduri*, operă în costume, de un anume nivel artistic. Cum a avut loc această repriză, ziceam, nu cred că întâlnirea de care pomenise Riton era stabilită cu cineva din această casă. N-ar fi existat nici o raţiune, gândesc, ca bietul băiat să aibă un rendez-vous secret cu o persoană care tocmai îi oferise totul în mod deschis. În consecinţă, vă scot din cauză.

O fulgerare de satisfacţie trece prin cele opt pupile. În clipa aceea, mă aplec şi mă prefac că ridic ceva de jos, obiect pe care-l ţineam deja în palmă, deşi la început avusesem reflexul să nu-l ating. Dar eu, tu o ştii, Cugnazet, mă conduc după instinct, după elan, după un capriciu pasager. Viaţa şi cariera mea sunt urmarea unor iniţiative spontane, luate fără premeditare.

Mă ridic, ţinând între degetul mare şi arătător rujul de buze găsit de Béru, printre tufişurile labirintului.

– Una din doamnele aici de faţă a pierdut acest obiect, anunţ eu pe un ton detaşat.

Depun tubul pe gheridon. Francine de Saint-Braque se apropie şi-l ia ca să-l examineze.

– Solei d'or de Chanel, face ea, e al tău, Marguerite.

Dama din mijloc, adică cea care se apropie de patruzeci de ani, întinde mâna. Apucă şi ea tubul. Apoi îşi caută poşeta pe şemineu şi-i dă drumul înăuntru.

Schimb cu Alexandre-Benoît o privire elocventă. O uşoară mişcare a capului şi Maiestatea sa se apleacă asupra acestei persoane.

– N-aţi vrea, frumoasă doamnă, să trecem în camera dumneavoastră, ciripeşte peruca. Să vă zic ceva în particular.

Puţin surprinsă, femeia iese alături de camaradul meu. Tăcerea care succede e uleioasă. Fără gust. Toate aşteaptă decizia mea. Iar eu nu-s prea sigur ce conduită să adopt. E momentul să fie alertat procurorul republicii. Acest asasinat, a cărui denunţare e mereu amânată riscă să ne cauzeze neplăceri tuturor. De mai bine de o oră sunt complice la tăcere. Numai că, dacă se prezintă haita confraţilor de la poliţie, se termină cu libertatea mea de manevră. Trebuie, prin urmare, să deschid umbrela.

În acest moment, îmi soseşte o răbufnire de prietenie în persoana lui Jérémie Blanc. E impecabil, negroteiul. Într-o haină din antilopă galbenă şi un pantalon negru. Parcă ar fi la bateria unei orchestre. Miroase frumos a briantină cumpărată de la tutungerie. Zâmbetul lui e atât de alb că nu-l poţi contempla fără ochelari de soare.

Grupul ăsta de femei îl deconcertează într-o oarecare măsură. Le salută cu un „Doamnelor" răsunător şi se îndreaptă spre mine cu mâna întinsă.

– Hai să trăieşti, Sana! Ei bine, lucrurile nu trenează când e vorba de tine.

Expresia mea inhibată îl determină să-şi pună o surdină. Ochii lui mari se îngustează puţin.

– Te rog să ţii companie acestor amabile persoane, în vreme ce eu merg să dau un telefon, îi spun.

E oarecum contrariat. Nu ştie la cine se află şi ce se petrece. Nu îndrăzneşte să întrebe de stăpânul casei.

În ceea ce mă priveşte, eu caut un loc izolat, de unde să pot vorbi

în voie. Optez în cele din urmă pentru biroul-bibliotecă situat lângă scară.

Spre norocul meu, Bătrânu mai e încă în sediul poliţiei. Probabil c-o tachinează pe noua lui cucerire pentru că aud râsete înăbuşite, melodioase.

– Cine? A! San-Antonio! Ce vânt bun te aduce, băiete?

Băiatul îi face un rezumat admirabil de succint al evenimentelor pe care a avut bucuria să ţi le nareze cu verva lui naturală. Îi raportez despre vizita „la noi" a Francinei de Saint-Braque, despre tânărul Riton şi povestea lui cu sexele depozitate în frigiderul unei farmacii, despre a doua vizită nocturnă în compania mea şi decepţia puştanului; despre asasinarea lui urmată de cumplita castrare care ne-a pus pe treabă.

– Ciudată afacere, dragul meu, care ce anume urmăreşte? mă întreabă el.

– Sunt incapabil să vă precizez pentru moment, domnule director; aş vrea să pot trece întâmplarea sub tăcere încă o zi două ca să am libertate de mişcare.

– Ei bine! trece-o sub tăcere, bătrâne! Trece-o sub tăcere!

– Numai că în parc e un cadavru şi nu-i tocmai convenabil.

– Evacuează-l cu o maşină a Institutului Medico-legal, Antoine. O să vi-l bage la rece cu o etichetă numerotată. Zouzou! Nu mă mai muşca, zvăpăiato! O să-mi laşi semne! Asta-i tot, dragul meu? Sunt copleşit de treburi în momentul de faţă şi...

– Asta-i tot, domnule director. Îmi cer scuze că v-am întrerupt un moment de la obligaţiile dumneavoastră!

– Am să-i dau drumul ceva mai repede acum! gângureşte Bătrânu. Noroc la vânătoare!

Închid uşurat. Compun numărul de la morgă, dar în aceeaşi clipă se aude un urlet de la etaj. Un ţipăt puternic sfâşietor de femeie sfâşiată.

Pornesc într-acolo în fuga mare.

Se succed gemete, protestări vehemente!

– O! nu, asta-i nebunie curată! Ce-ai de gând, monstrule!

Ajung într-o cameră tumultoasă în care Béru e pe cale să facă dragoste într-o manieră magistrală cu persoana încredinţată ceva mai

înainte ca s-o interogheze. Biata femeie se zbate, dar marele primat din câmpiile normande o menţine într-o poziţie convenabilă cu labele lui de bronz.

– Calmos, fetiţo! o linişteşte el. Nu mai da aşa din fund! Am uns ustensila după ce mi-am suflat nasul în mână! Lasă că ai să vezi, o să fie formidabil. Nu te mai zbate, am să-ţi fac un acompaniament de ghitară prin faţă ca să-ţi vin în ajutor. Brrr, oiţă! Foarte frumos! Uşurel! Uite că degetul îşi face datoria! Hai, linişteşte-te! Acum s-a deschis şi fundul. Înaintez fără să forţez. În pas de paradă! Ca la Buchinegame! Ah! nu mai ţipi acum, puicuţo! A început să-ţi placă scula lui Béru, găinuşă de lux! Perfect! S-o luăm domol! De parcă ţi-aş cânta *Dunărea albastră*. Vezi că nu te mai doare? Ia-o pe îndelete, nu-i nici o grabă. De îndată ce-ai să te simţi mai bine, măresc viteza ca să guşti plăcerea.

Ah! ai şi început să te ambalezi! Iei şi iniţiativa! O să urmeze dezlănţuirea. Cumătra nu şomează deloc. Îţi dai seama imediat că se dă în vânt după senzaţii tari! Că-i obişnuită cu asemenea manevre. Ooo, aşa centru de cazare mai zic şi eu! Şi când te gândeşti că acum două minute protesta cât o ţinea gura! Făcea mofturi! Trebuia să se plângă! Aşa-i în lumea mare chiar şi când deguşti patruzeci de centimetri în portbagaj! Fasoane! Ăştia nu pot să se poarte firesc! Trebuie să faci nazuri că aşa şade bine! Aşa te pui în valoare!

Dacă văd o chelneriţă o călăresc fără s-o fac pe amantul! Se bucură şi ea de viaţă, după care întoarcem pagina! La o adică se boceşte pe tăcute. Da' cucoana asta cu pretenţii s-ar considera dezonorată să aibă de-a face cu mine fără nişte fasoane.

Acum o iau în triplu galop, madam! Ia uite, nu se mai teme că se înclnge! *Vacca*! O să-mi disloce o bielă în viteza asta! A început să prindă curaj, Marguerite! Unde o vrea să ajungă dacă dă bice în halul ăsta, stau şi mă întreb? Dacă muncesc în regim de urgenţă o să mi se inflameze glanda! Uşurel, fetiţo! N-am chef să mă mutilezi! Nutresc încă proiecte mari. S-o luăm mai domol, ştiu ce ne aşteaptă sub ştergător. Piua! Cer un timp mort, să mă vaselinez un pic. Ne paşte o catastrofă, puicuţo! Opreşte-te, măgăriţo! Opreşte-te, îţi zic! Ce naiba, doar e scula mea, nu? Uf! Fir-ar să fie, am început să scot fum!

După ce s-a retras, a dat cu ochii de mine.

– Ah! aici erai, gâfâie Grasu. Mi se pare că vream să-ţi spun ceva.

– Şi eu aş vrea să-ţi spun ceva, bombăn iritat.

Senioria sa încinsă mă trage pe coridor. Îmi mărturiseşte:

– Ştiu: nu pentru aşa ceva mi-ai zis să plec cu tipa; numai că s-a întâmplat ceva care o scoate din cauză, tipule.

– Te ascult.

– Rujul de buze nu-i al ei.

– Ce vorbeşti? Totuşi l-a înhăţat şi l-a băgat imediat în poşetă fără nici o ezitare, nu?

– De acord, dar faptul pledează în favoarea ei. Mai avea unul asemănător în poşeta, băiete. Când le-am scos la iveală, ea a esclamat: „Ah! atunci cel găsit de domnul comisar nu-i al meu, aşa cum am crezut, nu am decât unul singur"... Era sinceră, crede-mă!

Această manevră nereuşită mă decepţionează.

– Ai să mă scuzi, face Alexandre-Benoît, trebuie s-o termin pe madam. N-are să priceapă de ce am lăsat-o în pană cu sala de festivităţi larg deschisă.

Se întoarce la muncile câmpului, cu membrul bătând măsura.

– Să revenim la oile noastre, frumoasă doamnă, gungureşte el. În lipsă de vaselină mi-am pus puţin săpun. Pentru facilitarea transportului în comun. Sunt al tău, Marguerite, frumoasa mea panseluţă. Am să-ţi mângâi comoara cu toată galanteria pe care o doreşti. În unele momente, vezi tu, când am de-a face cu o persoană din clasa ta, o dau pe poezie. Aş vrea să-ţi compun nişte versuri ca să-ţi exprim cât de mult mă inspiră jamboanele tale, bucuria mea. Că fundul tău e o frumuseţe. Un adevărat clar de lună! Un felinar japonez! Plonjez fără nici un obstacol în acest bostan foarte superb. Şi ţâţele tale care atârnă în faţă, mă fac să mă gândesc la lupoaica de la Roma care i-a alăptat pe Rému şi Rommel. Nu mai vorbesc de coama care seamănă cu o pernă de puf! Îmi place cât de catifelată ţi-e pielea în ciuda vergeturilor.

Gata, am luat-o din loc. Nu te strădui să ambalezi atelajul, cumătră: cine merge încet merge bine. O să ne desfătăm regeşte. Acum, dacă ai obosit în postura asta, am putea s-o luăm pe uşa mare din faţă. Da?

Preferi mai bine? S-a făcut, întoarce-te cu partea dinspre Montmartre şi hai să vizităm catedrala. Aici nu mai riscăm nimic, toate sunt în regulă! Autostrada de Vest! Zică lumea ce-o vrea de poza tatii, dar până acum nu s-a descoperit nimic mai bun ca să se bucure chinezul. Ce confort! Pullman, nu alta! Să faci dragoste în condiţiile astea e la fel de plăcut ca degustarea unei palinci sub castanii din Provence. După strânsoarea de mai înainte, acum parcă aş intra în brânză. Simţi cât de bine e, ducesă? Asta-i recompensa după atâtea încercări. Ne-am întors la origine, ca să zic aşa!

Mergem cu capul sus! Abţine-te cât poţi ca să nu-mi strănuţi, puicuţo. Cu cât aştepţi mai mult cu atât e mai superb. Ridicăm munţi cu simţurile noastre. Mai e un pas până la victorie! Dacă aş fi bogat, numai aşa ceva aş face. Când erupe fericirea e ca racheta Ariel! Trebuie să ne acordăm viorile, fetiţo. Să nu intre unul în gara Lyon pe când celălalt a rămas încă la Fontain' bleau! Sărim cu paraşuta mână-n mână. Şi trebuie să-ţi strigi tare bucuria! Numai neputincioşii îşi ţin gura în amor! Un strigăt ca ăsta îi deranjează numai pe cei nu pot să atingă pragul fericirii.

Ce? Ai şi luat-o din loc, prinţeso? E peste puterile tale? Pune frâna, fir-ar al naibii, nu sunt încă apt! Dă-mi timp să-mi fac bagajele, măcar. Gândeşte-te la lucruri triste! La moartea maică-tii! Cum? E încă în viaţă? Bun, atunci la a bătrânului. Să nu-mi zici acum că şi el mai trăieşte, bărbaţii dau ortul popii primii! Gândeşte-te la bărbatu' tău care făcea dragoste cu servitoarea! Ce? Asta te-ar excita? Nu, nu, schimbă sectorul. La Chirac! La înfrângerea lui de la prezidenţiale, îţi aminteşti ce mutră a făcut? Ce? Asta te face să râzi. Bine, atunci n-ai decât să râzi, dar nu juisa încă! Consideră-mă un trădător, Marguerite! Ne respectăm prea mult ca s-o rupem la fugă în dezordine.

N-am auzit, ce-ai zis? Că mandarina mea îţi zguduie senzorialul? Gândeşte-te la impozite, trăzni-te-ar! La regina Angliei! La s.i.d.a.! A... Nu! Of, gata, sosesc şi eu! Pe nepusă masă! Orient-Expresul! Aah! Oooh! Yesss! Totul pentru tine, târfo! Dezmăţat-o! Doamne, ce eliberare! Ce? Ai ratat momentul! Ai amânat-o prea mult?

Ce te-ai prostit, cumătră? N-ai decât să-ţi practici un solo de ghitară

ca să termini. Eu nu-s responsabil de proasta ta gestiune, puicuţo. Eu am furnizat materialul hadhoc, în perfectă stare de funcţionare, pentru rest fac şi eu ca Ponce Pilot: îmi spăl scula! Eu, după terminare, încui caietul de reclamaţii. Dacă-mi permiţi, îţi împrumut chilotul să mă şterg. Gata, s-a făcut. Ciao, fetiţo. Dacă o să-ţi facă plăcere să revezi ustensila lui Béru în Normandia ta, sună-mă, mă găseşti în cartea de telefon."

Se întoarce la mine, mulţumit de prestaţia lui şi coborâm amândoi să continuăm ancheta.

Domnul Blanc e în cadrul unei ferestre în compania Francinei de Saint-Braque. Stau faţă în faţă pe două antablemente de piatră prevăzute cu perne şi vorbesc pe şoptite. Vărul Gonzague se ocupă de celelalte două dame care patronează opere de binefacere. Toată lumea conversează cu gravitate.

Când mă zăreşte, Jérémie mă cheamă printr-un semn discret.

– Doamna m-a pus la curent cu toate evenimentele, îmi spune amicul meu *dark*; am impresia că bietul Riton a descoperit, fără să vrea, o poveste murdară în care sadismul e la ordinea zilei.

– Posibil, confirm eu.

De parcă i-ar fi venit o idee subită, Béru iese în fugă din salon. Bucătăreasa, nevasta grădinarului albit de bătrâneţe, o babă grasă, informă, îmbrăcată în albastru, îşi face apariţia ca s-o întrebe pe domnişoara ce instrucţiuni îi dă pentru cină. Francine ne propune să împărţim masa de seară cu ea şi prietenii ei, dar eu declin invitaţia. Băieţii ieşiţi din puşcărie se foiesc pe lângă uşi, stingheriţi. Tare le-ar mai plăcea să-şi ia picioarele la spinare. Fiesta a luat sfârşit. Amorul în colectiv, prelungit pe mai multe săptămâni, n-avea cum să mai continue după tot ce s-a întâmplat. S-a produs trezirea definitivă. Vor fi nevoiţi să ridice ancora, să-şi găsească o nouă vizuină, să aibă de-a face cu alte femei, să facă rost de bani ca să se descurce. O atmosferă disperantă ne malaxează tuturor sistemul.

Madam Marguerite îşi face din nou apariţia, abia ţinându-se pe picioare, cu emisfera sudică vătămată dur de asalturile Grasului. Nimeni

nu-i pune nici o întrebare, deşi strigătele ei de iepuroaică au ajuns până la parter, fiindcă fiecare ştie ce-a făcut; dar aici, aşa ceva nu-l şochează decât pe vărul Gonzague.

Îi aştept pe lucrătorii de la morgă să pună cadavrul la rece. Trăim un moment teribil de straniu, în acest castel unde, tineri certaţi cu legea sunt cocoliţi, răsfăţaţi şi satisfăcuţi sexual de nişte dame trăznite, depravate serios. Cum spune lăptăreasa mea, madam Petibois: „Nici nu-ţi vine să crezi că există lucruri ca astea!" Şi cu toate astea, da: ele există.

Aud pasul greu al lui Béru deasupra capetelor noastre. Îţi dai seama că ştiu ce face: scotoceşte toate încăperile în căutare de indicii. Vrea să găsească lenjerie plină de sânge, un brici, eventual un sex extirpat, şi ceva prune din Agen. Cercetează crima la faţa locului, ca să nu regrete mai târziu, mai înainte ca noi să întreprindem ancheta la exterior. Dar, după spusele roşcovanului care împărţea camera cu Riton, acesta din urmă era serios convins că *putea schimba multe lucruri*. Ce înseamnă asta, „să schimbi multe lucruri", în situaţia lui?

În cele din urmă se arată cei de la morgă. Doi bărbaţi cu un furgon sumbru, fără ferestre. Schimbăm puţine cuvinte. Le arăt legitimaţia şi-i conduc până la cadavru, în noaptea care se lasă. Au luat cu ei o targă pliantă şi-l încarcă pe Riton, după care pleacă fără un cuvânt.

Mă întorc în salon şi o trag la o parte pe Francine de Saint-Braque.

– Cadavrul a fost ridicat, o anunţ. Consideraţi că, până la noi ordine, cazul a ajuns într-un punct mort. Din două una: ori ancheta va proba că puştiul a fost ucis de cineva din exterior şi atunci nu veţi mai fi implicată sau, dimpotrivă, va indica faptul că asasinul e cineva de aici şi atunci lucrurile îşi vor urma cursul normal.

– Mulţumesc, face castelana dezmăţată; sunt intim convinsă că invitaţii mei sunt străini de această crimă oribilă.

– E ceea ce doresc şi eu.

În fine, apare şi Bérurier, cu un aer încăpăţânat şi fruntea în vânt. Privirea lui e plină de amărăciuni la discreţie. De când poartă perucă, are tendinţa să-şi ducă pălăria în mână, ceea ce-i conferă o politeţe cu care nu ne-a obişnuit.

– Ţi-a intrat mătura în fund? îi arunc eu pe şest.

– Şi mi-a ajuns până în gâtlej, tipule! Nu-i rău că am scotocit peste tot! Până şi în lada de gunoi.

Ne luăm rămas bun de la mica gaşcă. Le informez pe aceste bizare persoane că n-au voie să părăsească proprietatea până la noi ordine şi că ne vom întoarce cât de curând, dacă nu cumva chiar mai înainte.

Pe acest nobil domeniu a pus stăpânire o imensă mizerie existenţială. Simţi că sufletele străbunilor se răscoală văzând ce se petrece pe locurile întemeiate de ei, îndrăgite şi cărora s-au străduit să le confere o reputaţie de demnitate. Un bordel dementţial! Un cuib al dezmăţului ordinar.

Jérémie, care-i nu-i obişnuit cu aceste locuri aproape istorice (cel de faţă e isteric), declară dus pe gânduri:

– Femeia asta e de calitate.

– Teribil, îi spun, mai ales când îşi excită protejaţii pentru a le culege produsul ejaculării într-o cupă de şampanie pe care o goleşte apoi în sănătatea lor!

Aici, negroteiul blochează un penalti cu plexul lui. Nu-şi crede urechilor.

– Ea...

– Ea!

– Groaznic!

– Bineînţeles!

– Eşti sigur?

– Puştiul ucis mi-a povestit toate astea şi prietenii lui mi-au confirmat.

– E bolnavă?

Intervine şi Maiestatea sa:

– Nu-i prima rea de muscă, Albă ca Zăpada, care se dedă la asemenea degustări. Se vede treaba că, prin cocotierii tăi, se face dragoste numai în scopul reproducerii. Voi duceţi femeile la bărbat cum ducem noi vacile la taur.

– În timp ce tu copulezi ca un intelectual! ripostează Jérémie.

– Textual! confirmă Béru. În amor are importanţă ce pui în jurul lui. Blândeţe, tandreţe. Unu care face dragoste fără să scoată o vorbuliţă

şi ajunge să strănute ca un prost, spune-mi şi mie ce câştigă în afară de faptul că-şi goleşte boaşele? În vreme ce tipul care te vrăjeşte, te ia cu romantismul, ăla da, ştie să iubească. Mandrina lui ajunge ca un arcuş de vioară. Nu numai că-şi satisface partenera dar o şi încântă. O ia la sentiment. Glandele sunt, cum s-ar zice, o călimară din care scoţi cerneala ca să scrii o pagină de amor, mă înţelegi? Îi suceşti minţile, cumetrei.

Şi atunci, poţi să-ţi permiţi orice. E cucerirea spaţiului! Ai pus şaua pe ea. Tipa pluteşte în fericiri pe care nici nu le bănuia.

Dacă n-ai fi *blak*, aş încerca să te dresez un pic. Să te învăţ alfabetul împreunării. Dar contra atavisului tău nu pot lupta. Vorbim aceeaşi limbă, dar nu aceeaşi rasă. Acolo, la voi acasă, maiul în cofă. Atât că nu pisaţi manioc cu scula voastră. Femeile de pe la voi se culcă numai ca să vă toarne negrişori cu nemiluita. Dar marea plăcere a dragostei o s-o simţiţi mai târziu, când o să aveţi apă la chiuvetă şi gaze la toate etajele magherniţelor voastre din bambus. Aveţi nevoie de două generaţii de filme porno ca să vă mai şlefuiţi şi voi puţin! Să vă incite şi la altceva decât la jocul de-a mama şi tata!

Civilizaţia, asta-i, amice! La voi acolo, aţi pus carul înaintea boilor: vi se administrează gramatica înaintea Kamassutrei, şi penicilina înaintea vibromasajului. Aţi avut noroc cu albii, măi Blanc!"

Ajungem în parcajul unde ne-am lăsat cele două maşini.

– Încotro o luăm? vrea să ştie Jérémie.

– Vilain-le-Bel.

– Nu ştiu unde e.

– Vino după mine şi se rezolvă treaba.

Un băieţel pe o bicicletă de adult e o imagine care-mi încântă întotdeauna inima. Îmi aminteşte de Ted, un prieten de la ţară, când eram un mucos. Eu, băiat dintr-o familie destul de înstărită, aveam biciclete pe măsura mea, începând de la trotinetă până la bicicleta de curse, trecând pe la cea cu schimbător de viteze şi ghidonul jos. Îmi pierdeam tot timpul cu ea modificându-i culoarea mânerelor. Ted, băiatul meşterului care cositorea ligheane găurite, albii şi chei rupte, se folosea

de o bicicletă veche, găsită prin maidane şi pe care bătrânul lui i-o reparase. Era atât de înaltă că, pentru a o folosi, pedala stând în picioare, trecându-şi un picior peste cadru. Trebuia să fii acrobat ca să te poţi deplasa cu aşa ceva. Iar Ted era. Gata să mă bată când ne luam la întrecere. De fiecare dată plecam rapid, construindu-mi un avans confortabil dar, la un moment dat, auzeam crescând în urma mea zgomotul bicicletei dezarticulate. Scârţâia şi zdrongănea de peste tot. Era o bicicletă îngrozitoare, animată parcă de o viaţă proprie, care scotea strigăte! Până la urmă, Ted mi se alătura. Mie îmi ieşea sufletul ca să măresc viteza, dar băieţelul mărunt, ca un gnom dementţial, mă ajungea din urmă în zgomotul ăla indescriptibil de fiare. Se ţinea de-a curmezişul, aplecat în afara bicicletei, ca un vechi mecanic de locomotivă în afara monstrului negru, dacă pot să zic aşa. Cămaşa îi flutura în vânt. Bereta i se lipea de cap şi pedala, parcă numai cu un singur picior, cel care traversa bicicleta ca să caute o pedală, la prima vedere, inaccesibilă. Salut, Ted! Ce s-a mai întâmplat cu tine? Mestecai beţişoare de lemn-dulce, şi, când le scoteai din gură, semănau cu o pensulă destrămată. Ce-a făcut viaţa din tine, diabolic spiriduş?

Deci, un băieţel căţarat pe o bicicletă de om mare merge sinuos pe marginea drumului. Opresc după ce l-am depăşit şi-l aştept să mă ajungă.

– Ia spune, copile, e vreun doctor prin partea locului?

Dă din cap aprobator, dar nu se uită la mine, fiindcă maşina mea îl hipnotizează.

– Unde locuieşte?

– La intrarea în Vilain, pe dreapta.

A pus piciorul jos. El poate încăleca peste cadrul bicicletei, dar cum şaua e prea înaltă, a legat un sac vechi de cartofi în jurul tubului orizontal.

– Ce fel de maşină aveţi, domnule?

– Un Maserati.

– Câţi cai?

Îi spun. Mă întreabă apoi cât atinge la oră, dacă sistemul de frânare e performant, şi altele. Ca până la urmă să-i recomand să scrie la firmă ca să i se trimită fişa tehnică.

În spate, mă aşteaptă Jérémie la volanul maşinii lui obosite. După ce pornesc iar la drum, Bérurier mă întreabă:

– De ce mergi la doctor?

– Ca să-mi vorbească despre farmacist.

Înţelege, trage un vânt şi cască pentru a-şi restabili ventilarea organismului.

După care, dat fiind faptul că recenta lui prestaţie amoroasă i-a umplut inima de bucurie, intonează cântecelul *les Matelassiers*.

– Aşteptaţi-mă aici, le recomand.

Amândoi îmi dau ascultare şi mă duc să sun la uşa doctorului M.-F. Pardevent, fost internist la anumite spitale din Paris.

Un câine începe să latre, fără ca să treacă vreo caravană. Ceea ce trece, sunt vreo cinci minute bune. Apăs din nou soneria veselă (are forma unui clitoris). De pe partea cealaltă a uşii, potaia (lătratul e revelator în privinţa taliei) îşi reia cântarea inutilă: „Nu ne mai bateţi la cap, am dat semnalul" (cuvinte şi muzică de Javre şi Dulăi). În fine, cineva deschide. O femeie tânără într-un neglijeu plăcut. Poartă un halat din mătase aurie cu motive indiene. E în picioarele goale şi mănâncă un sandvici cu imperială din pâine, jambon şi unt. Pletele lungi, şaten deschis, îi cad pe umeri. Are o privire în acelaşi timp intensă şi insolentă.

Cum în ţinuta asta nu poate fi bona unui doctor de ţară, trag concluzia că-i vorba de soţia lui (dacă doctorul e tânăr) sau de fiică (dacă nu-i).

– Ce doriţi? mă întreabă femeia mestecând energic.

– Să am o discuţie cu doctorul Pardevant.

– Pe ce temă?

– Vai, doamnă, tot ce ai de spus unui medic este în general de ordin particular, celebrul jurământ a lui Hipocrate e o dovadă.

Continuă să mănânce liniştită, cu privirea mereu aţintită asupra persoanei mele care, sper, merită osteneala.

Risc un zâmbet gen călduros-promiţător, dacă îţi dai seama ce vreau să spun? De regulă, obţin cu el rezultate bune.

Îşi înghite îmbucătura cu o puternică mişcare a glotei şi-mi spune:

– Eu sunt doctorul Pardevent!

Îţi dai seama ce surpriză pentru mine.

– Deci, aşa se explică, articulez eu.

– Ce anume?

– Iniţialele prenumelui: M.-F., nu vedeam cărui nume putea să corespundă fiind vorba de un bărbat.

Femeia ridică din umeri.

– Ar fi putut să fie foarte bine Maurice-François, Marc-Frédéric, Michel-Fabrice...

– Foarte adevărat, recunosc eu, dar de fapt e Marie-France, bine-înţeles?

– Bineînţeles.

Muşcă din nou din sandvici. Trebuie că-i flămândă pentru că denotă o anume voracitate.

– S-o luăm de la capăt, face ea cu gura plină. Ce doriţi?

Îi arăt legitimaţia.

– Comisar San-Antonio. Am nevoie de câteva informaţii cu privire la o persoană din zonă, pe care sunt convins că o cunoaşteţi.

Doamnei doctor mai că nu-i rămâne-n gât jambonul. Muierea asta trebuie că mergea în capul coloanei când era internist şi personalul spitalicesc cobora în stradă. Furia îi aprinde chipul (deloc neplăcut când e în repaos), ochii, cum se spune prin docsuri, aruncă fulgere. Păi sigur, fulgere, n-am inventat eu aşa ceva! Am aruncat destule prostii de când o fac pe scriitorul, dar ca asta, n-aş fi îndrăznit de unul singur.

– Unde te trezeşti dumneata! începe ea să strige. Crezi că sunt un delator? Bârfitoarea satului? Portăreasă în vacanţă? Dacă vrei „informaţii" aşa cum afirmi fără prea multă ruşine, asupra cuiva din târg, du-te la jandarmerie, e la cinci kilometri de aici.

Ştii că doctoriţa e gata să-mi tragă una? Ştii într-adevăr sau trebuie totuşi să-ţi fac precizarea? Ce boaşele mele! Na că am scăpat-o; scuzele mele, frumoasă doamnă. Mai să-mi stâlcească testicolele arătoase, mari cât nişte ouă de gâscă. Cum? N-ai văzut niciodată ouă de gâscă? Nu-i nimic, vino să te uiţi la bursele mele, şi ai să te lămureşti, draga mea!

Încă nu mi-a sărit muştarul, dar vine şi asta.

Introduc un maximum de oxigen în foale, pentru a-mi asigura o autonomie confortabilă, şi încep să-i dau cu gura.

– Dacă-i detestaţi pe poliţişti, asta vă priveşte, doamnă doctor, şi nu mi se pare ceva grav, dar această aversiune n-o să vă permită să vă sustrageţi unei convocări care vă va sili să veniţi la Paris la momentul ales de mine. N-am sunat la uşa dumneavoastră, la o oră destul de târzie, ca să aud asemenea cuvinte neplăcute, ci pentru un caz important; dacă nu cumva dumneavoastră consideraţi un asasinat ca pe o farsă asimilabilă fleacurilor sau bagatelelor.

Toate astea, dintr-un foc, fără escală. Plămânii mi se târâie pe jos după acest efect oratoric.

Doamna ezită cu restul de sandvici ridicat în dreptul gurii.

Îmi spune sec, trăgându-se într-o parte:

– Intraţi.

Mă conformez. Trânteşte uşa cu o lovitură dezinvoltă de picior. Haios număr. Mă întreb dacă locuitorii din Vilain-le-Bel sunt mulţumiţi de doctorul lor. Reţine că nu poate fi deloc neplăcut să fii palpat de o duduie aşa de bine făcută. Aş prefera ca ea să-mi bage degetul în fund ca să-mi controleze prostata decât un doctor grăsan căruia îi dă pe gât usturoi, chestiune de suavitate.

Îmi indică sala de aşteptare, o încăpere lividă, cu canapele de pai, o masă joasă sufocată de reviste surmenate, pe pereţi gravuri de Paul Klee, pentru a demonstra că ei nu-i place arta figurativă. Într-un colţ, un balansoar în chip de răţoi pentru a distra un eventual copil.

Iau loc pe canapea, ea – pe cea din faţă. Continuă să-şi clămpăne sandviciul. Sper că i se va da în lături rochia de casă, dar afurisita a îngrămădit-o între picioarele încrucişate aşa de bine că pentru a vedea Vezuviul ar trebui să te deplasezi până la Pompei.

Picioarele goale sunt extrem de graţioase şi aşa ceva, crede-mă, e rarisim. Are glezna lungă, nervoasă, genunchiul perfect rotund. Tot ce-mi poate permite halatul ei e o vedere asupra sânilor care par să fie de prima calitate. Nu o lăptărie abundentă ca la ţară, ci nişte gemeni mândri şi fermi pe poziţii.

– Doctore, atac eu, de câtă vreme practicaţi la Vilain-le-Bel?

– Intru în cel de-al treilea an.

– Locul vi se pare simpatic?

– Când îţi place viaţa semirurală, nu-ţi mai doreşti altceva.

– Frecventaţi farmacia?

– Nu peste măsură. Să zicem că am cu ea nişte relaţii profesionale armonizate.

– Aş dori să-mi vorbiţi despre ele.

– În legătură cu ea faceţi ancheta?

– Să zicem că mă interesează.

– Ei bine, aveţi un avantaj asupra mea, pe mine nu mă interesează deloc şi n-am nimic de spus.

Asta-i bună, doar n-o să punem punct aşa brusc! De ce mi-o fi ostilă femeia asta cu picioarele goale? Fiindcă eu sunt poliţist iar ea cultivă idei anarhizante?

Îmi interpretez scena cea mare. Mă ridic, îmi potrivesc cracul de la pantalon, care se răsucise, şi mă îndrept spre uşă spunând:

– Mulţumesc, doctore.

Am şi ajuns la ieşire. Ea, proasta, rămâne tăcută şi liniştită cu sandviciul şi gura plină. Contrariată de brusca modificare a comportării mele. E ceva confuz ofensator în atitudinea mea. E un fel de a o trimite la naiba şi a-i demonstra dispreţul meu. Cu temperamentul nestăpânit pe care i-l bănuiesc gestul meu îi biciuie orgoliul.

– Ce v-a apucat! îmi aruncă furioasă în clipa în care deschid uşa culoarului.

Nu-i răspund.

– Hei, nu spuneţi nimic? îmi strigă. Uite-l cum pleacă fără menajamente!

Mă întorc.

– Dacă tot trebuie să fac conversaţie cu o statuie, o prefer pe cea închinată eroilor neamului, din piaţă; măcar reprezintă Franţa şi n-are gura plină.

Oh! tigroaica! Dintr-un salt a şi ajuns lângă mine. Acum, halatul nu mai e ţinut sub control. Pulpanele zboară în lături şi i se vede pubisul frizat: delicios şi negru.

– Aş fi pariat că sunteţi brună, îi spun, fără a încerca să-i ascund direcţia privirii mele.

Replica mea o încremeneşte. Îşi lasă bucata de sandvici pe o consolă de lemn şi-şi închide halatul. Apoi, izbucneşte într-un râs fantastic.

„Partida e câştigată", îmi spun. Pe femeiuştile astea furioase le dezamorsezi cu o vorbă de spirit sau cu o remarcă licenţioasă.

O privesc zâmbind şi eu. Şi pe urmă îmi întind mâna pe sub umărul ei stâng unde o depun uşor, ca un pescăruş ostenit poposit pe o epavă, cum a descris aşa de frumos Canuet în memoriile sale prefaţate de către contesa de Ségur.

– Eşti frumoasă când te înfurii, dar eşti sublimă când râzi, îi şoptesc.

Din ce în ce mai descumpănită, se desprinde de mine şi-mi spune:

– Vă rog să mă aşteptaţi o clipă, până mă spăl pe dinţi. Nu-mi place să mă sărut după ce am mâncat.

Te prinzi?

S-ar părea că se ridică nişte zori superbi deasupra relaţiilor mele cu doctoriţa Marie-France Pardevent.

Mă întorc şi iau loc în sală.

În aşteptare.

5. DRAGOSTE, DELICII ŞI MOARTE

Când s-a întors, eu tocmai citeam un articol pasionant despre dopurile de secreţii care obstruează conductul auditiv şi care sunt de trei naturi diferite. Ele pot fi în coji, de origină epidermică sau ceruminoasă, atunci îţi dai seama că n-are rost să-ţi faci probleme pentru o nimica toată! Doctoriţa are câţiva stropi de Fluocaril deasupra gurii şi (idioata) şi-a schimbat halatul cu un soi de trening din mătase neagră, care-i stă mai bine, dar îl găsesc mai puţin excitant.

Vine către mine, mi se aşează pe un genunchi (nu-mi mai amintesc pe care), îmi prinde capul între mâini şi începe să-mi administreze un sărut pasionat, vorace, implacabil, cuceritor, decapant, explorator, iscoditor, care-mi intră în gură până la amigdale.

Dacă vrei părerea unui specialist, fata asta cam duce lipsă. S-o fi săturat şi ea să tot îngrijească hemoroizi, crize de ficat, bronhopmneumonii, reumatisme articulare, cicluri dureroase, oreioane, flebite, anghine, rujeole şi altele, în târguşorul Vilain-le-Bel.

M-am prins care-i situaţia. Cuconiţa asta, după ce şi-a obţinut diploma, a cumpărat un cabinet în provincie pentru a-şi demara activitatea. Din cauza datoriilor care trebuie achitate, strânge cureaua (sandviciuri şi sandviciuri), duce o viaţă foarte cumpătată şi cvasisolitară. Şi atunci, e normal să i se răscoale glandele! Unui tip energic, bine dotat (nu-ţi face griji pentru gleznele mele, port nişte moletiere pe sub pantalon), apărut la ea în timp ce-i pe jumătate goală şi-i pune mâna pe umăr, îţi dai seama că nu-i mai poate rezista. Pentru Ninette a sunat de recreaţie! Îşi azvârle caduce-ul în urzici! O ocazie asemănătoare o prinzi de coadă (ceea ce face şi ea) şi-ţi confecţionezi o partidă de amor expres (i-am

dat drumul!). Tocmai pentru că de la început masculul ăsta apărut inoponat i-a zgândărit senzorialul, a încercat să-i facă o primire ostilă. Dar *Achtung*! Când e vorba de San-Antonio, nu mai ai putere să lupţi!

Eu, fără să pierd timpul, hop! Pe jos! Pe pardoseală e întins un covor. Aspru, ce-i drept, zgârie, dar e mai bine decât nimic! Ia te uită, senzuala mea nu şi-a spălat numai dinţii! Miroase bine a săpun de calitate. Îl recunosc „Lemn de santal" de la Roger şi Gallet! E cumva o invitaţie?

Hai să vedem! Da, nu aştepta decât asta. Trebuie să recunosc, pentru Marie-France e singura recompensă în Vilain-le-Bel; se mai distrează ea cu asistenta, fiica cea mare a lui Evariste Lucot, mecanicul auto din Montpaf-les-Mantes. Doar din când în când, mai înainte ca fata să-şi încalece Solexul pentru a se duce să facă dragoste cu René Clinquet, muncitor la regia Renault de Flins.

O găsea drăgălaşă, acidulată, cu privirea vicioasă. Se uita la ea cum îşi descheia halatul alb. Pe dedesubt, nu purta decât un slip de complezenţă, incapabil să-i disimuleze nici trei fire de păr. A complimentat-o că arată bine, strângându-i sânii şi mângâindu-i pubisul (apropo trebuie să-i telefonez lui Dechavanne[1, 2]), urmărind cu degetul fanta fermecătoare. Apoi, şi-a apropiat gura, amical. Nimic care să le compromită relaţiile. Întotdeauna, manierele contează. Să nu teatralizezi niciodată. Când rămâi firesc, totul e fantastic.

Martine (aşa o cheamă pe asistentă) a găsit această atenţie delicată. I-a mulţumit patroanei, punându-şi la lucru degetul mijlociu destul de stângaci, fiindcă ei nu-i plac pervesiunile. Cum zice Toinet, nu-i încă pentru vârsta ei. Aşa ceva te apucă mai târziu. Numai că bărbaţii lor nu aşteaptă şi, pleacă să fie pompaţi aiurea, cu atât mai mult cu cât femeile măritate nu-şi sug decât amanţii. Doar în versiunea unei a doua căsătorii, când femeia a dobândit o experienţă anterioară şi trece la treabă chiar de la începutul jocului.

Poţi să-ţi dai seama că Marie-France, numai cu un degeţel tremu-

---

[1] Fără un minimum de cultură nu poţi înţelege subtilităţile, dar nu-ţi bate capul, faptul n-o să te împiedice să mori.

San-A.

[2] *Christophe Dechavanne* – prezentator de televiziune. (n.tr.)

rător, nu ajungea prea departe în ce priveşte extazul. Astfel că sunt bine venit.

Îi administrez o şedinţă clasică, numită de „prezentare": arată-mi puţin comorile tale, iată capitalul meu! Ştiu eu cum să procedez, ca să-ţi deschid perspectivele de viitor. Mai târziu, dacă el va exista, îţi capeţi dreptul la un expozeu mai detaliat. O vom lua de la capăt punct cu punct. Vom dezvolta. Vom preciza. Vom atinge performanţe maxime, vom da jos pantalonii ca să tachinăm alizeele fericirii.

E o împreunare foarte frumoasă de recunoaştere, sinceră şi cordială. Asta nu înseamnă că la sfârşitul parcursului, doctoriţa n-a rămas cu fesele însângerate din cauza covorului de iută... Dar mulţumită. Descătuşată.

– De când n-am mai făcut dragoste, dragă? mă interesez eu.

Şi acum începe să-mi povestească de Martine cu care se mai potoleşte din când în când. Am intervertit naraţiunea, dar nu-i grav. Cu bărbaţi n-a mai avut de-a face de pe când era internistă. Aici, domneşte o castitate desăvârşită. Nimeni nu trece pe la ea. Acum un an a făcut dragoste cu un tip care lucrează la Regie şi el, tânăr şi frumos. I-a făcut o injecţie cu heparină în burtă. În ciuda durerii, băiatul era teribil de erect. Marie-France n-a mai putut rezista, şi i-a practicat o felaţiune. Băiatul nu era obişnuit cu asemenea delicatese: un arab, ce să vrei de la el! Iar Marie-France, cu gura plină! Era mai să se sufoce. Tu crezi că o abundenţă prea mare e dăunătoare? Da de unde!

Deci, doctoriţa mea îşi câştigă dreptul la acest voiaj, inclusiv toate cheltuielile. Îmi e recunoscătoare. Se cuibăreşte în braţele mele. *She love me*! Îi mai mângâi puţin ceafa, ca să-i demonstrez că nu era vorba doar de un amor brutal, perpetrat şi imediat uitat, ci de un real moment de dăruire, cu ramificaţii posibile, perspective demne de luat în consideraţie, cu urmarea în numărul viitor.

– Viaţa e minunată, suspină ea. Îmi mâncam trist sandviciul în faţa televizorului. Şi, dintr-o dată sună cineva la uşă şi apari tu atât de superb dotat şi de pasionat! De fapt, ce treabă ai cu farmacista?

Mandea are un simţ al lui! Ştiu când pot să procedez deschis în confidenţe. În loc s-o dau cotită, să uzez de subterfugii, îi povestesc

întreaga *story*. Marie-France e o femeie stăpână pe ea; nu-i genul de muieruşcă în stare să se cațere pe masă când vede un şoricel. Îi vorbesc despre Francine de Saint-Braque şi de „opera" ei de binefacere. Pufneşte în râs. Tinerii ăştia răufăcători, găzduiți la castel îşi bat joc de orice şi fac amor toată noaptea cu femele în delir. Dezvolt povestirea: Riton, incursiunea lui nocturnă la farmacie, macabra lui descoperire. Urmarea la care am participat şi eu. Potrivit convingerii lui Riton, măruntaiele descoperite de noi înlocuiau oribilele organe găsite de el în frigider. Şi pe urmă asasinarea băiatului şi castrarea lui. Cumplit, ce mai! Fermecătoarea doctoriță mă ascultă. Afişează o expresie dubitativă. Când am terminat, o întreb ce părere are despre toate astea.

– Nici una, îmi răspunde ea categoric.

– Explică-te!

– Dacă ai vedea-o pe băbuța Purgon, n-ai mai avea nici un dubiu în ceea ce o priveşte. Ea, colecționară de falusuri! Stai şi te întrebi dacă a văzut aşa ceva în viața ei! N-a fost niciodată măritată. Pe timpul sexualității ei a practicat probabil lesbianismul. Trăieşte pentru pisicile care-i împut locuința şi vede atât de prost cu lentilele ei enorme, încât se foloseşte de o lupă ca să caute anumite medicamente prin clasoare. Intenționează de vreo doi ani să vândă farmacia, dă anunțuri prin ziarele de specialitate, dar nu ştie cum să se eschiveze când se iveşte un eventual cumpărător.

– Şi asistenta ei?

Marie-France ridică din umeri.

– O împiedicată grasă, măritată cu un şofer de taxi din Mantes-la-Jolie. Nu vorbeşte decât de copiii ei pe care-i iubeşte la nebunie. Dacă ai lăsa-o cu o căpiță de fân, ar mânca-o. Altminteri, mestecă tot ce-i iese în cale: ciocolată, biscuiți, banane. O bulimică!

– Mi s-a spus că ar mai fi şi un lucrător arab?

– L-am zărit foarte vag. Pare un om cumsecade. Nu-l văd secționând penisuri şi aranjându-le în frigiderul farmaciei! Oricum, n-ar putea s-o facă în ascuns față de cele două femei, altminteri am putea considera că toți trei sunt complici.

– Concluzia, bietul Riton a bătut câmpii?

– Cum ai vrea să aibă dreptate? Întâmplarea asta e atât de incredibilă, de bizară şi ridicolă!

– Şi cu toate astea, drăguţă doamnă doctor, tânărul ştiurlubatic e mort şi cineva i-a secţionat aparatul reproducător! Şi asta nu mai e o părere: am constatat-o cu ochii mei!

Cineva sună imperativ la uşă. Cum partenera mea e în pielea goală mă duc eu să deschid. Găsesc pe ştergătorul de la intrare un Béru, bozumflat.

– Ai pus la fiert o supă cu slăninuţă, sau doctorul îţi pregăteşte un ketchup? mă întreabă Umflatul.

Apoi, dă cu ochii de Marie-France, aşezată turceşte pe covor. De la intrare se vede bine totul şi e feeric. Grasului încep să-i curgă balele de stupoare.

– Aşa stau lucrurile, acum înţeleg, şopteşte el. Domnului comisar i s-a gâdilat cornul abundenţei în timp ce prietenilor lui li s-au lungit urechile aşteptând afară! Nu m-ar mira dacă ancheta domnului comisar ar trece prin fesele fandositei ăsteia!

– Ai memoria scurtă, sac de rahat! Ce făceai mai adineaori la castel?

Îmi zâmbeşte.

– Corect, copile: o ocazie de a-ţi muia biscuitul e sfântă. Dama asta frumoasă e soţia doctorului?

– E chiar doctorul în persoană.

– Ce vorbeşti, nu mi-ar putea face un control jos dacă tot suntem aici? Doctoriţe ca asta le-aş aduce în fiecare dimineaţă la căpătâiul meu ca să-mi ia temperatura înainte să mă scol.

Intră, galant, cu pălăria în mână, ca un muşchetar care o întâlneşte pe Anne de Austria pe un coridor.

– Omagiile mele şi cele mai bune urări, micuţă doamnă. Ziua asta trebuie însemnată în calendar, fiindcă de cele mai multe ori eu m-am aflat în pielea goală în faţa unui doctor şi nu invers.

Marie-France se uită la Béru şi mă întreabă:

– Cine mai e şi ăsta?

– Secundul meu, mărturisesc fără fanfaronadă.

– Interesant, face ea. I se întâmplă să întoarcă spatele când o femeie goală îşi trage pe ea chilotul?

– Niciodată, o asigur, e un spectacol prea fascinant.

Se ridică, ajutată de gentilomul care pot fi în cazurile de excepţie şi, fără să se ruşineze, îşi îmbracă slipul superb (slip, slip, ura!) de culoarea florilor de tei, armonizat cu ochii ei.

Béru înghite în sec, pe urmă se şterge la gură cu mâneca şi declară:

– Orice ai spune tu, o femeie e mai frumoasă ca un cal.

– De ce mă rog, ca un cal?

– Fiindcă îi poţi călări pe amândoi. Unul te duce mai departe, dar celălalt te duce mai sus.

– E poet? mă întreabă Marie-France.

– Mai ales când e flămând, îi spun. Bun, inimioaro, acum noi o să ne vedem de drum.

– Te-ai gândit măcar la ce trebuia să faci când ai venit? se interesează Grasu.

– Da, însă răspunsul e negativ.

Îi rezum aprecierile făcute de doctoriţa Pardevent în legătură cu farmacia din Vilain-le-Bel şi cu cei care o exploatează.

Atunci, fără sa strige haltă (deşi e mai încornorat ca un şef de gară), Mamutul explodează:

– Ascultă, şmechere. Din două lucruri, celălalt: pungaşul a fost lichidat ori de cineva de la castel ori de cineva de la farmacie; e clar, precis, fără bavuri, tăiat în bronz. Eu, spre deosebire de tine, eu cred în treaba asta cu mădularele din frigider (scuzaţi expresia, doamnă doctoriţă, dar dumneavoastră ştiţi ce-i aia!). Şi ştii de ce cred? *Pentru că aşa ceva nu se inventează.* Şi pentru că lui Riton i-a fost tăiată socoteala. Atunci, trebuie să ne lămurim precis despre ce-i vorba cu farmacia asta. Părerea frumoasei doamne, care pentru prima dată văd un slip de o culoare aşa de delicată, nu zic că-i greşită, zic pur şi simplu că s-ar putea înşela. Unii oameni îţi fac impresia că ar fi într-un fel şi pe urmă, într-o bună zi, descoperi că-s altfel. Asta-i viaţa!

Acestei aserţiuni vehemente îi urmează o tăcere melodioasă.

– Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, adaugă brusc Béru.

Părăseşte salonul pentru a se îndrepta spre ieşire unde lansează o salvă de vânturi ca la 14 Iulie. Se întoarce aerisindu-şi pantalonul cu mâna.

– N-au prea mare importanţă, dar te uşurează, declară el. Doamnă doctoriţă, ţinând cont de monstruoasa repriză de amor furnizată de comisarul meu, n-aţi fi de acord să-mi daţi o mână de ajutor?

Dominată de atitudinea fără replică a tipului cu perucă, Marie-France se mulţumeşte cu o aprobare mută.

Grasu înregistrează asentimentul cu satisfacţie. Se întoarce spre mine.

– Tipule, tu-mi cunoşti darul?

– De pârţoman?

– Nu! de clarvăzător. Ştii cum adulmec lucrurile pe moment?

– Ca un porc trufele, îl completez.

– Pozitiv, face Grasu, fermecat de comparaţie (nobleţea celui de-al doilea substantiv corijează duritatea primului). Sună la serviciile de ascultare şi cere să fie branşat telefonul farmaciei. Pe urmă, doamna doctoriţă o s-o cheme pe bătrână ca să-i spună că tocmai a primit un telefon anonim cum că farmacia înmagazinează sexe de om umane în frigiderul din spatele buticului, mă urmăriţi, doamnă doctoriţă? S-o faceţi pe indignata. Să-i ziceţi bătrânei că trebuie să depună o plângere, că se fac glume de prost gust, şi chestii de astea.

– Am înţeles.

– Şi apoi, iau eu cuvântul, speri că farmacista va suna la cineva anume pentru a-i transmite vestea?

– Ce-a văzut Riton n-a fost o părere, cu siguranţă dama are un complice pe care să-l pună la curent.

Ne ducem şi-l luăm şi pe domnul Blanc şi ne adunăm cu toţii în salonul doctoriţei, mâncând biscuiţi, din care are o cutie mare şi bând un vin de Loira (locul de baştină al frumoasei mele patriciene).

Am urmat punct cu punct instrucţiunile Grasului. Farmacia din Vilain-le-Bel e pusă sub ascultare. Marie-France a dat telefonul cu pricina, dovedind'o vehemenţă a cărei indignare mi s-a părut de bun augur, iar

acum aşteptăm eventualele reacţii. Potrivit spuselor noii mele cuceriri, doamna Purgon a tratat problema cu umor. Chiar a precizat că dacă ar colecţiona sexe masculine nu le-ar depozita în frigider ci în altă parte, ceea ce ar opune o dezminţire zvonurilor care făceau din ea o lesbiană pe tuşă. Când doctorul Perdevent i-a pomenit de poliţie, a izbucnit în râs, afirmând că n-are de când să-i inoportuneze pe sticleţii din zonă cu baliverne atât de groteşti.

Şi acum, aşteptăm.

Marie-France a telefonat de vreo douăzeci de minute şi „serviciul de ascultare" nu ne sună în ciuda instrucţiunilor mele. Bérurier e pleoştit. Darul lui se duce de râpă. Pentru a termina o dată pentru totdeauna cu privirile noastre sarcastice, se uită la tembelizor. Domnul Blanc trage cu ochiul la picioarele amfitrioanei noastre. Am impresia că vacanţa petrecută în ţara lui de baştină l-a condiţionat astfel încât să aprecieze femelele de prin părţile noastre temperate.

Îmi spun că am ajuns într-un punct mort, că totul e nesigur, că ancheta devine puţin incoerentă. Foarte frumos să acţionezi potrivit inspiraţiei, dar când nu obţii rezultate, te simţi îngrozitor de prost.

După o oră, Marie-France declară că Béru a dat cu bâta-n baltă şi că ea a fost cea care a văzut just: bătrâna farmacistă e mai albă ca o hermină.

Dezamăgit, Blanc se interesează în egală măsură şi de televizor, unde e programat un documentar despre cultivarea perelor bergamote în stepele din Nancy.

– De ce n-ai rămâne în noaptea asta aici? îmi şopteşte la ureche Marie-France.

Nostimă propunere care mă ia, ştii cum? Prin surprindere!

Ideea îşi face loc cu toată viteza în capul meu. După ce m-am recuperat în urma îmbrăţişării practicate în trombă, am început să tânjesc din nou după dragoste, stare care furnizează amanţi de calitate, pentru că ei visează mii de combinaţii amoroase ingenioase ce le trezesc dorinţe incoercibile, însoţite de modalităţile satisfacerii lor.

– Vorbeşti serios? ripostez eu.

– Îmi placi la nebunie! răspunde doctoriţa.

Îi mângâi şoldul de violoncel şi mă ridic.

– Bun! E timpul să ne întoarcem la Paris, mieluşeilor, le spun duetiştilor. Plecaţi amândoi cu maşina lui Jérémie, eu am să mai rămân puţin.

Maiestatea sa începe să se hlizească:

– Să ştiţi, doamnă doctoriţă, că vă prezic o noapte de gală! În plus de faptul că e mai bine a doua oară, Sana al nostru se depăşeşte când o ia de la capăt! Ce inventar are la îndemână tipul! O să cădeţi pe spate, fără joc de cuvinte! Ce combinaţii, vă rog să mă credeţi! Unul care ar avea patru mandrine, ca Budha, n-ar fi capabil să-l egaleze! Să nu uiţi de tiroleza bulgărească, Tonio, senzuală cum o bănuiesc, o să-i placă la nebunie! Şi de masorul javanez, ce zici? Nu uita nici de giroscopul dezlănţuit! păi, doamnă doctoriţă, o să cam trebuiască să vă puneţi fundul la muiat fiindcă vă anunţ că aţi încurcat-o.

Mâine, s-ar putea să staţi numai în picioare! Pentru dumneavoastră o să fie o zi de Pampers-Chantilly! După o călătorie pe lună trebuie să te mai întorci şi pe pământ! Unde eşti, Albă-ca-Zăpada? Numai tu ai stat pe tuşă în seara asta. La întoarcere, o să trebuiască să-ţi iubeşti cioara. Reţine că un fund ca al ei o să-ţi dea de furcă! Să ştii că pe Ramadé a ta eu aş rezolva-o uşor! Nu te mai benocla aşa la mine, prostănacule: glumesc. Dacă într-o zi ai să ai chef să ne permuţionăm muierile, ţi-o împrumut pe Berthe amical. E o vită de rasă şi pentru manevre face faţă unui echipaj ea singură. Bun, am plecat. *Ciao*, doamnă doctoriţă. Pe mâine, Antoine. Succes şi nu uita deviza lu' nenea Béru, care este: cu steagul sus!

Pleacă amândoi.

Uf!

– Hai să urcăm! mă invită Marie-France.

În decursul figurii numărul patru a ducelui de Aumale începe să sune telefonul.

Fir-ar al naibii! Tocmai puneam la punct mişcarea sfredelului coborâtor, întotdeauna foarte delicată! Ea mă încăleca suplu, nu în genunchi, ci sprijinindu-se în călcâie cu braţele date spre spate. Rotaţia feselor

atingând perfecţiunea. Pricepuse în ce consta plăcerea coborârii şi extrema precizie a ondulaţiei. Eu eram în extaz, atât era de *hard*, de bine pe deplin şi fenomenal de delicat. Ea gemea suav. Ce muzică! Femeia care geme de voluptate, nu cunosc nimic mai frumos pe lumea asta! Se învecinează cu apoteoza. Transcenzi.

Beneficiase până atunci de tiroleza bulgărească, preconizată de Alexandre-Benoît, imposibil de evitat. Ne copleşea clipocitul miraculos, în comparaţie cu care cel al lacului lui Lamartin ar semăna cu zgomotul unor cizme printr-o mlaştină. Şi pe urmă a început telefonul, fir-ar al naibii de telefon! Adică scurtcircuitarea simţurilor noastre. Căderea vertiginoasă, în măsură să te scoată din funcţiune!

Marie-France e maimuţa lui Pavlov. Pentru ea, ca doctor, telefonul reprezintă glasul stăpânului. Mă respinge cu autoritate. Eu îmi spun: „Sunt cei care ţin telefonul sub ascultare". Speranţa contrabalansează deruta senzorială. Pot să renunţ la amor pentru o cauză nobilă. Minunata mea parteneră ridică receptorul. Mă aştept să spună: „Vi-l dau imediat". Dar nu. Apucă un creion şi se apleacă asupra unui bloc-notes. Repetă:

– Mazupot, cătunul Lanterniers.

Apoi întreabă:

– I-aţi luat tempertura?

.....

– Cât are?

.....

– La ce oră s-a declanşat?

.....

– Câte caşete?

.....

– Nu-i mai daţi nimic. Sosesc imediat.

Şi închide. Eu am ajuns în bernă. Ah! să ştii că nu-i o nirvană să ai de-a face cu o doctoriţă. Telefoanele din timpul nopţii, mersi, nu servesc, în plină copulare, trebuie să te ţină nervii!

– Grav? o întreb, în timp ce ustensila mea a ajuns la pasajul de nivel cu calea ferată, înainte de sosirea trenului.

– Trebuie să văd. De cele mai multe ori suntem deranjaţi pentru o

nimica toată, dar o dată la o sută e ceva serios şi, pentru această singură dată, trebuie să te deplasezi. Mai ales când este vorba de un copil. Sper să nu-mi facă o meningită.

În timp ce vorbeşte, se îmbracă: slipul, sutienul, blugii, puloverul, mocasinii, jacheta din piele de căprioară, raniţa servind de trusă.

– Vrei să vin cu tine, dragostea mea? îi propun.

– Nu eşti pregătit: am să rezolv cât mai rapid posibil.

Se îndreaptă spre uşă şi-mi spune înainte de a ieşi:

– Ai grijă să nu adormi!

– Să nu-ţi faci probleme, iubito, ai să fii primită cu onorurile cuvenite temperamentului tău.

Îmi aruncă o bezea. Îi fac un semn prietenesc de la revedere.

Viaţa îţi oferă uneori nişte întâlniri tare drăguţe.

Şi pe urmă, brusc, îmi aduc aminte de Toinet părăsit la alde Bérurier. Aşa să procedeze un tată adoptiv? Sar la telefonul gazdei mele pentru a forma numărul căpcăunilor. Receptorul e ridicat chiar de puştan.

– Ah! bine că eşti tot acolo! aprob eu.

– Cum ai fi vrut altfel!

– Să nu-mi spui că eşti singur?

– Nu, dar grăsana sforăie, iar unchiul Béru nu s-a întors încă.

– N-am să pot trece să te iau, o să trebuiască să te întorci acasă cu un taxi, mâine dimineaţă trebuie să mergi la şcoală?

– Nu-ţi face sânge rău.

– Berthe te-a dus la cinema?

– Am schimbat programul.

– Ce-aţi făcut?

– Dragoste.

Simt că mă sufoc.

– Poftim?

– Să ştii că-mi trecuse prin cap să am de-a face cu vaca asta, şi totul a venit de la sine. Mi-a propus să vizionăm o casetă porno, şi după ea a urmat restul.

– Dar asta înseamnă corupere de minori! Ar putea să înfunde puşcăria, ticăloasa!

Băiatul începe să râdă:

– Ia-o încet, tipule! Iniţiativa mi-a aparţinut mie. Ce spectacol! N-am să-l uit niciodată! Socoteala ei e ca un portal de biserică înconjurat de păr! Dacă m-ai fi văzut: Tintin în Congo! Cred că ai fi fost mândru de mine.

– Mândru că un rahat cu ochi de paisprezece ani neîmpliniţi face dragoste cu o târâtură împuţită! strig eu.

Băiatul calmează jocul:

– Exact aşa. Ia gândeşte-te: un puştan capabil să atace o grămadă de târfă ca tanti Berthe, nu mai întâmpină pe urmă nici un obstacol! Femeile nu-i mai fac frică, le are la degetul mic. Vreau să fiu la înălţimea ta, Antoine. Să-ţi calc pe urme. Un puşti crescut de tine se comportă ca tine! Întotdeauna ai fost idolul meu, adevăratul meu tată.

Ştii că-mi aduce lacrimi în ochi, găgăuţa asta?

Dacă stau bine şi mă gândesc, la paispreze ani şi eu am fost iniţiat de madam Ghirelli, croitoreasa mamei. Când m-am dus să iau o rochie de la retuş, la întoarcerea de la şcoală. Madam Ghirelli nu terminase complet lucrul şi m-a rugat să aştept puţin. O femeie frumoasă, planturoasă, brunetă şi abundentă, cu o privire care îţi nimerea drept în pantaloni fără ezitare. Cosea la un Singer vechi, căruia îi acţiona pedala.

„– Poţi să-ţi înveţi lecţiile, Antoine, cât aştepţi!"

Mi-a indicat un fotoliu jos, chiar în faţa ei. Am luat o carte de formă, dar n-aveam ochi decât pentru coapsele ei deschise sub maşină. I se vedeau jartierele, chilotul roz. Ce erecţie! Mă aflam în stare de hipnoză.

Până la urmă a băgat de seamă, fiindcă ea îmi vorbea, iar eu nu-i răspundeam. S-a oprit din acţionarea pedalei sub formă de grilă. Să-ţi mai zic cât era de perversă? Se excita fiindcă mă excita. Ai să remarci adesea acest fenomen de autoaprindere în unele întâlniri. O întrepătrundere emoţionantă! Eu numesc asta „fericire". E ceva spontan, intens, copleşitor.

S-a ridicat fără să-şi tragă fusta în jos, urcată pe pulpele ei frumoase

şi cărnoase, şi s-a apropiat de mine. S-a ghemuit în faţa mea şi a început să mă mângâie ca să mă domesticească.

„– Dar ce bag eu de seamă, tu eşti un bărbat în toată firea de pe acum!"

Dacă ai fi văzut cât era de pricepută madam Ghirelli. Ce abilă. Nişte mâini ca de zână. Privirea ei era lugubră de dorinţă. Vocea răguşită. Îşi scosese limba printre buzele senzuale. O uşoară atingere şi sexul meu s-a cabrat. Un armăsar sălbatic, gata să se ridice în două picioare. Mi-a practicat un început de felaţiune.

Brusc, mi-a spus: „hai cu mine, banditule!". Nu mi-a căzut bine că mă făcea bandit, dar mi-am spus că-i o proastă şi n-are rost să dai atenţie unor stângăcii. Bună croitoreasă, o târfă clasa-ntâi, dar proastă cât cuprinde.

M-a tras până în dormitorul ei, de pe latura opusă a vestibulului. Lângă un pat erau nişte papuci bărbăteşti şi revista *Le Chasseur Francais* pe noptieră, pe partea unde probabil că dormea soţul ei. Cât ai zice peşte, şi-a dat chiloţii jos, şi-a masat părul cu degetele ei lungi ca să rectifice cărarea mediană şi hop! Prezentaţi biletele de călătorie, îmbarcare imediată.

Crede-mă, aş fi incapabil să-ţi povestesc urmarea, nici dacă a ţinut mult, nici dacă a fost bine, nimic. *Schwartz* în memoria mea. O cădere vertiginoasă. Sexul meu era legat la ochi. Nu ştia încotro merge. Croitoreasa îmi vorbea. Nici de asta nu-mi mai amintesc nimic. Gângurea ca o porumbiţă bătrână. Am terminat pe orbeşte. Idioata aia a început să râdă! Într-un asemenea moment! Într-o clipă capitală a vieţii mele! Se amuza ca o proastă ce era.

Şi pe urmă s-a dus tropăind până la baie ca să-şi rectifice ţinuta. S-a întors în mână cu un prosop pluşat cu care m-a şters conştiincios. Îndatoritoare, dacă stai să te gândeşti. Maternă!

Apoi, s-a apucat să termine retuşurile. Mi-a spus ambalând rochia într-o cutie:

„– Cred că acum o să vină bine. Dacă mai e ceva în neregulă, adu-mi-o înapoi!"

Un zâmbet lacom. O ochiadă vicioasă. Cred că se excita tot pedalând pe Singer-ul ei venerabil. Şi toate astea, ca să-ţi spun că şi Antoine...

Asta-i viaţa, e aici, îmbarcându-l pe fiecare la rândul lui...

Mă întind gol pe patul modest al doctoriţei. Crezi c-o fi făcut meningită băieţelul familiei Mazupot?

Lătratul unui câine mă face să tresar. Constat atunci că am adormit bine mersi, contrar promisiunii mele, cu amintirile legate de madam Ghirelli. Javra asta gălăgioasă care latră la lună m-a smuls din visele mele desfrânate. Veioza aşezată pe o lădiţă în chip de noptieră răspândeşte o lumină blândă. Mă uit cât e ceasul şi sar în sus: patru şi ceva! Or, drăguţa doctoriţă a plecat cu mult înainte de miezul nopţii. Am impresia că treburile s-au prezentat prost cu băiatul bolnav şi o fi fost nevoie să fie internat într-un spital din Versailles sau Mantes. Cu toate astea, Marie-France ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Dar dacă o fi făcut vreun accident?

Îmi muşc zăbala, dar nu pentru multă vreme. Imediat mă apuc să răsfoiesc cartea de telefon din Yvelines. Vilain-le-Bel... e chiar la sfârşit. Numele părinţilor care au sunat-o pe doctoriţă parcă ar fi gravat pe blocnotes, fiindcă a apăsat tare când a scris, femeia asta energică. Mazupot. De altfel, îl ţineam minte. Numele e pe pagina din dreapta. Mazupot Albéric, horticultor, cătunul Lanternieres.

Formez numărul. Telefonul zbârnâie în mai multe reprize mai înainte ca o voce de bărbat, cam încleiată, să-mi răspundă:

– Da? Ce s-a întâmplat?

– Domnul Mazupot?

– Chiar el. De ce?

– Doamna doctor mai e la dumneavoastră?

Urmează puncte de suspensie de care te scutesc.

Mazupot bombăne:

– Cine?

Şi în clipa asta cărarea dintre fese începe să-mi servească de streaşină. Iată-mă inundat de sudoare, brusc, mai rău decât dacă aş fi plonjat îmbrăcat în Sena. Mi s-a pus un nod în gât de groază.

– Doamna doctor Pardevent pe care aţi chemat-o în timpul nopţii pentru băieţelul dumneavoastră, insist eu.

Tipul cască şi-mi spune:

– N-am chemat nici un doctor şi băieţelul nostru face serviciul militar. E greşeală... sau o glumă!

– Probabil, fac eu zdrobit. Ca să ajung în Lanterniers, plecând din centrul târgului Vilain-le-Bel, pe unde trebuie s-o iau?

– Drumul la dreapta, imediat după biserică. Mergeţi pe el cam doi kilometri şi pe urmă o să daţi cu ochii de serele noastre.

– Mulţumesc.

– N-aveţi pentru ce.

Horticultorul închide telefonul şi la fel fac şi eu.

Opresc în faţa farmaciei Purgon. Crucea verde nu mai clipoceşte şi totul e stins deasupra magazinului. Burgul doarme cuminte sub un clar de lună sfâşiat de nori aţoşi. Are să plouă cu siguranţă. Pornesc la drum. Şoseaua de pe dreapta, imediat după biserică. O catedrală à la Vlaminck, puţin cam chiondârâşe. Câteva case de ţară, înstărite, cu grădini înconjurate de ziduri înalte. Şi pe urmă câmpurile, de pe acum normande, pline de meri povârniţi sub greutatea fructelor. Un teren de fotbal flancat de nişte construcţii din prefabricate. În fine, ogoare de grâu sau de porumb, ferme şi şoproane adăpostind maşini agricole.

Înaintez cu viteza unui taxi în vânătoare de clienţi. Caut cu groază că am să găsesc. Ceva mai departe drumul descrie o curbă, se întinde în lungul unei bălţi, pătrunde într-o pădurice. Încetinesc şi mai mult. „Aici e". Un poliţist în gardă şi care posedă un al şaselea simţ de copoi nu s-ar putea înşela. Şi într-adevăr, zăresc printre copaci scânteieri de geamuri şi de piese cromate. Frânez brusc pe marginea şoselei şi dau fuga.

E un Peugeot 5 CV alb, cu crocodilul Lacoste pictat pe caroserie. Caduceul roşu e lipit de parbriz. La volan, Marie-France, cu capul spulberat de un glonţ de calibru mare, care i-a smuls calota craniană. Gura îi este înfundată de o mănuşă de piele. Trusa e lăsată pe bancheta

din spatele maşinii. Geamurile vehiculului sunt aburite, deşi ea nu mai respiră de o bună bucată de vreme.

Închid portiera. Bolnav, sfâşiat de o tristeţe cosmică. Mă sprijin de capotă. Gândurile mi se învârtejesc în cap. Îmi spun: „Prostul ăla de Bérurier a omorât-o cu toate combinaţiile lui idioate!"

Aş vrea să-l iau la bătaie. Să-l insult. Aş vrea...

Aş vrea, aş vrea, aş vrea...

Şi pe urmă încep să plâng fără lacrimi.

6. NOPŢI DE DRAGOSTE SĂ-ŢI DAI SUFLETUL

La stânga farmaciei e un coridor închis de o uşă cu geamuri prin care se poate vedea o scară garnisită cu gresie roşie, nişte ziduri din piatră aparentă şi o rampă de lemn, groasă, cu coloane mici Ludovic al XIII-lea. Ansamblul arată ca un imobil vechi renovat de un decorator, cunoscător perfect al gusturilor persoanelor amatoare de „vechi". Trebuie acţionat un buton de apel ca uşa să se deschidă, dar acest gen de încuietoare din alamă, dacă-mi dai o monedă de cinci franci mi ţi-o domesticesc în mai puţin timp decât ţi-ar trebui ţie să-ţi restaurezi comoara după plecarea lui Charles-Henri, prietenul din copilărie al soţului tău.

Urc optsprezece trepte care mă saltă până pe palierul doamnei Purgon, farmacista.

De data asta, amicul sesam se ia la ceartă cu două zăvoare recalcitrante. Mai ales cu cel de sus, chinezesc. Fabricanţii de încuietori sunt din ce în ce mai presaţi de companiile de asigurări, care pretind performanţe, problemă de securitate. Concluzia, de acum înainte răufăcătorii şi cu mine vom pierde zece minute cu încuietorile care, pe vremuri, ne răpeau doar vreo treizeci de secunde. Şi care ar fi mă rog deosebirea privind finalitatea lucrurilor? Ai putea să-mi spui, uitându-te drept în ochii mei, cum repetă mereu Jean-Marie Le Pen?

Mă lupt muşcându-mi frâna de mâna (trebuie să mă aplec mai puţin decât pentru frâna de picior) şi sfârşesc prin a obţine câştig de cauză.

O duhoare infectă îmi agresează nările (ba chiar şi timpanele, atât e de puternică!). Mie îmi plac pisicile, dar numai una singură. De cum se adună un seminar întreg, îmi vine să vărs. Pute în aşa hal, încât mă

întreb dacă am să pot înfrunta crescătoria de pisici. Mai ales că o hoardă a şi început să se frece de picioarele mele, torcând gros, ceea ce e destul de frumos din partea lor.

Ezit să trag un picior în grămadă, fiindcă eşti aşa de al naibii că ai fi în stare să mă denunţi la Societatea de Protecţie a Animalelor ca să întreprindă o „acţiune" împotriva mea. Atunci, le împing cu piciorul, dar cu blândeţe.

Antreul e dreptunghiular, mobilat cu o canapea de două locuri şi de un cuier cu oglindă. În faţă, se deschid uşile duble cu geamuri ale salonului, la dreapta bucătăria, la stânga dormitorul. Doamna Purgon, ca o femeie ce trăieşte singură şi face comerţ cât e ziua de lungă, n-are nevoie să dispună de un palat, seara, ca să le taie bojog pisicilor şi să-şi întindă mădularele între cearşafurile patului.

Silenţios ca orice ai vrea tu (mai puţin ca o umbră, fiindcă m-am săturat de clişeele astea prosteşti), trec în camera de zi. Doamne! Să te cruceşti, nu alta! Coşuleţe capitonate sunt înşiruite unul lângă altul. Castronele cu lapte, farfurioare în care se mai află încă resturi dezgustătoare. Toate încăperea e plină de păr, fiindcă farmacista creşte pisici angora! O lădiţă plină de nisip în care această turmă de mâţe se uşurează regeşte.

Sunt confruntat (cum se spune în stil de epocă) cu un mobilier vechi, pur breton de pe naţionala 13, cu adaosuri din obiecte de aramă pentru încălzit patul, de farfurii din faianţă, de vârtelniţe din lemn turnat, respectiv serenade de pe Muntele Saint-Michel, sau ziua din Pont-Aven, pictate pe scoarţă de arbore din plastic.

Văd o masă de lucru desfăcută, pe care se află ceva greu de definit. Fotoliul cu scăunel pentru picioare e garnisit de perne prăpădite. Pe scurt, încăperea unei persoane în vârstă, ajunsă la sfârşitul drumului şi care se ascultă cum îmbătrâneşte, mângâindu-şi pisicile.

Pe o consolă, zăresc telefonul. Îl escortează un blocnotes şi un creion, dar nu văd nimic scris. Trec atunci în bucătărie. Bătrâna are probabil o femeie care-i face menajul, fiindcă vesela murdară e adunată în chiuvetă, iar masa nu-i complet strânsă. Pâine într-un coşuleţ, o bucată de brânză camembert părăsită în cutia ei (în mijlocul hârtiei parcă ar fi

un rahat), câteva fructe pe cale să putrezească într-o compotieră, firmituri, o sticlă de apă minerală; nu-i nici o fericire. Nu, nu încape nici un dubiu, nu poţi presupune că femeia care locuieşte aici să fie amestecată într-o afacere de crime şi de sexe tăiate.

Mâţele au prins curaj şi se freacă tot mai insistent de picioarele mele. Au început să miaune. Nu-s flămânde dar le place să fie mângâiate. Ating cu vârful degetelor spinările arcuite, pufoase. Cozile ridicate vibrează ca antena radio a unui camion al cărui motor e în funcţiune (şi numai Dumnezeu ştie ce le mai merg motoarele bestiuţelor astea).

Îmi sting lanterna şi risc să deschid dormitorul. Mirosul ce se răspândeşte de aici nu-i cu nimic mai plăcut ca cel care pluteşte în antreu sau în living. Pute a om bătrân, a leacuri, a pişat rece. Cumătra Purgon sforăie într-un fel îngrijorător, care te panichează, fiindcă îţi lasă impresia că are să-şi dea duhul dintr-o clipă în alta şi că respiraţia o să i se oprească brusc în vârful unei costişe. Şi pe urmă se aude un horcăit şi totul o ia de la capăt. Fereastra fără perdele răspândeşte pe patul ei o lumină albă, catastrofală. Ca unii oameni bătrâni, nu trage perdelele pentru că lumina zilei e liniştitoare.

Fac doi paşi pe covor, şi zăresc un cap mare, zbârcit. Faţă plată, sprâncene groase, cărunte încă, păr alb, tuns scurt. Bunica poartă o cămaşă de noapte castă. La capătul patului se află un crucifix, flancat de tradiţionala rămurică de cimişir îngălbenit (aspersorul săracului). Pe noptieră, un pahar în care i se scaldă proteza într-o soluţie spumoasă. Nu, Sana, n-ai ce găsi aici. N-ai ce spera. Misterul se află în altă parte. În ciuda oricărei logici, telefonul dat farmacistei de sărmana Marie-France n-a declanşat nimic. Bătrâna e în afara circuitului. Trebuie căutată altundeva cheia acestei situaţii încurcate şi incredibile.

Mă retrag de-a-ndăratelea. Dar vai, pisicile au dat năvală în forţă în camera binefăcătoarei lor şi se urcă în pat, tropăind peste tot şi torcând pe lângă faţa bătrânei, astfel încât, aceasta se trezeşte şi se ridică în capul oaselor.

– Ce căutaţi aici, pisicuţelor, strigă demna băbuţă. Doar am închis uşa!

Eu, imobil, nu îndrăznesc să risc nici o mişcare. Aştept în speranţa că nu are să aprindă lumina şi că prezenţa mea nu-i va fi relevată. Himere! Băbuţa acţionează para electrică. Şi dă cu ochii de mine imediat. Ei bine, dragul meu, trebuie să-ţi zic un lucru: jos pălăria! Femeia se comportă la înălţime. Nu se sperie, nu-i cuprinsă de o groază neagră, nu strigă intempestiv după ajutor. Calmă!

– Ah! Asta era cauza! Cine eşti dumneata şi ce cauţi aici? mă întreabă ea.

O persoană cultivată. Vorbeşte ales.

E luat cam pe neaşteptate, Antoine al tău, amigo.

Îi zâmbesc. Aici au ajuns cu greu atenienii, perşii au străpuns linia de bătaie şi ferestrele au sărit prin geamuri, cum zicea tata în zilele lui bune. Eşti nevoit să faci faţă când ai intrat într-un asemenea rahat. N-am încotro, trebuie să descurc iţele. Primo: legitimaţia mea tricoloră, poliţistă, liniştitoare.

– Comisar San-Antonio, doamnă Purgon.

Dar asta nu-i rezolvă perplexitatea.

– Aţi intrat prin efracţie la o persoană bătrână, care dormea?

– Situaţia e gravă, mă justific eu.

– Vreau să sper, dar probabil nu-i chiar până într-atât ca să justifice această ilegalitate.

Bun, un limbaj frumos, în fond, îmi convine. Furia n-are timp să alcătuiască fraze alese. Când fulminezi, ai uitat de subjonctiv. Deci bunica se comportă urban, senină şi calmă.

– În seara asta n-aţi primit un telefon de la medicul Marie-France Pardevent?

– Într-adevăr.

– În legătură cu ce?

– M-a sunat din cauza unei mistificări groteşti.

– Aş putea s-o aflu şi eu?

– Fusese prevenită că deţineam sexe masculine secţionate, în frigiderul din oficină.

Pufneşte indignată. Iar eu, imperturbabil:

– Ceea ce e fals?

Acum, băbuţa afişează „piua, nu mă mai joc".

– Vorbiţi serios, domnule inspector?

Nefiind megaloman, nu-i rectific eroarea de calificativ.

– Un poliţist nu respinge niciodată nimic fără a se informa.

– O declaraţie ca aceasta nu vă face să vă cutremuraţi? mă întreabă ea.

– În privinţa cutremuratului, doamnă, în meseria mea, am de atâtea ori prilejul că uneori am impresia ca am contractat epilepsie.

Îşi sprijină spatele cu pernele.

– De unde ştiţi că doctoriţa mi-a telefonat, ea v-a prevenit?

– Exact.

– Idioata! Cum a putut să creadă într-o farsă atât de enormă?

– Nu ştiu dacă a crezut ori ba, fapt este că e moartă din cauza asta.

Bătrâna, brusc, capătă culorile atrăgătoare ale unui recipient de smântână.

– Ce tot vorbiţi acolo! E vorba de o farsă crudă sau de un coşmar?

– Poate că de-amândouă, doamnă Purgon. După apelul telefonic al doctoriţei Pardevent, aţi mai vorbit cu cineva?

– Absolut cu nimeni: eram deja în pat şi am adormit imediat, totul mi se pare complet lipsit de sens! Cum a fost ucisă sărmana copilă? Pentru că a fost ucisă, cred că am înţeles bine?

– I s-a tras un glonţ în cap. Treabă de profesionist. Calibru mare care nu iartă. Vă rog să vă îmbrăcaţi; aş vrea să stăm de vorbă undeva în altă parte, nu în camera asta.

– Iisuse Christoase, ce întâmplare! Pot să vă rog să mă lăsaţi singură o clipă?

– Cu dragă inimă.

Mă întorc în antreu. Mâţele îşi continuă sarabanda printre picioarele mele. Au prins drag de mine. Aşa-i cu pisicile, n-ai ce-i face!

Impudic, dar prudent, îngenunchez dinaintea uşii dormitorului ca să mă uit prin gaura cheii. Bunica stă pe marginea patului, tatonând cu vârful picioarelor pentru a-şi găsi papucii cu pompon. Se ridică gemând, îşi scarpină fundul prin cămaşa de noapte, apoi se îndreaptă spre baie şi o aud urinând. Întârzie o bună bucată de vreme ca să se aranjeze. Să fie

oare cochetă? Babele de calibrul ei, când le vezi maimuţărindu-se, îţi vine să le spui că nu merită osteneala: timp pierdut. Nu mai poţi cârpi ireparabilul, nu faci decât să-l agravezi. Apare drapată într-un halat gros din bumbac flauşat, în carouri ecosez. S-a rujat la întâmplare. Se opreşte în dreptul noptierei ca să-şi ia bicicletele, pe care şi le pune pe nas cu un gest lent. Când se arată în antreu, mă găseşte instalat pe canapea, cu doi motani pe genunchi, cărora le scarpin occiputul cu vârful unghiei.

– Putem sta de vorbă, oftează ea. Mă gândesc la biata Pardevent! Asasinată! De ce credeţi că această crimă ar fi în legătură cu cele anunţate de ea?

Îi răspund printr-un gest vag.

– N-aţi vrea să coborâm în farmacie? o întreb.

– Dacă doriţi... Să iau cheile!

Se duce şi desprinde o trusă de chei prinse de un cui în bucătărie şi ieşim.

Farmacia cu mirosurile ei caracteristice.

– Presupun că ţineţi să verificaţi frigiderul, domnule inspector?

„Inspectorul" răspunde că da, într-adevăr. Bunica se duce şi deschide mobila. Înăuntru se află pungi de plastic, identice celor găsite de mine în timpul vizitei nocturne făcute în tovărăşia lui Riton. Conţin bucăţi de măruntaie.

– Carne pentru pisicile mele, mă anunţă madam Purgon. O depozitez aici de când frigiderul din apartamentul meu e în pană. Am comandat unul nou de mai bine de o lună şi încă îl mai aştept! Îţi umflă urechile cu şomajul dar e o problemă să se livreze ceva.

Examinez bucăţile de carne, dezgustătoare şi ţepene din cauza temperaturii joase. Le controlez pe toate, una după alta. Nimic suspect.

– Dacă acest frigider serveşte pisicilor, remarc eu, unde păstraţi produsele care necesită refrigerarea?

– Am un alt aparat.

Mă conduce spre un fel de tejghea lungă, acoperită cu marmură, folosită pentru prepararea medicamentelor. Sub ea, se află efectiv un frigider, al cărui volum aminteşte de cele puse la dispoziţia clienţilor în

camerele de hotel. Îl deschid. Înăuntru se află borcănaşe şi flacoane orânduite cu grijă. Le privesc îndeaproape: totul este O.K.

– Altceva? mă întreabă bătrâna.

Scutur din cap. Mă aşez pe un taburet de fier emailat, şi-mi sprijin cotul de tejgheaua marmoreană. Timp mort reclamat arbitru! Încerc să rezum lucrurile. Într-o noapte, nu foarte demult, Riton, în lipsă de droguri, s-a introdus în farmacie. A văzut frigiderul, celălalt, a cărui uşă imită lemnul. A crezut că-i dulapul care-l interesa şi l-a forţat. Fasciculul lanternei i-a dat la iveală nişte pachete ciudate din plastic prin care a crezut că vede... Da: penisuri, prieteni! Pe moment, puştanul a gândit că i se năzare. Atunci a vrut să se lămurească.

Iar cu, în clipa de faţă, îmi spun cum nu se poate mai categoric că *erau penisuri*! Am început să cred cu putere în această variantă. Şi totuşi, bunica Purgon e imaginea inocenţei însăşi. Bătrâna asta voluminoasă şi ostenită e incapabilă să facă rău şi unei muşte! A fost fentată! S-a abuzat de ea. Sexele tăiate trebuie că au tranzitat o noapte, o singură noapte, prin farmacia ei. Noaptea în care Riton a intrat în ea prin efracţie! Capriciul insondabil al hazardului! Bătrâna n-a ştiut niciodată nimic şi, când i s-a pomenit de aşa ceva, a început să râdă!

Înseamnă că celelalte două persoane sunt amestecate în această istorie sinistră: cea care lucrează cu ea, adică asistenta şi băiatul de curse.

Şi totuşi, în noaptea asta...

Marie-France îi telefonează bătrânei. La puţin timp după apelul ei e chemată la căpătâiul unui copil bolnav. Basme! E asasinată mai înainte de a ajunge la casa pacientului. Şi cu toate astea, bunica nu a prevenit pe nimeni, pentru că telefonul ei e sub ascultare, iar eu n-am primit nici o informaţie în acest sens. N-ar trebui cumva să trag un pui de somn ca să fiu în formă? Mami îmi repetă fără încetare că prea trag de mine... Să cheltuieşti din rezerve e foarte bine, dar în cele din urmă ele se epuizează şi tu o dată cu ele.

Mă gândesc la Toinet, rămas la alde Béru. N-am chef să mă întorc la Saint-Cloud. Maria are să se arunce pe mine, să se îndoape, lacoma. Mă simt rău din cauza bietei doctoriţe, asasinate ruşinos. Aventura noastră n-a durat decât o mână de clipe, dar ele au fost formidabile.

Atunci, ştii ce?

Crede-mă că nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva: mă întorc la conacul din Con-la-Ville să cer azil lui Miss de Saint-Braque.

Lucru curios, chiar ciudat, ca să nu zic bizar, când îmi opresc maşina în faţa peronului, o fereastră rămasă luminată se deschide şi apare Francine la primul etaj.

– Oh! dumneavoastră eraţi, domnule comisar! Cobor să vă primesc.

Iat-o că descuie o uşă a terasei. E în picioarele goale ca drăgălaşa doctoriţă şi aproape goală, având pe ea ca veşmânt doar o cămaşă de noapte atât de uşoară că prin ea se vede tot.

Îmi zâmbeşte.

– Tocmai mă gândeam la dumneavoastră, afirmă ea. Ceva îmi spunea că o să vă întoarceţi aici în noaptea asta. Cât e ceasul?

Îmi interoghez orologiul marca Pasha.

– În curând se face patru; probabil că mă găsiţi puţin cam insolent, nu?

Femeia neagă printr-o mişcare a capului.

– Trăim momente de excepţie, murmură ea.

În ochii ei asta e o explicaţie şi o scuză.

– Păreţi foarte obosit, remarcă Francine de Saint-Braque.

– Chiar sunt.

– Aţi cinat?

– Nu.

– Veniţi să vă întremaţi puţin în oficiu.

O urmez, şi ce bine-mi prinde fiindcă, trei minute mai târziu, sunt aşezat la o masă într-o bucătărie mare ca la ţară, în faţa unei strâchini cu tochitură de porc, a unui codru de pâine neagră, cu vatra plină de făină şi a unei sticle de vin. Un orologiu cu balansier cântă din Brel[1] în liniştea rurală.

Francine s-a cocoloşit turceşte în faţa mea pe un fotoliu de răchită. Se uită la mine cu interes cum mănânc.

---

[1] *Jaques Brel* (1929-1978) – autor-compozitor şi cântăreţ belgian. Calitatea textelor lui poetice şi satirice i-au oferit un loc privilegiat în lumea cântecului. (n.tr.)

– Nu sunteţi un poliţist obişnuit, remarcă ea.

Îmi iau vocea tuşii Denis ca să-i răspund:

– Asta cam aşa-i!

– Progresează ancheta?

– Cu paşi de uriaş.

– Aţi obţinut ceva rezultate?

– Rezultatele la terminare; pentru moment evenimentele se precipită.

– Îmi puteţi spune şi mie?

– O să citiţi despre toate astea prin ziare.

Acest fin refuz, departe de a o formaliza, o face să surâdă. O privesc cu răceală. Dacă stau bine şi mă gândesc n-arată deloc rău. Puţin cam scovercă „fals masculinizată", dacă-ţi dai seama ce vreau să spun.

Nu! Nu-ţi dai seama! Puţin îmi pasă, n-am timp să-ţi explic: e prea subtil, ne-am pierde toată noaptea.

– Frenezia dumneavoastră sexuală, vi se trage din familie? o întreb cu gura plină.

Pare şocată, se rigidizează puţin şi privirea îi devine o ţâră oblică, ca a unei pisici care te plictiseşte.

Cum nu-mi răspunde, continuu după ce am înghiţit îmbucătura:

– Reţineţi că şi eu sunt înclinat spre plăcerile trupeşti; dar nu cred că sunt vicios.

– Cine v-a spus că eu aş fi o vicioasă?

– Informaţiile culese de la sursă.

– Nu-i vorba de viciu ci doar de gusturi diferite, recită ea.

– Montherlant[1], o completez.

Mă întorc la tochitură.

– E grozavă, o asigur.

– Bucătăreasa noastră ne prepară mâncărurile.

Francine se desfăşoară pentru a se duce să caute brânzeturi, cu care

---

[1] *Henry Millon de Montherlant* (1895-1972) – scriitor francez, autor de romane; face elogiul vigoarei fizice şi morale. (n.tr.)

ocazie îi vizionez sexul în direct. Elegant, îmblânit cu tact, de un roz delicat.

– Golanii ăştia sunt măcar în stare să aprecieze? îi spun cu un oftat.

A înţeles la ce mă refer. Trebuie să recunoaştem că stăpâna casei nu-i o fandosită. Îmi răspunde cu francheţe:

– Are vreo importanţă?

– Nu ştiu; aşa cred. Întotdeauna e bine să fii la unison.

Îmi aduce o superbă brânză de Livarot (Calvados) moale. Şi pe urmă o tavă plină cu chesele de dulceaţă. Mă dau în vânt după dulceaţă. Bucătăreasa ei e pe o linie cu mama, în privinţa calităţii. De prune, de caise, de cireşe negre, de tomate, de smeură! Mănânc în forţă în vreme ce golesc sticla. Iată un moment aparte, delicat. Neprevăzut, înţelegi? Şi tocmai de aia e atât de reuşit. Unul dintre acele momente ascunse după un colţ al vieţii, ca un jandarm la un viraj, şi care, fără să-i fi presimţit câtuşi de puţin prezenţa, te cufundă într-o fericire deplină.

– Mă simt bine, îi mărturisesc.

– Mă bucur, îmi spune amfitrioana mea. Vreţi să dormiţi la castel?

– Dacă mi-aţi permite să dispun de un colţ de banchetă, cu dragă inimă.

Iar ea, ştii ce?

– De ce de un colţ de banchetă, când e patul meu?

Aşa direct, îţi vine să mori! Trebuie să ai curaj să i te adresezi astfel unui copoi care a trecut pe la tine să ancheteze o crimă, nu? Dar ceea ce salvează totul, e calmul acestei femei, are clasă în îndrăzneala ei. Maniera dezinvoltă în care articulează această propunere, ar părea enormă, mai ales în universul unde ea evoluează!

Începe să râdă cu râsul ei rece şi vorace în acelaşi timp.

– La ce bun să ne ascundem, domnul comisar, când murim de dorinţă unul după altul? Acest tête-à-tête nocturn, în bucătarie, eu aproape goală, dumneavoastra flămând, excită simţurile celor care au norocul să le aibă. Reţineţi că în ziua în care am intrat în biroul dumneavoastră, am simţit un freamăt în locurile mele secrete. Sunteţi un mascul superb şi autentic.

– Dar poliţist, din păcate, draga mea. Or, un poliţist n-ar fi în stare

să copuleze cu o persoană care şi-a găsit unul dintre amanţi cu beregata tăiată şi castrat în propria grădină.

– Şi ce-i cu asta! Mă bănuiţi?

– Cunoaşteţi vorba cântecului? Pe toată lumea şi pe nimeni!

– Dacă acceptaţi găzduirea şi masa de ce n-aţi accepta mai mult? Nu sunteţi logic!

– Probabil.

– Chestiune de „dozaj", dacă pot să spun aşa. Mâncarea: da. Însă fundul: nu!

Se apropie de mine, îmi strânge cu blândeţe mâna provizoriu liberă şi o duce către locul ei cel mai intim, mai secret.

– După ce m-ai adus într-o asemenea stare de excitare! Ai îndrăzni, mizerabile, să dai întâietate unei stupide şi convenţionale datorii de funcţionar faţă de natura ta de mascul? Ai păstra membrul ăsta feroce (îşi lasă o mână pe pantalonul meu) în starea în care se află fără să faci nimic? Ştii că într-o bună zi, dacă Dumnezeu o să te lase în viaţă, ai să ajungi un moşneag neputincios, bântuit de amintiri? În crepusculul tău inert, ai să-ţi aminteşti de mine şi ai să înţelegi atunci ce sacrilegiu ai comis lăsând sexele noastre străine unul de altul! Da, domnule comisar Serviciu-serviciu, în noaptea vârstei te vor chinui regretele. Ai să plângi că nu te-ai adăpat din această cupă cu delicii, şi biata ta coada atârnândă, care nu-ţi va mai servi decât să urinezi prost, va fi dezonorată prin această carenţă.

Îmi dă lustru mandrinei cu artă şi delicateţe.

Genele îi sunt pline de lacrimi. Buzele uşor întredeschise exală o respiraţie a dragostei care-mi încinge obrazul. Oare nu-i puţin ţâcnită, castelana? Cu un ciobuleţ sărit? Simţurile ei n-or fi luat-o razna?

– O frumosule, suspină ea. Dacă ai venit să mă vezi în toiul nopţii, înseamnă că fiinţa ta mă dorea; subconştientul ţi-e avid după ceea ce raţiunea încearcă să respingă. E prea târziu să mai dai înapoi. Sau prea curând! Ai să faci dragoste cu mine, poliţist înflăcărat. Ai să mă penetrezi până la garda somptuoasă a sabiei tale regale. Ai să vezi cât e de contractilă teaca mea. Ai să cunoşti o plăcere infinită, fiindcă te doresc cu disperare. Lasă-mă să-ţi eliberez membrul magnific. Sunt a ta, comisarule! Şi află

că dacă aş fi vinovată ai putea oricând să negi această împreunare. Dar fii liniştit, superbule: n-am nimic să-mi reproşez. Poţi să faci dragoste cu capul sus! Francine de Saint-Braque posedă un blazon fără pată.

Tace fiindcă, perfect educată, n-ar putea vorbi cu gura plină. Şi iată-mă învins, dominat, pompat, lustruit, triturat.

Ce noapte! Măi, ce noapte!

Un geam spart. Apoi vesela.

Francine se ridică.

Facem constatarea. Cineva a aruncat o piatră mare printr-un ochi al ferestrei. Ea a aterizat pe masă pulverizându-mi farfuria. E învelită într-o hârtie de ambalaj, pe care cineva a scris cu litere de tipar şi o bucată de cărbune: CRIMINALĂ TICĂLOASĂ.

Îi întind Francinei ciudatul mesaj.

– Mai rapid decât cu poşta şi scutit de cheltuielile ca francarea, fac eu.

Francine ia cunoştinţă de cele două cuvinte şi chipul ei devine livid, cum scria Ponton du Serail.

– O! Dumnezeule, ce oroare! bâiguie ea.

Şi adaugă imediat după aceea:

– Unii oameni sunt prin urmare la curent cu crima?

– Toţi cei care locuiesc la castel, îi răspund.

– Nu-i cineva de aici, cel care a aruncat piatra prin fereastră!

– Asta-i bună, draga mea, locatarii dumitale nu sunt nişte floricele delicate de mazăre. Nu uita că i-ai recrutat din închisoare! Stilul ăsta laconic corespunde destul culturii lor.

Mă ia de braţ, uitând cu desăvârşire de preocupările ei anterioare.

– Domnule comisar! Nu vreau să fiu acuzată de acest cumplit asasinat. N-am nici o vină. Dacă au început să circule de pe acum bârfe pe seama mea, am să ajung prada zvonurilor publice! Aş fi dezonorată, pusă la index.

– În cazul în care nu-l identific pe vinovat.

Frenetică se lipeşte de mine, pubisul ei frecând în disperare sublimele mele bijuterii de familie.

– Demască-l, te conjur! mă imploră ea.

– Voi face tot posibilul.

– Nu-i destul, domnule comisar!

– Atunci, imposibilul!

– Da, aşa-i mai bine.

Golesc sticla. Licoarea asta e formidabilă, aromată, puţin aspră: tot ce aştept eu de la un vin roşu!

– Să mergem la culcare, tranşez eu.

Dar Ninettei i-a pierit cheful. Ustensila mea i-a ieşit din cap, dacă pot îndrăzni să mă exprim astfel.

– Împreună? face ea.

Şi speranţa îi revine, asociată cu lubricitatea. Văd reflectându-i-se sexul în priviri, cum scria ducele de Edimbourg vărului Jules în timpul logodnei lui cu Elizabeth.

La drept vorbind, nu-i un cuibuşor destinat voluptăţilor. E o încăpere vastă, mai curând austeră, cu plafonul înalt şi şemineul Ludovic al XIII-lea, cu parchetul care scârţâie şi patul cu „vilbrochen" (cum spune Béru), pe pereţi, tablouri scorojite jucând sarabanda pe o stofă nobilă, decolorată şi neurastenică.

Francine trage zăvorul.

E tristă, puţin flască. Fără doar şi poate, are nevoie de vitamina C şi de o ustensilă sănătoasă în componenţa echipajului. Clănţăne din dinţi, fiind aşa uşor îmbrăcată.

– Încălzeşte-mă tu, armăsar frumos! îmi spune ea cu simplicitate.

– În câteva clipe, fundul o să-ţi scoată fum ca o maşină veche cu aburi prin Anzii Cordilieri, puicuţo.

– Oh! mulţumesc. Tu eşti salvarea mea, dragă.

Trece în camera de baie ca să se pregătească complet pentru gala anunţată la exterior. Eu, cred că ai remarcat, sunt foarte pudic pe sub învelişul meu galic. Excesele de limbaj maschează o profundă timiditate. Astfel că voi trece sub tăcere micile amănunte triste ale existenţei, cele care dezbracă adesea de poezie momentele cele mai încântătoare. Totuşi, în clipa de faţă, trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă un fapt mărunt, prostesc şi vulgar, care va avea o enormă repercusiune asupra afacerii. Francine

face pipi. Vezi cât e de jalnic un astfel de detaliu? Te rog să mă ierți. Mi-e ruşine, crede-mă, şi dacă-l pomenesc o fac numai *pentru că mi-e imposibil să-l trec sub tăcere*. O asemenea omisiune te-ar împiedica să înţelegi ceea ce urmează. Deci, în timp ce eu încep sa mă dezbrac, domnişoara de Saint-Braque îşi uşurează vezica. Ceea ce-mi taie cheful. Când o individă urinează înainte de a face dragoste, mă determină să-mi ridic pantalonii şi să mă tot duc. Înţeleg foarte bine că nu poţi regula la infinit păpuşi gonflabile, altminteri curba natalităţii ar coborî şi mai mult, dar e limpede că această manifestare organică mă neutralizează.

Sala de baie fiind alături şi insonorizată, iau cunoştinţă de act cu timpanele mele atente. Dar iată că, prin acest început de consternare fizică, ceva mă şochează. Pe parcursul nopţii, am mai auzit zgomotul unei femei care-şi rezolva preaplinul: la cumătra Purgon, farmacista. După ce se ridicase din pat se dusese să se aranjeze la baie, cu care ocazie şi-a lăsat lestul.

Ascult această cataractă care ar trebui să mi se pară puţin bovină, dar care îmi devine muzicală pe măsură ce se perpetrează. Puţin îmi lipseşte să nu-i dau drumul şi eu în pantaloni, atât de mult mă comoţionează faptul.

„Evrika" strigase Cristofor Columb descoperind verticalitatea oului fiert tare. Freamăt de satisfacţie, de o mulţumire copioasă. Zău aşa, clipe atât de puternice merită efortul să fii poliţist şi prin urmare neagreat de concetăţenii tăi. Judecat prin comparaţie, bicentenarul revoluţiei mă lasă rece.

Francine şi-a terminat emisiunea. Acum e rândul lui Jacob-Delafon să intervină printr-un jet impetuos. Bravo, dragi prieteni! Ce operă gigantică e asta a dumneavoastră! Sper că vi s-a conferit Legiunea de Onoare? Mie nu-mi trebuie, dar ştiu că face plăcere. Cunosc unii oameni care ar prefera-o unei duzini de stridii, ba chiar a unora cu triplu zero, de lux. Şi ştii cât costa astea!

Deci, se curăţă conductele. Foarte bine. Se procedează la frecat şi lustruit. Aceste activităţi repară ultrajul zgomotului urât. Francine e ca nouă. La dispoziţie! Operaţională, ce mai!

Îşi face apariţia goală.

Cum şi eu sunt în aceeaşi ţinută, constituim o pereche zăpăcificantă. Aproape că e intimidant să fii până într-atât pregătit pentru copulare. Nu ştii din ce capăt s-o iei ca să fie la fel de percutant ca atac, precum Simfonia a Cincea.

Bun, trebuie să ne apropiem, de acord. Dar e banal. Un om inventiv, în relaţii cu o drăcoaică de calibrul ei, trebuie să creeze evenimentul. Miss de Saint-Braque aşteaptă ceva senzaţional. Nemaivăzut. Trebuie să-mi pun mintea la contribuţie ca s-o uluiesc. Mişcările din şale vor veni *after*, în logica lucrurilor.

E destul de bine făcută, deşi o idee cam prea slabă. În special bazinul duce lipsă de rotunzimi. Balcoanele ar avea de câştigat dacă ar fi puţin mai sus; dar n-are rost să faci nazuri (nu imediat); ansamblul rămâne foarte confortabil. Acest trup de adolescentă are un nu ştiu ce emoţionant şi totuşi nu-s eu ăla să mă mişte aşa ceva. Totuşi sunt un estet. Un estet al prostiei, al sexului, al grăsimii, la alegere.

Mă las într-un fotoliu îmbrăcat în pluş, ale cărui motive îmi zgârie boaşele.

– Du-te şi aşează-te pe pat! îi ordon eu.

Femeile astea nu aşteaptă decât dominaţia masculului, au nevoie de asprime. În capul lor se nasc speranţe de flagelare.

Francine se execută.

– Perfect. Îngenunchiază pe marginea saltelei cu faţa spre mine.

Se execută.

– Acum, încearcă să-ţi pui mâinile pe parchet, rămânând îngenunchiată. Trebuie să fie posibil.

Castelana e suplă, fiindcă probabil face cultură fizică şi-şi supraveghează alimentaţia. Degetele ei aristocratice coboară domol şi ajung să se sprijine pe pardoseală. Această postură nu-i lipsită de interes. Dacă trimiţi copiii la culcare (de altfel e destul de târziu), am de gând să-ţi povestesc urmarea. Au ieşit? Eşti sigur? Nu-şi fac urcioare privind prin gaura cheii? Perfect!

– Depărtează-ţi genunchii, castelano!

Se execută.

– Mai mult!

Se execută.

Cum nu se poate mai bine. De cealaltă parte a patului e o pură feerie exotică; dar mă reţin să-l înconjur.

– Am să mă duc să sting lumina şi s-o las numai pe cea de la sala de baie, o rază filtrată pe sub uşă ajunge. Ai să guşti orgasmul prin sugestie, draga mea. Cum îţi spun, evocă imagini lascive şi lasă-te în voia lor.

Vorbind întruna, procedez la punerea în scenă. Penumbră. Atmosferă încărcată.

Îmi reiau locul. Dau drumul unei avalanşe verbale. Îţi repet, ai să-mi arunci cu cartea-n cap. Dar experienţa e sclipitoare.

Încep să-i debitez nerozii cum că e o căţea care se oferă. Vezi, totuşi e poetic. Şi pe urmă că-i râvnită de javre în călduri care se apropie cu limba scoasă. Îi descriu ce o să-i facă. Drept să vă spun, eu mă distrez. Iar ea participă. Mai adaug nişte tomberoane! Femeia începe să geamă, să se contursioneze. La drum spre zenit! Spre marea încântare.

Îmi amintesc de o bună prietenă pe care o regulam prin telefon. Viaţa ne despărţise, iar eu o purtam pe aripile voluptăţii la preţul unei convorbiri de un sfert de oră, ceea ce nu depăşea costul unei camere de hotel, fiindcă ea nu locuia la antipozi. Îi excitam glandele prin evocări. Îi vorbeam aşa de bine despre membrul meu încât îşi închipuia că-l şi găzduieşte. O auzeam gângurind la telefon. Leşinând în punctele forte. Povestindu-şi apoteoza.

Noi oamenii suntem de-a dreptul nişte câini. Senzuali ca taurii. Dorinţa ne biciuie şi ne mână. Uiţi de raţiune şi de decenţă. Baţi câmpii. Entuziasmul la paroxism. Sărbătoare la Sevilia: ole! *Very delicious*! Prioritar. Te asigur, când aceste momente de transă te biciuie nu te mai gândeşti la altceva. Viaţa, moartea, sora Teresa, noaptea pe Canal Grande, sifilisul, nimic nu mai contează. Doar acei câţiva centilitri de spermă dată în clocot. Acea maree neagră din străfundurile tale! Acea dominaţie abuzivă asupra creierului tău care nu mai comandă decât spasme. Gloria cărnii. Şi carnea s-a făcut cuvânt! Saliva se împreună cu sperma. Nu poţi găsi ceva mai bun la Darty şi nici la Carrefour sau în altă parte.

Extravaganţe glandulare. Numai tu eşti plasat pe orbită. Nebuloasele burselor gâdilate. Foamea imediată a lumii. Negarea inteligenţei. Geniul care erupe! Toleranţa infinită a Domnului.

Ce mai voiam să adaug?

Păi nu, asta-i tot.

Pentru nifa mea e ceva nou: juisarea prin sugestie; orgasm aproape telepatic. Să te ridici în slăvi, numai datorită unor descrieri vicioase, a unor evocări îndrăzneţe. E transpusă pe deplin datorită găselniţelor mele obraznice şi a glasului de vrăjitor. Îi practic un sex-shop la cald! Un show de imagini. Invenţii obscure! Combinaţii pe care nu le bănuia nici pe parcursul celor mai înfocate reprize de amor colectiv. Mugeşte mai să-şi dezrădăcineze castelul. Trebuie că i se produce panică în străfunduri, până în tainiţele cele mai secrete. Fantomele evacuează aceste locuri devenite insalubre pentru ele. Şi atunci, Antonio, îţi dai seama, înteţeşte focul. Doamne, de unde le-oi mai scoate pe toate astea, cum mă întreabă unele! Eu le răspund că trocul are loc între capul şi prohabul meu. Asta le face să râdă cu poftă. Sunt stupide dar destul de gentile. Am să le mai păstrez puţin înainte să mor liniştit. Ne-am obişnuit unii cu alţii, vrând-nevrând, trăind împreună. Ne-am uzat puţin în timp, încercând să facilităm tranzitul afectuos. În fond e simpatic şi, cum zice Béru, dacă tot nu iese nimic măcar astupă o gaură.

Francinette îşi acordă un orgasm gigantic! E o intelectuală în realitate! Înhăitându-se cu toate haimanalele, de fapt ce căuta? Echivalentul a ceea ce i-am adus eu. Visul ei era să-i explodeze creierii în acelaşi timp cu fundul, iar eu am dibuit metoda cea bună. Să-ţi mai zic ce nas am! Ce corect am cadart-o pe castelană în patul murdar! Cearşafurile ei, ai impresia că examinezi harta Asiei!

Bun, juisează până nu mai poate. Şi pe urmă cade din pat k.o. Epuizată de efortul metal. I-am smântânit creierii domnişoarei de Saint-Braque. E destul să ai talent de comentator pentru a asigura acest reportaj; şi vocea elegantă a lui Bernard Rapp. Fără vulgarităţi când debitezi porcării, niciodată! Totul bine frazat, legături corect ajustate, o perfectă concordanţă a timpurilor. Asta dă relief lubricităţii. Deşănţarea prezentată

ca un text de Verlaine capătă putere de penetrare; dar să nu mergi prea departe (voiam să spun prea adânc!).

Francine zace pe jos, încovrigată toată, strânsă în ea însăşi, cu un umăr ţiit în sus, o mână ieşindu-i de sub bust şi un picior încă ridicat pe pat. Un abandon total. Femeia ucisă de orgasm. Este foarte *very* sublim. Emoţionant, aproape, aş zice.

Mă duc şi îngenunchez lângă ea. Îi mângâi crupa uşor mişcat. E nobil, o femeie zdrobită astfel prin exacerbarea senzualităţii ei.

Şopteşte atât de încet că mă văd obligat să măresc sonorul ca s-o aud:

– Mulţumesc.

Oh! dragă fată dezmăţată, ce suav omagiu îmi aduci prin acest singur şi simplu cuvânt. Eu sunt cel care-ţi mulţumeşte, sirenă.

Câteva pupicuri umede pe părul de pe ceafă. Un degeţel strecurat până în comoara lui Ali-Baba. Extraordinar! Treaba-i serioasă! Când porneşte, merge până la capăt, nu se joacă.

– Vino, fetiţo, hai să te culci! o invit.

Se lasă ridicată cu o supunere de bolnav. Chiar e în covalescenţă. Orgasmul! superb traumatism.

Dau la o parte cearşaful şi cuvertura. Francine se întinde şi eu îi aranjez picioarele în patul umed. Se aşează pe o parte, ţinându-şi capul sprijinit de braţul îndoit. Cealaltă mână se cuibăreşte sub pernă.

Şi iat-o că sare în sus disperată.

Vindecată instantaneu de somn şi de epuizare, se ridică în genunchi pe pat şi smulge perna, descoperind un lucru înfricoşător: un sex secţionat, flasc peste bursele stropite de sânge închegat.

Francine de Saint-Braque începe să urle.

7. DE LA ÎNTUNERIC LA LUMINĂ

Îi astup gura cu mâna. N-are rost să trezim tot conacul: micii burghezi şi răufăcătorii de periferie vor da buzna să afle ce se întâmplă şi o să se iţte scandalul în viteză. Agitaţia, panica vor spori. Viaţa va deveni insuportabilă.

Sexul lui Riton e cumplit la vedere. Seamănă cu un animal teribil de periculos, de genul unei reptile cu venin puternic. Dar vai, nu avea să-l mai scuipe niciodată! E înfricoşător ca spectacol. Omul e frumos asamblat, întreg, compact. Dacă-l privezi de unul dintre atributele sale, capătă un aspect respingător. Devine oroarea absolută. În extremis, ai dreptul să pierzi un dinte. Dar când pierzi o ureche sau sexul, depăşeşti limita extremă dincolo de care biletul de fiinţă vie nu mai e valabil.

Francine se calmează puţin în cele din urmă, dar e zguduită de frisoane şi continuă să geamă cu faţa ascunsă la pieptul meu viril.

– Dar de ce? hohoteşte ea. De ce? Ce vrea să însemne asta? Sunt urâtă chiar până într-atât?

Mă frapează această întrebare, înţelegi? Sigur că „e urâtă" castelana. Şi încă rău de tot. Necruţător. Dar ce zic eu: ne-cru-ţă-tor!

Trec în revistă noaptea. Noi doi în bucătărie. Eu mâncând tochitură şi interesându-ma de fundul Francinettei. Pietroiul care sparge geamul şi mesajul lui injurios „Criminală ticăloasă". Înseamnă că eram supravegheaţi din exterior. Şi atunci, am să-ţi spun că cel (sau cea) care a aruncat cataroiul prin fereastră deţinea şi sexul bietului Riton, pe care l-a strecurat în patul domnişoarei de Saint-Braque. Pentru ce? Pentru că atitudinea noastră era destul de grăitoare că aveam să ne culcăm

împreună şi că el (sau ea) dorea ca eu să fiu de faţă când Francine avea să descopere membrul secţionat.

– Ai fost culcată, Francine, înainte de venirea mea tardivă?

– Bineînţeles.

– Dacă acest... acest obiect oribil s-ar fi aflat sub pernă l-ai fi descoperit, nu-i aşa?

– Natural: dorm din copilărie cu o mână vârâtă sub pernă.

– N-am să mai îndrăznesc niciodată să dorm în patul ăsta, îngână biata femeie.

– Ei bine, ai să-l schimbi, bombăn eu.

Cineva... Cine? Mister.

De data asta afacerea mă ia din două părţi ca pe un sandvici. A devenit bicefală. Sexele de la farmacie şi sexul de la castel. Trebuie să mă descurc cu ele. Deloc comod.

– Mergi şi caută-mi o pungă de plastic, îi poruncesc eu.

S-a terminat cu familiarismele. Când se încurcă prea tare iţele, ajung ca poliţiştii de la moravuri, profesional. Nu ne mai aflăm la şedinţa de amor prin delir verbal.

Castelana iese şi eu o escortez până în culoar. Chiar în capătul lui se află o armură care seamănă cu Chirac. Dar, în aceeaşi măsură, mă face să mă gândesc la vărul Gonzague.

– Unde se află camera domnului de Vatefaire? o întreb într-un suflet.

Francine îmi arată ultima uşă pe dreapta. Mă îndrept într-acolo şi, ajuns la faţa locului, îngenunchez pe lespezi. Ridic un soi de confeti de culoare brună, o părticică dintr-o frunză moartă. E udă.

Mă ridic uşor şi acţionez mânerul masiv al uşii. Se deschide. O întredeschid de vreo trei sau patru centimetri, nu mai mult, după care mă aşez turceşte şi aştept.

Ştii pe cine?

Păi sigur că da: pe văr.

Fiindcă, din două ale mele una, cum zice Béru: ori doarme somnul drepţilor, ori ba. Dacă doarme n-a putut observa că uşa i s-a deschis

uşor, pentru că n-am făcut nici un zgomot şi în acest caz va continua să concaseze. Dimpotrivă, dacă nu doarme, e la curent cu ce s-a întâmplat şi, cum nimic nu se produce, o să vrea să se liniştească încercând să verifice cum stau lucrurile.

Într-o zi am să scriu un tratat despre aşteptarea în meseria de copoi. Aşteptarea este auxiliarul primordial. Aşteptarea e la fel de indispensabilă pentru poliţist ca şi pentru bucătar. Timpul nu poate fi eludat. El trebuie să se exprime, să-şi joace rolul. Dacă vrei să faci abstracţie de el, îţi pune piedică.

De jos, se aude un zgomot îndepărtat de uşi. Francine care caută o pungă de plastic unde să plasez atributele lui Riton. Am impresia că trage o gură de alcool să-i revină culorile. Săraca de ea: să ţi se carbonizeze simţurile prin evocări licenţioase, să fii zguduită din cap până-n picioare, iar în clipa leşinului sublim să pui mâna pe un membru extirpat (pe care probabil că-l dezmierdase nu glumă când era ataşat la trunchiul de origine) faptul poate destabiliza o femeie pentru toată viaţa. Dacă aşa are să se întâmple, Francinounette va refuza să mai facă dragoste de acum înainte. Un membru îi va face oroare. Eu o văd convertindu-se la călugărie.

Maica Francine a mădularului mort!

Un foşnet. Uşa lui Gonzague se mişcă. Iată că se deschide cu câţiva centimetri suplimentari şi o jumătăţică de faţă se înscrie în crăpătură.

Cum în general un om la pândă se uită la înălţimea lui, iar eu stau pe jos, nu mă vede din capul locului.

– Salutare, vere! îi lansez eu vesel. Insomnii?

Şi bum! Un salt de gimnast şi-l bag înapoi în camera albastră.

Gonzague e năucit. Dar şi speriat. Nu se aştepta.

Poartă un halat de casă pompos, cu brandemburguri şi pompoane mari aurii cu franjuri, de fiecare capăt al cordonului. În tonuri de bleu *king*! Pe dedesubt, e în cămaşă de zi, pantalon, şosete negre.

– Dumneata nu dormi? îl interoghez eu, uitându-mă ţintă la hainele lui.

– Vrea să zică, mi s-a părut că aud strigând şi atunci m-am îmbrăcat în grabă...

– Îmi permiţi?

Intru în cameră deliberat şi cotrobăi o clipă până ce-i găsesc pantofii la piciorul patului. Îi ridic ca să le examinez tălpile.

– Ai fost pe afară de curând, notez eu.

– Credeţi că...

– Pantofii sunt uzi şi nu a început să plouă decât acum o oră, dragă Gonzigue de Zague.

– E un delict dacă ieşi pe afară?

– Doar un indiciu.

– Ce indiciu?

– Îmi dai voie?

Îi apuc mâinile şi i le cercetez la lumina lustrei. Sub arătătorul drept şi pe faţa internă a degetului mare zăresc nişte urme imperceptibile, negre.

– Ce s-a întâmplat? se impacientează vărul, retrăgându-şi repede labele.

– În tinereţea mea am citit multe romane poliţiste din colecţia „Masca", îi zic eu. Pe timpuri, întâmplările se bazau întotdeauna pe căutarea criminalului şi din această cauză se punea problema urmelor, a indiciilor, şi chestii de astea, care nu se mai utilizează în zilele noastre când se procedează cu violenţă.

Mă duc la buda de alături şi iau o bucată de hârtie igienică cu faţă dublă.

– Mâna dreaptă, te rog!

– Ah! domnule, procedurile dumneavoastră nejustificate mă inoportunează în cele din urmă.

– Asta-i ultima, îi promit eu, şi nu-i prea violentă.

Autoritar, îi apuc palma şi încep să-i frec cele două degete pătate cu hârtia moale.

– Vom face o analiză, îi spun, dar eu ştiu de pe acum că-i vorba de cărbune.

– Cum adică, de cărbune?

– Vorbesc de creionul de care te-ai servit pentru a trimite prin fereastră un mesaj de admiraţie rudei dumitale.

Despăturesc bucata de hârtie şi i-o arăt.

– E foarte probabil că vei fi pus să scrii aceste două cuvinte în diferite reprize, ceea ce va declanşa un studiu al experţilor grafologi, îl informez. Rămâne să determin pentru mine unde ai găsit acest creion care se mai foloseşte foarte puţin pe vremea noastră, doar de pictori, şi nici ei... În fine, ăsta nu-i decât un detaliu, iar mesajul, cât de injurios ar fi, nu reprezintă mare lucru. Mai grav e obiectul pe care l-ai strecurat sub perna Francinei. Îl numesc obiect, fiindcă nu găsesc un termen mai potrivit, din pudoare.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi! mă asigură Gonzague.

– Vom reveni la subiect cu ocazia unei viitoare discuţii, dragul meu. Bineînţeles, te rog să nu părăseşti castelul fără autorizaţia mea.

Şi mă evacuez. Francine mă aşteaptă în uşa camerei ei, ţinând în mână o pungă de plastic albă, purtând numele unui parfumier renumit.

– Asta-i bună?

– Perfectă.

Dau la o parte perna, plasez punga deschisă lângă sexul secţionat şi-l fac pe acesta să pătrundă în aceasta prin mişcări scurte, ridicând cearşaful. Apoi răsucesc punga, reprimându-mi spasmele de vomă fiindcă, chiar prin pelicula netedă, e atroce să manipulezi o asemenea „chestie".

– Te vezi adesea cu vărul dumitale?

– Cu Gonzague?

Încuviinţez.

De vreo două trei ori pe lună.

– Ce face el în viaţa de toate zilele?

– Expert în filatelie.

– Situaţia familială?

– Celibatar.

– Homosexual?

– Asta-i treaba lui, nu mi-a făcut niciodată confidenţe.

– Părerea dumitale?

– Zău aşa, nu ştiu nimic. Trebuie să ne ferim de a-i cataloga pe oamenii puţin prea manieraţi, ca Gonzague.

– Ieri, după ce-ai descoperit crima comisă asupra lui Riton, l-ai prevenit?

– La început am încercat să te alertez, dar nu erai de găsit. Cum mă aflam într-o mare zăpăceală, m-am adresat vărului meu.

– Şi el a venit imediat?

– Foarte repede, da.

– Unde locuieşte?

– Villa Montmorency.

– Care au fost reacţiile lui?

– Era încremenit şi furios. E un om cu concepţii oarecum arhaice privind familia, onoarea, virtutea.

– Îţi condamna excesele cu tinerii derbedei pe care-i găzduiai?

– Mult.

„Bine, îmi zic atunci. Gonzague a trimis mesajul, dar n-a plasat el sexul lui Riton sub perna Francinei. N-a făcut-o din excelenta raţiune că nu-i el asasinul şi că, în consecinţă, nu putea avea la dispoziţie acest lugubru relief." Rămân prin urmare ca suspecţi: ceilalţi patru foşti puşcăriaşi, cele trei cucoane rele de muscă, bătrânul grădinar nemulţumit şi bucătăreasa pe care n-am avut încă timp s-o cunosc.

Oboseala îmi zgârie nervii şi mă înţeapă în fundul ochilor. Puţin mi-ar lipsi să nu mă întind pe mochetă şi să trag un pui de somn.

– Am de dat nişte telefoane, cobor în bibliotecă.

– Nu mă lăsa singură, mi-e frică! mă roagă domnişoara Saint-Braque.

– Du-te şi te culcă împreună cu una dintre prietene sau cu un băiat, îi răspund eu, subliniind bine prin intonaţie că problema ei nu-i şi a mea, şi că mă doare-n cot.

Jérémie are o voce de medium. Cea a tipului semiconştient care-i întrebat dacă a zărit fantoma lui Napoleon şi răspunde că nu, dar că cea a lui Carol Quintul îi stă la dispoziţie.

Face un „Oh! tu erai!" exprimat pe rampa de lansare a unui căscat leonin. Şi mai adăugă:

– Cât e ceasul?

– Patru cincizeci şi opt.
– Ai un ceas digital?
– Nu, dar Pasha posedă un cadran foarte lizibil.
– Unde eşti?
– La castelul Con-la-Ville.
– Ceva noutăţi?
– Multe.
– Povesteşte.
– Nu-mi stă capul la aşa ceva. Mâine. Sau mai curând azi. Vino aici la şapte împreună cu Béru. *Ciao*!

După ce am întrerupt convorbirea, mă grăbesc să sun la serviciile de ascultare. Funcţionarul s-a schimbat, dar predecesorul lui i-a lăsat nişte instrucţiuni. Mereu nimic pe linia doamnei Purgon, farmacista. N-a primit nici un apel, n-a compus nici un număr.

– Continuaţi, fac eu, şi puneţi sub urmărire şi numărul farmaciei: aceeaşi adresă. Îl găsiţi în cartea de telefon, nu-l am asupra mea. Am să revin ceva mai târziu.

Închid. O canapea lăbărţată, îmbrăcată în pluş mă seduce. Îmi arunc haina, scot penurile, deznod cravata şi mă lungesc după ce am stins toate luminile. Straşnic, şi poziţia asta orizontală, ce voluptate! E una dintre raţiunile care mă consolează că am să mor. Dacă am fi îngropaţi în picioare, aş mai sta pe gânduri, dar culcat e o plăcere! Să recuperezi în fine anii rămaşi în restanţă cu somnul, oboselile înfruntate; mă topesc de plăcere numai cât mă gândesc!

Îmi închipuiam că o să mă las purtat pe braţele lui Orfeu, da de unde! nervozitatea mea e în aşa hal pe orbită că în loc să mă înghită somnul, eu fac surfing pe marea agitată a gândurilor, ar fi scris Roger Robbe-Grillet. Mă gândesc la farmacistă, la nefericita doctoriţă la Francine, la oaspeţii ei, la o vânzătoare frumoasă din foburgul Saint-Honoré, cu care trebuie să fac dragoste cel târziu mâine după-amiază. O fată longilină, care poartă fuste mini atât de strâmte că are picioarele împiedicate şi trebuie să meargă cu fundul.

Pe Riton, fără doar şi poate, l-a ucis cineva de pe aici. Dacă ar fi fost din exterior, sexul lui n-ar fi stat ascuns toată ziua în casă pentru a

fi pitit pe furiş sub perna Francinei în timpul nopţii. Vărul Gonzague nu-mi spune nimic şi regret că nu-l pot număra printre suspecţi, fiindcă nu se afla în momentul crimei la Con-la-Ville. Totuşi va trebui să verific şi aspectul ăsta.

Mă ridic în capul oaselor, anchilozat, zdrobit şi cu stomacul în derută. Trebuie că am mâncat prea multă tochitură. M-am aruncat pe ea ca un robinson de Sahara asupra unui firicel de apă. Bună ziua, neplăceri! Colesterol, lipide, toate porcăriile! E cazul să mă mobilizez. Să mă îngrijesc la Quiberon, să fac talasoterapie, masaje, să ţin regim, şi toate celelalte cutremure. Alergând mereu după criminali sau după comoara damelor, îmi neglijez sănătatea. Somn insuficient, surmenaj, mâncarea hăpăită la întâmplare, fără ore fixe. Nu-i rezonabil ce faci, Tonio.

Într-o zi am nimerit la televizor peste o reclamă pentru biscuiţii „Cric croc", recomandaţi împotriva constipaţiei. Dacă ai fi văzut, doi tineri însuraţei radioşi nevoie mare explicând în ce măsură existenţa lor s-a transformat în bine mulţumită fibrelor conţinute de biscuiţii „Cric croc". Le facilita superb tranzitul intestinal. Am fost mişcat, emoţionat să-i văd aşa de mulţumiţi că nu-şi mai încăpeau în piele, dragii de ei. Intuiai că pentru ei, puţin câte puţin, defecarea înlocuia regulatul. Nu le rămânea decât să-şi instaleze două scaune la W.C., faţă în faţă, ca să se uşureze împreună, ochi în ochi, uniţi prin vidarea magistrală a maţelor. În perfect acord, sufletele lor fiind ridicate în slăvi de pacea măruntaielor. Vânturile nonşalante, modulate de sfinctere, aveau să compună o muzică pe potriva budei, cu accente melodioase. Instrumentele lor ar fi la unison. Ah! ce priviri pioase ar fi schimbat, cu certitudinea fericirii în fine dobândite şi, de acum înainte, inexpugnabile. De parcă ai fi simţit că aveau să înfrunte viaţa cu hotărâre datorită magiei biscuiţilor „Cric croc". Asiguraţi în privinţa sănătăţii, de acum înainte urmau să se uşureze cu capul sus, cu inima în sărbătoare, cu plăcuta convingee de a se şti sudaţi pentru totdeauna prin defecarea lor, mai graţioasă decât „dansul lebedelor". Mai melodioasă decât „noaptea Walpurgiei" (devenită noaptea Purgaţiei).

Aşa, iată-mă din nou cu arătătorul mirosind a sex angajat în găurile unui vechi disc telefonic.

Dring driiiing!

Răspunde Pinaud. Liniştit, deloc surprins, nici iritat că-i sculat la o oră atât de sălbatică.

– Bună ziua, băiete. Sper că n-ai neplăceri?

– Am nevoie de tine în zori.

– Cu plăcere. Doamna Pinaud tocmai s-a întors de la cura ei de întinerire din România. N-ai mai recunoaşte-o! O puştoaică! Mă inspiră.

– Bravo, am să fiu eu naşul!

Începe să râdă!

– Ah! dacă am fi avut cu douăzeci de ani mai puţin!

– Ai cu ce să scrii?

– Natural.

– Notează... Gonzague de Vatefaire, Villa Montmorency, Paris. Aş vrea să obţin un curriculum al personajului şi mai ales să aflu unde se afla noaptea trecută. Îmi telefonezi rezultatele în timpul dimineţii la numărul pe care am să ţi-l dau.

I-l dictez pe cel de la castel.

– Plec la vânătoare imediat ce-mi termin toaleta, promite Pine.

– Acum te speli? mă mir eu.

– N-am încontro: dispun de o sală de baie ultraperfecţionată, oftează el. Când mi-a surâs norocul, m-am lăsat dus de beţia fericirii. Am procedat la o completă renovare a apartamentului nostru. Şi acum, suport consecinţele.

Închid telefonul. Tochitura îmi apasă din ce în ce mai tare dulapul cu iahnii. Parcă am fi la Verdun: nu mai trece!

Unde oi fi pus ustensila lui Riton? Cred că am uitat-o în camera Francinei. Trebuie să mă duc s-o iau, nu-i ceva care poate rămâne pretutindeni ca o scrumieră.

Iată-mă urcând la etaj.

De îndată ce ajung pe palier, îl zăresc pe vărul Gonzague ieşind de la ruda lui. Mai curând pe furiş.

– Hei!

Pare încurcat că s-a lăsat prins în flagrant delict.

– Ce faci, vere?

– Am vrut să vorbesc cu domnişoara de Saint-Braque, dar nu-i la ea în cameră, bombăne nemulţumit individul.

Deschid uşa.

– Intră!

– Dar...

– Intră! reiterez eu pe un ton fără replică.

Punga de plastic stă pe comodă.

– Ai văzut ce e înăuntru, vere?

Punga nu-i transparentă, cred că ţi-am precizat?

– Nu.

– Ei bine, priveşte!

Îi urmăresc comportamentul cum nici nu-ţi închipui! Ochii mei sunt ca două ventuze.

Gonzague întinde mâna spre pungă, o ia şi-o deschide.

Se uită. Tresare, o aruncă şi începe să verse pe pardoseala frumoasă a încăperii.

Pe cinstite, pare „cu adevărat" comoţionat. Când verşi spontan, nu te mai prefaci. Dacă ar fi făcut eforturi prealabile, aş mai fi spus... Dar nu, e zguduit de un spasm puternic, imposibil de reprimat.

Când a terminat de tuşit, expectorat, lăcrimat, sufocat şi altele, îmi spune cu un glas gâfâit, trăgând cu ochiul asupra bălţii:

– Vă rog să mă scuzaţi, e aşa de cumplit! Pe mine şi o simplă tăietură mă întoarce pe dos. De unde a apărut această... această monstruozitate?

– Din pantalonul unui tânăr, mai întâi, dragul meu, şi de sub perna Francinei, mai apoi.

– Perna Francinei! Vreţi să spuneţi că ea...

– Nu: cineva care se ţine de glume proaste a pus-o acolo ca s-o vindece de sughiţ, eventual.

– Dar glumeţul ăsta?...

– Este în acelaşi timp şi un criminal.

– Şi unde se află?...

– La castel, vere; la castel!

Iau punga cu boaşele şi-l las pe domnul de Vatefaire în tête à tête cu dejecţiile lui.

E interesantă vocea oamenilor treziţi brusc. Revelatoare.

Unii sunt buimăciţi reacţionând de parcă cineva ar striga „Săriţi, arde!". Alţii sunt instantaneu lucizi, iar glasul lor e plin de bănuieli ostile. Unii se forţează să pară calmi, dar îţi dai seama perfect că inima le bate cu o sută cincizeci pe minut.

Mathias Ruginitul aparţine unei a patra categorii: cei care se roagă. Răspunde pe tonul celui căutat să fie dus la ghilotină şi care imploră: „Încă o clipă, domnule călău."

– Cine-i la telefon? Ce s-a întâmplat? E cinci dimineaţa! rosteşte nefericitul înşirându-şi ruga ca pe mătănii.

Alături de el, nevastă-sa îşi declanşează la rândul ei generatorul de bombăneli:

– Dacă-i o farsă trebuie să te dovedeşti foarte...

– San-A., fac eu. Iartă-mă că-ţi scurtez noaptea de beţie, Ruginitule. Probabil că erai pe cale să-l procreezi pe al optsprezecelea moştenitor.

– Cine-i la telefon, insistă consoarta lui.

– San-Antonio, se bâlbâie şeful laboratorului nostru.

– Nici nu-i de mirare! scrâşneşte girueta ruginită care-i serveşte de soţie, tipul ăsta e lipsit complet de scrupule; pe el somnul altora nu-l împiedică să doarmă!

Ciudată întorsătură de frază, faţă de care manifest indulgenţă, ţinând cont de circumstanţe.

– Mathias, ştiu că te consacri laboratorului tău, dar am nevoie să-ţi lărgeşti spectrul activităţilor timp de câteva ore ca să-mi pregăteşti o fişă exhaustivă asupra persoanei ale cărei coordonate ţi le transmit imediat.

Şi-i debitez tot sosul cu privire la farmacista din Vilain-le-Bel.

– Am nevoie de date complete, Ruginitule, mă înţelegi? De unde vine, antecedentele ei, viaţa, opera, coiturile, menopauza; pe cine frecventează, unde merge în vacanţă, culoarea părului pubian. Şi cât mai repede cu putinţă. Îmi trebuia pentru ieri, pricepi? Stare de urgenţă.

Când istoria asta va ieşi la lumină, în *Paris Matche* o să se scrie un caiet întreg, se va vorbi chiar şi în *Le Figaro* în paginile de scandal. Îţi cer un serviciu, numai tu poţi rezolva problema repede!

Îi dau telefonul Francinei unde, hotărât lucru, mi-am stabilit cartierul general.

Îmi promite. Galvanizat, în pofida bombănelilor veninoase ale spălăcitei lui neveste căreia îi face copii roşcovani.

În cele din urmă, adorm în salon într-un fotoliu Ludovic al XVI-lea puţin propice sforăitului. Dorm ca unul care a căpătat o lovitură de măciucă în osul care pute (cum spune Béru), pentru occiput. Beznă rapidă, totală, fără vise.

Mă trezeşte bâzâitul unui aspirator gâfâit. Îmi deschid lanternele şi zăresc un popou formidabil la câteva ancabluri de mine. O slugă voluminoasă, în halat albastru, plimbă un aspirator, gen teckel cu păr scurt şi trompa de doi metri, pe mocheta roasă. Poartă acei ciorapi oribili numiţi trei sferturi, care se opresc în dreptul genunchiului. Deasupra lor, imaginează-ţi nişte pulpe puhave, pline de celulită şi striate de varice de la albastru viorea la violetul episcopal. Între picioare i se flutură un chilot venerabil din bumbac în tonuri de cenuşiu. O clipă, vizionând această calamitate, îmi spun că pederaştii îşi găsesc o justificare şi dacă aş duce dorul dragostei pe o insulă pustie, în compania acestei persoane şi a prinţului Charles, în ciuda sentimentelor mele republicane, nu sunt deloc sigur că ea ar intra în preferinţele mele.

– Madam! o strig eu.

Îmi recepţionează apelul, în pofida vacarmului produs de formula I, se întoarce şi scoate un strigăt, ducându-şi mâna pe amplasamentul presupus al inimii.

– Oh! Iisuse, ce m-aţi speriat! Nu v-am văzut! face ea după ce a oprit aparatul cu piciorul.

E rotundă ca Terra, dar ceva mai umflată ca ea la ecuator.

– Dumneata pregăteşti tocătura aia formidabilă cu care m-a servit în noaptea asta Francine de Saint-Braque? o întreb, reprimându-mi o râgâială bogată provocată de bucatele amintite.

Se simte încântată. Nimic nu poate fi mai măgulitor pentru o bucătăreasă de casă mare. Leonardo da Vinci ar fi fost mai puţin satisfăcut de *Gioconda*, decât un maestru bucătar de tocana lui.

– Am băgat de seamă că v-aplăcut, se împăunează drăguţa persoană.

– Aş putea căpăta puţină cafea?

– Ibricul e chiar pe marginea plitei. V-ar plăcea nişte tartine cu dulceţurile *mele*.

– Le cunosc, sunt grozave. Mai ales cea de cireşe negre. Dar în dimineaţa asta puţină cafea mi-ar fi destul.

Pleacă, lăsându-mi ostatec bătrânul aspirator astmatic.

Telefonul începe să zbârnâie. Ridic receptorul prompto. E bătrânul meu Pinuche. Guturoiată, Ruina. Mi-l imaginez cu o picătură atârnându-i de nas, cu fularul vechi înfăşurat în jurul gâtului. Când s-a pornit să plouă cu bani în existenţa lui păcătoasă, a început să vadă în mare, să se înţolească precum arbitrul modei. Rolls-uri, restaurante de trei stele, mantou căptuşit cu vizon. Dar frenezia asta n-a durat şi, pe încetul, s-a întors la obiceiurile trecute, la hainele roase, la maniile lui de boşorog. S-a terminat cu fetiţele uluitoare, cu tratamentele de întinerire. Se cufundă din nou în dragele lui mediocrităţi confortabile.

– Am rezolvat repede, ce zici? se umflă în pene bolnăviciosul.

– Ca trăsnetul!

– Gonzague de Vatefaire este expert în filatelie. Călătoreşte mult fiind o autoritate în materie. În noaptea trecută n-a fost acasă. În privinţa moravurilor, greu de precizat; nu-i însurat şi nu ştie nimeni să fi avut vreo femeie. Nici legături masculine. Potrivit unui vecin, general în retragere, ale cărui ferestre dau spre ale lui, ar aparţine unei secte bizare, fiindcă l-a văzut în mai multe rânduri travestit în druid, sau ceva de genul ăsta, celebrând slujbe stranii în compania unor oameni costumaţi ca şi el. Pare a fi bogat, dar trece de zgârcioabă. Asta-i tot până-n prezent. Acum am să încerc să descopăr unde şi-a petrecut noaptea de ieri, am impresia că asta te interesează, Antoine?

– Exact, César. Frumos lucrat; eşti de neînlocuit. Veniturile tale americane continuă să curgă?

– Gârlă! admite Ruina. Drept să-ţi spun, nu ştiu cum să utilizez atâta bănet. Evident, aş putea să mă apuc de opere de binefacere. Dar în ce direcţie? Să ştii că nu-i chiar aşa simplu cum îşi închipuie oamenii. Studiile asupra cancerului? Nici eu nici nevastă-mea nu avem aşa ceva, mulţumesc lui Dumnezeu. Societatea de Protecţie a Animalelor? Nu ţinem! Asistenţă publică? Nici copii n-avem. Abisinia? E atâta lume mobilizată pe tema asta, şi pe urmă, e aşa de departe! Ah, să-ţi zdrobeşti creierii, nu alta. N-ai vrea să pornim amândoi o afacere?

– Ce anume?

– Asta-i problema. Gândeşte-te.

– Promit.

Închid pentru că-i zăresc pe Jérémie Blanc şi pe Béru prin uşile cu geam ale salonului. Arcaşii mei sunt fideli la rendez-vous. Pat şi Pataşon. Jérémie s-a îmbrăcat ca un dandy, Béru îşi poartă peruca într-o parte, ceea ce-i măreşte cărarea. A fost trezit pe nepusă masă de negrul uriaş, fiindcă prohabul lui cască la fel ca şi el; a îmbrăcat încălţări diferite: un mocasin şi un pantof cu şireturi.

Mi se adresează fără nici o introducere:

– Să ştii că Toinet al tău promite! Închipuie-ţi că a călărit-o pe Berthe toată noaptea, şmecherul. Până-ntr-atât că nici n-am putut dormi, aşa se zgâlţâia somiera! A ţinut-o lanţ! Te-ai fi crezut pe o trambulină. Doamne! ce-a mai lustruit-o. Un bărbat în toată legea. Poţi fi mândru. Ca amorez, tipul o să fie mereu pe treapta cea mai înaltă a sodiului. A fost frumoasă încrâncenarea băiatului! Îşi asigura echilibrismul cu mâinile sprijinite de fiecare parte a grasei. Şi muncea neobosit. Bertha mea nu-şi putea veni în fire. Îmi zicea: „Ia te uită, Sandule, la puştiul ăsta ce pricepere! Ai jura că-i profesionist! Şi dotat, nu glumă! Am cunoscut unii care jinduiau după aşa ceva! Să ştii că mă excită aşa puştan cum e! Fără glumă, simt că mă ambalez! Am pornit-o, Sandule! Parol: nu-mi puteam închipui una ca asta! Şi când mă gândesc că săptămâna trecută, când am mers la masă la madam Félicie, i-am adus puştiului bomboane! Bomboane! Şi închipuie-ţi ce degustă el acum! Sandule, uită-te numai puţin la el! Vezi cât e de dat naibii? Se mişcă aşa de repede că nu-i poţi vedea fundul cu ochiul liber! O să mă reguleze până

la agonie. Simt că mor! Când am să-i povestesc toate astea lui Alfred o să i se lungească nasul, gelos cum îl ştiu. Italian, ce să vrei de la el! Ăştia îşi imaginează că numai ei sunt capabili să facă dragoste cu o damă! Oh! Oh! Aoooh!... Monstrul de ticălos mic. Am zis eu că o să mă omoare, bagabondul! Ţine-mă de mână, Sandule, că nu mai pot! Gata! Gata! Gata! Uf! Ah! ce băiat, nu ştiu dacă o să-şi ia vreodată bacul dar dotat cum e, nici n-ar avea nevoie să intre la facultate!

Bérurier mă bate pe umăr.

– Crede-mă, îmi declară această fiinţă deosebită, copiii sunt aşa cum îi creşti, Antoine. Dacă ar fi nimerit într-o familie de burghezi, n-ar fi fost în stare de asemenea isprăvi. S-ar fi ţinut de porcărioare prin closete, dar aşa, nu se dă la o parte să facă dragoste cu damele din anturaj. O fire ca a lui, zău că-mi place. În noaptea asta m-am simţit înduioşat uitându-mă cum muncea la nevastă-mea. Aş vrea ca fiul meu, Appolon-Jules, să fie identic şi la fel asemenea lui.

Varsă o lacrimă aidoma unei picături de untură plasată prea aproape de o sursă de căldură. O şterge cu o manşetă de avocat la curtea cu juri, în momentul peroraţiei.

– Negroteiul mi-a spus că ai noutăţi? mă interoghează Umflatul.

Servitoarea îmi aduce o ceaşcă de cafea aburindă.

– Doresc şi domnii? se informează ea.

– Pentru mine o sticlă de vin alb sec, biscotte cafeaua îmi dă ameţeli la cap, răspunde Maiestatea sa. Dacă mai ai şi o bucată de pâine plus un cârnăcior ca să-mi calmeze crampele ai face din mine omul cel mai fericit.

Slujnica e încântată. Toate bucătăresele sunt entuziasmate de căpcăuni. Înregistrează o a doua ceaşcă de cafea pentru „domnul negru" şi se eclipsează. Îi pun atunci la curent pe amicii mei cu toate cele întâmplate, care nu par să-i surprindă.

Urmează o perioadă de reflecţii intime în decursul cărora fiecare analizează faptele şi trage concluzii.

Jérémie le emite primul pe ale lui.

– Un lucru e cert, face el. Nu putem fi siguri că au avut loc mutilări sexuale în farmacie, pentru că nu posedăm nici o dovadă tangibilă, doar

depoziţia unui golan care ar fi putut să se înşele asupra naturii resturilor conţinute în frigider. Dar, suntem siguri că la castel a avut loc o crimă şi o mutilare. De unde reiese că la farmacie am alergat după o umbră, iar aici după un asasin.

– Asta nu înseamnă că putem neglija farmacista, declară sentenţios Grasu. Cu atât mai mult cu cât, reia el, doctoriţa a fost lichidată fiindcă o prevenise pe farmacistă, potrivit ideii emise de mine. Să nu-mi ziceţi că nu-i aşa. Dacă n-ar fi dat telefonul ăla, nu i s-ar fi întins cursa în care a căzut.

Cuvinte marcate de mult bun simţ.

– Un telefon pentru dumneavoastră, domnule comisar, mă anunţă Francine de la etaj.

E în cămaşă de noapte şi, cum stă în dreptul unei ferestre, se vede tot.

– Cine mă caută, n-am auzit soneria? mă mir eu.

– Vărul Gonzague a făcut legătura la primul etaj. Ridicaţi telefonul din salon.

E serviciul de ascultare.

Mă prezint şi sunt anunţat că farmacistul a dat un telefon.

– E o farmacistă nu un farmacist, fac eu corectura.

– Posibil, dar „ea" are o voce răguşită, domnule comisar. Cel mai simplu e să vă transmit înregistrarea.

– Sunt gata, am urechile desfundate.

O scurtă manevrare. Aud ultimele accente ale unei sonerii. Cineva ridică. O voce de femeie face: „Alo".

– Eu sunt, rosteşte persoana care a sunat.

– Ah! bun. Totul e în regulă?

– Aşa şi aşa. Ar trebui să vii aici.

– Când?

– Să zicem în seara asta, după închidere.

– Ce s-a întâmplat?...

– Lasă că vorbim noi cu capul liniştit.

Cumătra Purgon închide. Interlocutoarea ei mai zice de două trei ori „Alo", fără convingere, mai înainte de a o imita.

– Mulţumesc, mă adresez eu confratelui de la ascultări. Continuă să înregistrezi. Apelul a plecat din apartament sau din magazin?

– Din magazin.

– O.K.

Cad pe gânduri.

– Pari preocupat? observă Jérémie.

Béru nu-mi dă nici o atenţie, because servanta cea grasă şi-a făcut intrarea cu o butilcă de muscat şi cu de-ale gurii în măsură să asigure un banchet pentru jumătate din Biafra.

– Farmacista a telefonat unei femei ca s-o roage să vină la Vilain-le-Bel, în seara asta, după închidere.

– Interesant?

– Foarte, fiindcă părea înfrigurată.

– Şi unde a telefonat? întreabă biafrezul salariat.

– Măi să fie! exclam eu.

Şi mă reped la aparat ca să sun din nou la serviciul de ascultări. Cobor în stima mea! Să n-am eu reflexul de a pune această întrebare, iată ceva de neiertat din partea unui poliţist emerit ca mine.

Îl iau la rost pe funcţionarul de serviciu cu o voce nu tocmai bucuroasă.

– Ia spune, bătrâne, de ce nu mi-ai precizat unde a telefonat farmacista?

– Fiindcă n-am putut afla, domnule comisar. Convorbirea a durat, mai puţin de cincisprezece secunde, cum aţi fi vrut să iniţiem până şi cea mai mică operaţiune de reperare!

– Corect, scuzele mele!

Deci, nu mai cobor, fiindcă, din instinct, am dedus perfect după scurtimea convorbirii că ea nu putea furniza nişte indicii mai ample.

– E o nebunie pateul dumitale de casă, o complimentează Grasu.

Bucătăreasa îşi mângâie obrajii marmoraţi în violet. Complimentul îi merge drept la inimă, fără a-i scuti faţa cum spun eu parodiindu-l pe mareşalul Ney, prostul ăla.

– Drăguţ din partea dumneavoastră.

– De multă vreme arzi gazul pe aici? se interesează devoratorul de farmece cu gura plină.

– Aici m-am născut: părinţii mei au lucrat la conac înaintea mea.

– Rar se mai găsesc slugi aşa de credincioase, o asigură Mamutul. Să ştii că ai tot dreptul la o medalie!

– Ce-aş face cu ea?

– Evident, ar fi mai nimerit să-ţi crească simbria.

Grăsana scutură din cap, ceea ce compromite echilibrul cocului de pe ceafă, răsucit de trei ori, cu piepteni încorporaţi, menţinut în spelci format mare.

– În privinţa asta, se întâmplă foarte rar, şi încă e mai bine acum cu Domnişoara decât cu Doamna, mărturiseşte ea. Era de-o zgârcenie! Dacă v-aş spune...

Tace, clatină din cap, ridică din umeri.

– Spune, spune! o îndeamnă mâncăul.

– Într-o zi, pe când mă lăuda pentru o recepţie reuşită, i-am cerut să-mi mărească leafa. S-a gândit şi pe urmă mi-a zis aşa: „Nu, Clarisse, n-am să-ţi măresc leafa, dar de azi înainte îţi acord permisiunea să-l sugi pe Domnul." Am acceptat. Pentru Domnul. Era un om tare necăjit, Domnu'. Din cauza poznelor Doamnei, care era tare rea de muscă, iar el îşi pusese pofta-n cui. Din ziua în care am început să-l pompez a avut şi el parte în viaţă de o rază de soare. Ar mai fi vrut şi altele, dar Doamna a interzis, nu se făcea să aibă relaţii compromiţătoare cu o slujnică. Ce făceam noi nu atrăgea consecinţe, înţelegeţi? Să vă servesc şi cu puţină tochitură?

– Cum nu se poate mai cu plăcere, puică! ciripeşte Căpcăunul poliţist.

Femeia dă fuga la bucătărie.

Un nou telefon. E Mathias. Ce frumos se poartă cu mine de când l-am pus la punct. Avansarea lui ca director al laboratorului i se urcase la cap şi plutea în nori. Dar l-am adus eu cu picioarele pe pământ, apăsând cum trebuie pe valva orgoliului său. În prezent, face sluj cu mine şi îmi linge pantofii începând cu tălpile.

– Am stabilit un prim bilanţ, domnule comisar.

– Îţi mulţumesc.

– Farmacista dumneavoastră, doamna Anne-Marie Purgon, e fiica unui ofiţer de carieră care a servit în principal în coloniile franceze, terminându-şi serviciul sub arme cu gradul de comandant. Are un frate şi o soră. Mama şi sora mai mică au murit tragic, asasinate de negri în foburgurile Brazaville-ului, după ce fuseseră violate şi mutilate. Anne-Marie şi fratele ei Maurice se aflau la liceul francez în momentul comiterii faptelor, altminteri ar fi avut şi ei aceeaşi soartă. Comandantul Purgon, tatăl lor, a cerut să fie rechemat în metropolă şi şi-a terminat cariera la Nancy. A murit puţin după retragerea lui din armată, de un cancer la ficat. Anne-Marie a făcut studii de farmacie la Paris. A fost metresa unui coleg de facultate, mort într-un accident de motocicletă. S-ar părea că de atunci n-a mai avut nici o relaţie masculină. În schimb, multe prietenii feminine asupra naturii cărora e dificil să te pronunţi. Necazurile îndurate au apropiat-o foarte mult de fratele ei, care a exercitat medicina în armată, fără îndoială, credincios memoriei tatălui lor. A fost dat afară de multă vreme ca urmare a unui grav diferend cu superiorii lui şi trăieşte într-o casă cumpărată împreună cu sora lui la Belle-Ile-en-Mer. Iarna, locuieşte într-o garsonieră închiriată în regiunea pariziană. Nu posed alte informaţii în legătură cu „clienta" dumneavoastră, domnule comisar.

– Cele pe care le-ai obţinut atât de repede îmi sunt suficiente, Roşcovanule. Încearcă totuşi să obţii mai multe date în legătură cu motivele care l-au obligat pe Maurice Purgon să părăsească armata.

Apoi, îl binecuvântez, îi spun să meargă în pace şi că am să mă rog pentru el.

Telefonul a început să mă obosească. Cu toate astea mai sun o dată la serviciul de ascultări.

– Ce părere aveţi, băieţi, vă bateţi joc de mine când pretindeţi că n-aţi avut posibilitatea să identificaţi numărul format de farmacistă, atâta vreme cât sunteţi în posesia unui aparat care decriptează impulsurile discului? Fiecare dintre cifrele compuse e urmată de percuţii uşoare. Un clinchet pentru 1, două pentru 2 şi aşa mai departe... Introduceţi apelul telefonic în convertizor şi comunicaţi-mi de urgenţă rezultatul.

– Iertaţi-mă, domnule comisar, am înlocuit pe cineva şi...

– O.K., grăbeşte-te!

Închid şi mă întorc radios spre cei doi complici ai mei:

– Simt că am apucat bambusul de coadă, cum se zice prin meleagurile tale, Jérémie.

– Adică?

– Am ameţitoarea certitudine că am asamblat toate piesele jocului de puzzle; restul nu-i decât o chestiune de strădanie şi de răbdare. Numai să nu mă întrebi nimic, n-am să-ţi suflu nici o vorbuliţă; las totul să fermenteze, să dospească, să clocotească. Nu-mi iese fum prin urechi?

– Încă nu, glumeşte marele escalador de cocotieri. Şi în aşteptare, ce facem?

– Vizite.

8. GRABĂ FĂRĂ PRECIPITARE

Bérurier ne sugerează că el ar trebui să rămână la castel ca să-i ia serios la întrebări pe ocupanţii lui, acum când e convins că asasinul se află aici. Dar eu, care-o cunosc pe Maiestatea sa, ghicesc perfect că ţine morţiş să rămână la faţa locului numai pentru că are intenţia să-şi facă de cap cu damele dezmăţate de aici, cum a mai procedat şi cu cea pe nume Marguerite. Grasu e în perioada rutului. Reţine că el e întotdeauna amator de o repriză de jamboane, dar în anumite perioade ale anului, frenezia lui n-are limite.

– Nu, fac eu. Cei de aici rămân la dispoziţia noastră. Acum ne luăm zborul spre alte cuceriri, amice!

În aceeaşi clipă, individul de la ascultări îmi udă compresa îndicându-mi numărul. Îl notez şi ne luăm picioarele la spinare. Sunt din ce în ce mai euforic. Nu mai plouă. Cele două ore de somn mi-au colmatat toate breşele, iar tochitura grăsanei de bucătărese, în sfârşit, îmi dă pace.

Alphonse Letailleur tocmai îşi scotea taxiul din garaj când am apărut şi noi. Ocupă împreună cu legitima lui, o căsuţă din piatră cu faianţă în jurul ferestrelor ca să fie frumos. În faţă, se află o grădiniţă de cincizeci de metri pătraţi, în perfectă armonie, cu dalii, peri şi urzici. Şi mai departe, dincolo de grădiniţă, chiar la marginea străzii neasfaltate – garajul fără de care nici un locuitor al mahalalelor n-ar fi în stare să ducă o existenţă decentă.

Letailleur e un bărbat gras, îndesat; poartă o jachetă de piele roasă şi o şapcă în vârf cu un moţ caraghios. Respiraţia îi duhneşte a romul cu

care pune capac micului dejun. Nasul şi împrejurimile lui sunt de un brun violaceu, cu frumoase vine albastre care seamănă cu Garonnul şi afluenţii lui. O mustaţă proletară subliniază agresivitatea măştii lui de beţiv motorizat.

– Ce doresc domnii? ne interoghează el cu un aer deloc bucuros.

– Domnul Letailleur?

– Domnul Letailleur, mda, care-i problema? Vă previn că dacă-i vorba de o cursă, sunt reţinut: am un client pe care trebuie să-l duc la aeroportul Charles-de-Gaulle.

– Poliţia.

Îi sare imediat ţandăra.

– Veniţi pentru acroşajul de săptămâna trecută de pe strada Bordenouille? Fir-al naibii să fie! N-a fost vina mea. Nebunul ăla şi-a recunoscut greşeala. Idiotul nu m-a văzut venind şi...

– Soţia dumitale mai e acasă?

– Tocmai pregăteşte copiii pentru şcoală, mda. Ce treabă aveţi cu ea?

– Facem o anchetă în legătură cu farmacia din Yvelines şi am vrea să stăm de vorbă cu ea.

– Glumiţi: n-am timp!

– N-avem nevoie de dumneata.

– Eu sunt soţul, nu? pufneşte nesuferitul. Când poliţia îmi interoghează femeia, trebuie să fiu de faţă!

– Linişteşte-te, n-avem absolut nimic a-i reproşa. E vorba doar de nişte informaţii de rutină.

– De ce n-o contactaţi la farmacie?

Intervine Béru:

– Am să-ţi zic eu, amice: de aia!

Îl fulgeră pe taxi-driver cu privirea lui congestionată, numai sânge şi furie. Celălalt bate în retragere.

– Bine, din moment ce puteţi să vă descurcaţi şi fără mine...

– Putem! declară categoric Grasu.

Străbatem grădiniţa. Chiar în clipa în care urcăm micul peron, două fetiţe ies din casă cu ghiozdanele în spinare. Ne recită politicoase

un „Bună ziua, domnule. Bună ziua, domnule. Bună ziua, domnule" ceea ce ne face să apreciem că suntem numai trei şi nu o sută douăzeci.

Iat-o şi pe Germaine Letailleur, mama. Ceea ce se cheamă o grăsană cumsecade. Simpatică, dolofană, dulce, blondă, cu nasul ca un cartof nou, neted şi rozior, privirea bretonă şi gura lacomă. E încă în halat şi papuci, ciufulită.

Stingherită, ne constată prezenţa şi se sperie. Îi înşir nişte baliverne cum că ministrul sănătăţii ne-a cerut să procedem la o anchetă privind farmaciile din departament. E genul de om care acceptă orice din capul locului, chit că după aia îşi pune nişte întrebări.

– Mă scuzaţi că vă primesc în ţinuta asta, dar până acum m-am ocupat de copii şi...

– Noi vă rugăm să ne scuzaţi, dragă doamnă, mă grăbesc eu.

– De altfel, îşi aduce Béru contribuţia, eu vă găsesc teribil de sexi în ţinuta asta. Mă dau în vânt după damele care mai miros a aşternut, îmi răscoleşte simţurile.

Demna soţie e puţin descumpănită de complimentul abrupt. Timidă, se crede obligată să surâdă.

Béru îmi şopteşte la ureche:

– Asta-i pentru mine, să nu-mi spui nu. O puicuţă ca ea, îţi fac duminicile frumoase.

Îl pun la punct cu o privire deloc complice.

– Doamnă Letailleur, de câtă vreme lucraţi la farmacia din Vilain-le-Bel?

– De şapte ani.

– Sunteţi mulţumită de patron?

– O! da: doamna Purgon e foarte cumsecade.

– E o persoană în vârstă, nu-i aşa?

Face o mutrişoară gentilă.

– Oarecum, bineînţeles, dar rămâne foarte activă.

– Ce fel de viaţă duce?

– Percutantă! pufneşte Bérurier.

– Poftim? fac eu.

Şi el repetă:

– Percutantă, şi începe să râdă. Sunt incorigibil, o anunţă pe Germain Letailleur. Când sunt în prezenţa unei femei frumoase explodez!

Ea îi zâmbeşte. El se apropie şi se aşează pe masă, lângă ea.

– Mă înnebunesc după mirosul dumitale. Adiezi a cuşcă de iepuri. Am crescut pe vremuri la ferma noastră. Îmi permiţi?

Se apleacă, îi dă la o parte gulerul-şal al halatului şi adulmecă.

– Fix ezact, frumoaso: cuşcă de iepuri. Ghiceşti că-i la fel asemeni de dulce şi înăuntru. Dacă aş îndrăzni, mi-aş îndesa acolo faţa ca să miros mai bine!

– Ai de gând să-i dai pace doamnei, trebuie să-i vorbesc! îi spun cu severitate.

– Şi cu ce te supăr eu? Vorbeşte cât ai vrea, eu pot să adulmec decolteul fără s-o împiedic să-ţi răspundă, nu?

N-am încotro şi trebuie să-mi văd de treabă fiindcă el e de încăpăţânarea unui păduche, afurisitul!

– Nu mi-aţi răspuns la ultima întrebare, doamnă Letailleur. Ce fel de viaţă duce farmacista Purgon.

Femeia îşi rotunjeşte gura şi ochii.

– Păi... foarte simplă. Nu iese niciodată. Îşi adoră pisicile. Merge la slujba de duminică.

– Pe scurt, o persoană ireproşabilă?

– Absolut.

– Ceva relaţii?

– Doar cu fratele geamăn, care petrece câte o săptămână la farmacie, de două sau trei ori pe an; sunt foarte legaţi.

– Şi în afară de el?

– Acum câţiva ani primea şi o prietenă din facultate, dar aceea a murit.

– Aveţi un frigider în farmacie, nu-i aşa?

– Două.

– Le folosiţi şi pe unul şi pe celălalt?

– În principiu, da.

– De ce în principiu?

– Pentru că, de câteva zile, cel din apartament s-a defectat, a ars

motorul, şi doamna se serveşte de frigiderul aflat în oficină pentru uzul personal, până o să vină cineva să-l repare pe al ei.

– Dă-mi mâna, frumoaso, îi cere brusc ofiţerul de poliţie Alexandre-Benoît Bérurier.

Surprinsă, dar fără o neîncredere subliniată, asistenta îi încredinţează stânga. Grasu i-o plasează deschisă pe genunchiul lui.

– Grozav! exclamă el, ce linie a vieţii ai, frumoso!

– Zău?

– Ia te uită aici: nici strada Vaugirard nu-i aşa de lungă! Şi linia norocului, straşnică şi ea. Şi pe urmă toate ramificările astea! Măi să fie, o să-ţi meargă din plin. Ai să ai parte de o beţie a simţurilor cu un bărbat frumos şi elegant dotat ca un armăsar de prăsilă. Cu un mădular cât antebraţul tău, comoaro, aşa ceva n-ai mai văzut niciodată! E ceva unt prin casa asta? Da: văd pe masă puţin rămas de la micul dejun al copiilor. Vreau să sper că are să fie bine venit!

Îi duce mâna la gură pentru un sărut galant şi apoi o lasă pe o superbă umflătură aflată de-a lungul feţei interioare a coapsei lui. Pentru moment, Germaine Letailleur nu acordă nici o atenţie faptului, dar brusc face o presupunere uluitoare şi are o tresărire.

Béru bate din pleoape pentru a-i confirma ipoteza absurdă. Dama rămâne mască, nu îndrăzneşte nici să-şi mişte degetele nici să şi le retragă.

– Textual! şopteşte Bérurier. Nimic mai autentic, draga mea. Vezi că ce ţi-am prezis se realizează de pe acum? O întâlnire cum nu se poate mai frumoasă, lungă şi cu diametrul mare. Vibrantă şi zemoasă, promit eu! Când am venit l-am văzut pe vameşul tău. Fără să bârfesc: deloc teribil. Un terchea-berchea. Nu-i un tip haios! Nu te văd îmbătrânind alături de individul ăsta. Trebuie că face dragoste de două ori într-un an bitextil, în graba mare şi adoarme imediat; îmi dau seama ce gen e. În privinţa tandreţei trebuie să te adresezi la surorile săracilor. La el nu ţine cu dezmierdări prelimolare. Ia spune-mi Germaine, sincer. De câtă vreme nu s-a mai culcat cu tine boul ăsta? Hmm? Vrei să-ţi răspund eu? De ani de zile! Dacă te iau eu la prelucrat cu limba, îţi organizez o asemenea şedinţă că *after* nu mai ai nevoie de unt, pui pariu? La ce oră începi lucrul? La nouă? Bun, uite ce-o să facem: colegii mei se duc să

bea o cafea la localul din capătul străzii, iar eu îţi iluminez sezorialul. După care te conducem până la Vilain-le-Bel cu maşina, şi cu Solexul tău în portbagaj ca să ai cu ce să te întorci.

– Sana, cred că am tras concluzia că nu mai ai alte întrebări să-i pui, nu-i aşa? Vă cer douăzeci de minute ca să pun punct la interogatoriul cu doamna. Două trei chestiuni la care are să răspundă mai în largul ei, fiind între patru ochi, am dreptate, Germaine?

Face cu ochiul, apoi îşi scoate limba şi o agită frenetic la adresa noii lui prăzi, pentru a-i făgădui delicii insondabile.

Cedăm terenul acestui valoros cuceritor al cărui palmares se va îmbogăţi cu un trofeu în plus.

În loc să ne ducem la cafenea, potrivit sfaturilor lui Alexandre-Benoît, noi îl aşteptăm în maşină.

– Am făcut drumul ăsta pentru o nimica toată, bombăne Jérémie, care a rămas tăcut până acum.

Eternele abateri de la conduită ale Grasului îl exacerbează, dacă mă pot exprima aşa. Are o natură virtuoasă, şi, când i se mai întâmplă să-şi înşele nevasta, e distrus fiindcă a cedat cărnii şi fiindcă trăieşte într-o societate ameninţată de naufragiu.

– Te înşeli, n-am venit aici pentru o nimica toată, îl asigur eu. Am recoltat un element capital pentru anchetă.

– Care-i ăla?

– Un cuvânt! Unul singur, care mi-a adus clarificarea dorită.

– Şi care-i cuvântul ăsta?

– Ghiceşte!

– Te ţii de fleacuri!

– Vreau să-ţi pui meningele la treabă, primatule. De altfel, omul se trage din voi!

Dă drumul la radio bine dispus, şi pune sonorul la paroxism.

– Eşti la fel de meschin ca şi sacul ăla de rahat! îmi spune el.

– Aşa-i, recunosc, te rog să mă ierţi. Acestea fiind spuse, trebuie să găseşti cuvântul important de care ţi-am pomenit. Să zicem că facem

un joc. Îţi las trei minute. Dacă-l găseşti înaintea acestui termen, îţi dau o sută de franci; dacă nu, mi-i dai tu. S-a făcut?

– S-a făcut!

Îşi lasă astrahanul pe rezemătoarea banchetei, coboară storurile şi se cufundă în retrospectiva scurtei mele discuţii cu Germaine Letailleur. Şi pe urmă, cele două mănuşi de box ale lui se întredeschid dând la iveală într-un zâmbet nişte dinţi imaculaţi. Nu s-a gândit mai mult de treizeci de secunde. Se apleacă şi-mi şopteşte cuvântul la ureche, ca să nu auzi şi tu. Extrag din buzunar un Gégène[1, 2] şi i-l întind.

– Am să cumpăr nuga copiilor, spune el, luând bancnota. Le place la nebunie.

– Ar fi trebuit să te faci măturător la Montélimar, nu la Paris.

Apare şi Bérurier cu mutra în sărbătoare şi cu prohabul descheiat. Intră în maşină în trombă.

– Şofer, în Bois şi nu te grăbi! îmi aruncă el.

– Şi cucerirea ta, n-o luăm cu noi?

– E departe de a fi gata şi i-am spus că suntem grăbiţi.

Promisiunile făcute de Béru femeilor „înainte" nu sunt respectate în totalitate „după".

Gonesc până la autostrada *nach* Paris.

– Încotro mergem? se interesează Blanc.

– La Parc-des-Princes.

– E vreun meci în dimineaţa asta? se miră Béru.

– Să zicem că mergem undeva pe lângă stadion.

Îi arunc o privire prin oglinda retrovizoare şi mă minunez:

– Nu-ţi mai pui peruca, Grasule?

Îşi duce mâna spre dovleacul pleşuv.

– Fir-ar al naibii! Am pierdut-o! constată Enormul.

Şi adaugă imediat:

---

[1] Bancnotele de o sută de franci au pe ele efigia lui Eugene Delacroix.

[2] *Eugène Delacroix* (1798-1863) – pictor şi litograf francez, şeful şcolii romantice în pictură. (n.tr.)

– Dar ştiu unde este.

– Ce noroc! Îţi venea aşa de bine că ar fi o tragedie s-o pierzi pentru totdeauna.

Se gândeşte intens:

– După mine, trebuie să fie în comoara Germainei. Uite ce s-a întâmplat: pentru început i-am muşcat scoica şi peruca mi-a rămas între pulpele ei. Pe urmă, am luat-o la prelucrat pe drăgălaşa prinţesă şi mi s-a părut mie că-i prea căptuşită, ba chiar păroasă în interior, o raritate, nu? Eu, taur nestăpânit, am îndesat propria mea coamă în dependinţele ei private, direct! Sper să-şi dea seama, after. Dar în ce stare am să-mi găsesc peruca!

– S-ar putea să aibă nevoie de o pieptănare serioasă, admit eu.

Ascensorul e limitat la patru persoane, astfel încât ne-am înghesuit ca vai de lume, ţinând seama de prezenţa Grasului. Totuşi intrăm toţi trei şi aparatul hidraulic ne ridică lent.

– Mergem la frăţiorul farmacistei? întreabă Béru.

– Exact. Aici a telefonat madam Purgon; dar după umila mea părere, n-o să-l găsim acasă.

Imobilul, aflat cu faţa spre Parc-des-Princes, e gen burghez, solid şi vechi, cu mirosuri de clor, un amalgam de parfumuri şi de fum impregnate în zugrăveala obosită a zidurilor.

Comportă două apartamente pe etaj, dar la al şaselea şi ultimul, unde se găseau pe vremuri camerele slujnicelor, transformate de curând în garsoniere, ni se propun patru uşi. Vorbitoare, graţie cărţilor de vizită prinse în piuneze de toc. Chiar la dreapta, se poate citi „dl. Purgon".

Sunăm discret.

Nimeni nu răspunde.

– Poate că-i tare de ureche, sugerează Alexandrovici-Benito.

Ofer un bis concertului meu, prelungindu-l ceva mai mult; dar, zadarnic. Amicii mei se uită la mine cu o privire sugestivă. E momentul să apelez la sesam.

Două trei învârtituri în încuietoare şi intrăm. E o cameră destul de spaţioasă, luminată de o lucarnă în pantă. Mobilierul e sumar: un pat,

un dulap de haine, o masă, trei scaune şi un fotoliu. De un cuier atârnă haine bărbăteşti. Se vede un televizor alb-negru, vechi precum pionierii micului ecran, o grămadă de cărţi stivuite pe jos, fotografii de pe vremuri, mărite şi pompos încadrate, pe pereţi. Toate reprezintă o femeie de altădată, cu plete diafane, privirea limpede, surâsul dulce, pe fundalul unei verande exotice şi o fetiţă încântătoare, nu foarte frumoasă dar zâmbăreaţă să înduioşeze până şi un vameş neamţ. Crenguţe de cimişir (fără îndoială binecuvântate) sunt înfipte în fiecare ramă. Îmi spun că-i evident vorba de portretul celor două femei masacrate în Africa: mama şi sora lui Purgon. Maurice le-a închinat un cult fiindcă nu sunt mai puţin de opt fotografii în garsonieră.

– Pute a om bătrân, declară Béru luând loc în fotoliu.

Trompa lui enormă pompează aerul dulceag al încăperii.

– Dacă stau bine şi mă gândesc, declară Béru, mie nu-mi plac oamenii bătrâni: mă calcă pe nervi. Îi văd roşi de molii, tremurând, cu tot felul de manii, porcării peste tot, duhori. Se agaţă cu dinţii de viaţă! Ar vrea să stăpânească pământul, să fie mereu aici, într-o lume care s-a schimbat şi care le dă cu tifla!

Şi mai rău e cu perechile bătrâne. Pe unii îi înduioşează. Mie îmi fac greaţă. Mereu unul îl bodogăne pe celălalt. Îţi închipui că se iubesc? Da de unde! Se urăsc. Fiecare aşteaptă să crape celălalt. Îşi fac tot soiul de mizerii în speranţa că ori el ori ea va da ortul popii mai întâi. Nişte păcătoşi, să ştiţi! Răi! Întruna cu reproşuri împotriva tinerilor; pretind că era mult mai bine pe vremea lor. Se zice că trebuie să-i respectăm. Şi de ce mă rog i-am respecta? Că fac ore suplimentare? Că s-au eternizat pe pământ?

Eu, vedeţi voi, îi respect pe ăia care se duc rapid de pe lumea asta. Ăia care mor în război sau în vreun accident sau de o boală păcătoasă. Cei care şi-au încheiat socotelile, au plecat din viaţă în plin soare, de cum au început să se bronzeze. Dar când e vorba de şobolanii ăştia bătrâni de prin cotloane întunecoase, mersi, vi-i dau cadou! Eu, în ce mă priveşte personal, n-aş vrea să trăiesc până la Sfântu' Aşteaptă. Dacă Dumnezeu o să mă cheme la El la optzeci de ani îi semnez o chitanţă care să-l descarce de orice răspundere. În fine, hai să zicem, optzeci şi

cinci, dacă eşti în stare de funcţionare. Când eşti sănătos nu-i nici o problemă!"

– Eşti convins că trăieşte singur? mă întreabă domnul Blanc.

Se întoarce din sala de baie, ţinând un chilot de femeie cu un aer dezgustat. O piesă de lenjerie venerabilă, roz-bombon, obosită şi flască, murdărită recent şi prost spălată.

– Proprietara lui îl pusese la uscat pe radiator şi l-a uitat acolo, spune negrul.

– Poate că o să se întoarcă, emite Dolofanul.

În această clipă începe să zbârnâie soneria telefonului. Ne apucăm să căutăm aparatul şi nu-l găsim pe nicăieri. Lui Jérémie îi vine ideea să găsească întâi priza în partea de jos a pereţilor şi pe urmă să se ia după fir până la aparat. Aceasta se află sub pat.

– Răspunzi? mă întreabă el.

Ridic receptorul.

– Alo, fac eu pe un ton astmatic bătrân şi cu guturai (pe deasupra).

– Ah! bine, rosteşte o voce de bărbat. Am mai sunat acum un sfert de oră şi nu răspundea nimeni. Mi-a fost frică că ai plecat.

– Nu încă, risc eu păstrându-mi aceeaşi voce behăitoare.

Dar am ratat!

Bărbatul închide fără să mai adauge nici o vorbuliţă. Alo-ul meu l-a indus în eroare, dar nu puteam să-mi permit mai mult; următoarele trei silabe mi-au fost fatale.

Furios, sun la serviciul de ascultări.

– Aici San-Antonio. S-a telefonat de la Vilain-le-Bel, nu-i aşa?

– Chiar acum o clipă.

– De la farmacie, sau de la domiciliu?

– De la domiciliu!

– Mulţumesc.

Retez convorbirea pentru a forma în viteză numărul farmaciei. Îmi răspunde o voce blândă şi placidă.

– Farmacia din Vilain-le-Bel, vă ascult.

– Doamna Letailleur?

– Chiar ea!

– Sunt unul dintre cei trei poliţişti care v-au vizitat în dimineaţa asta, nu cel negru şi nici cel cu membrul enorm: frumosul!

– Ah! da, înţeleg.

– Întreab-o dacă mi-a găsit peruca! îmi strigă Bérurier, practic ca întotdeauna.

Dar eu am probleme mai prioritare.

– Aţi văzut-o pe patroană în dimineaţa asta?

– Da.

– Unde se află acum?

– A urcat în apartament, fiindcă nu se simţea bine.

– Are de gând să plece, trebuie s-o opreşti!

– Eu! dar...

– Ascultă, Germaine, e vorba de o chestiune cu mult mai gravă decât îţi imaginezi. Fii atentă ce ai de făcut, e foarte simplu. Am remarcat că doamna Purgon îşi agaţă cheia în vestibul. Urcă la ea şi cere-i o informaţie oarecare. Când intri, ia cheia discret, şi la plecare încuie uşa pe dinafară. Bineînţeles, când are să bage de seamă că-i închisă, o să-ţi telefoneze în farmacie ca să-ţi ceară s-o eliberezi. Ca să eviţi orice discuţie, ridică telefonul din furcă.

– Dar, domnule, ce-mi cereţi dumneavoastră...

– S-ar putea să ţi se pară extravagant, sunt convins. Dar te rog să faci ce-ţi spun. Suntem la Paris şi avem nevoie de mai mult de patruzeci de minute ca să sosim.

Grasul îmi smulge receptorul din mână.

– Alo, tu eşti, fetiţa mea scumpă? Ia zi-mi, piţigoiule, nu cumva mi-ai găsit peruca într-un loc discret? Ce? Sigur, era peruca mea! Cuuum? Ai aruncat-o la gunoi? Oh! fir-al naibii, ce neajutorat sunt. La ce oră trec gunoierii pe la voi? Trecuseră deja când tu plecai! Ce nenorocire! O perucă aşa de scumpă! Ai să-mi faci una la fel!

Béru trânteşte telefonul supărat foc.

– Toate-s la fel, tună acest prinţ al amorului. Tu te străduieşti ca ele să se simtă bine, şi drept mulţumire îţi aruncă peruca la gunoi. Asta să-mi fie învăţătură de minte. Dacă m-aş fi gândit mai mult la plăcerea mea, acum aş fi avut pletele asigurate ca să le vrăjesc pe afurisitele de muieri!

9. ASPIRINĂ ŞI CONFIDENŢE

– De fapt, reflectează domnul Blanc, trăim o veritabilă întâmplare poliţistă.

Maşina străbate câmpia otomnală. Şoseaua departamentală e plină de frunze moarte, mocirlite, şi eşarfe de brumă (cum stă scris în cărţile doamnelor) festonează ramurile copacilor.

– De ce o veritabilă întâmplare poliţistă, Jérémie?

– Ne învârtim în jurul unor locuri cruciale. Ca în spirală... Farmacia, castelul; castelul farmacia... Mai să te apuce ameţeala. Simţi că întreaga afacere fierbe înfundat între aceşti doi poli. Bătrâna Christie ar face pe ea în faţa unui asemenea mister.

O clipă de tăcere. Se aud – vag – cilindrii încinşi ai maşinii mele Quattroporte. Ca să ies din Paris, am pus girofarul pe acoperiş, ceea ce mi se întâmplă foarte rar, şi am dat drumul la sirenă, dar nu-mi place deloc să alertez populaţia, mai ales că toată lumea rămâne cu gura căscată când vede apărând poliţia într-un Maserati alb! Iată de ce, o dată ieşit la drum deschis, îmi „rebanalizez" vehiculul.

Gonesc cu pedala până la fund, cu privirea fixă şi fălcile încleştate de atenţie.

– Totul evoluează bine, urmează domnul Blanc. Potrivit unei logici implacabile.

Béru, care nu-i pe fază, declară hodoronc-tronc:

– Ascultă, Tonio, ştii cu cine m-am întâlnit nu mai departe decât ieri?

Cum preaputin îmi pasă, nu-i răspund şi cum nu-i răspund, vorbeşte singur.

– Cu domnu' Felix, proful; ăla cu socoteala mai groasă ca a mea, atât că la el e vorba de o infirmitate. Îţi aduci aminte că a plecat din învăţământ?

– Da, zâmbesc eu. Lua la rând terasele cafenelelor şi-şi depunea fotografia sexului, împreună cu numărul lui de telefon, pe mesele damelor singure. Cele mai curioase şi mai desfrânate îl sunau ca să stabilească un rendez-vous, iar el percepea onorarii pentru a le lăsa să cânte la instrumentul lui fenomenal.

– S-a lăsat păgubaş: numai pocitele se aventurau şi nu-i cădea bine. S-a angajat din nou într-un internat de băieţi. Dă acolo cursuri de educaţie sexuală. Felix a remarcat că majoritatea adolescenţilor nu se descurcau cum trebuie şi îşi iritau ustensilele. Nici nu-ţi dai seama ce metode folosea. Nişte exerciţii totuşi simple ca bonjur! Felix a descoperit că masturbarea se face în funcţie de dimensiuni şi conformaţie. Dacă vrei să nu te doară trebuie să ştii cum să procedezi, pricepi?

Şi continuă să ne expună teoriile „onanice" ale bravului Felix; incontestabil, subiectul este de un mare interes, totuşi eu îl consider inoportun în acest moment de efervescenţă poliţienească.

Iată şi Vilain-le-Bel. Panoul de la intrare. Monumentul închinat eroilor, şcoala comunală. Farmacia!

Opresc în faţa ei şi, Germaine Letailleur, care ne pândea sosirea, se precipită în întâmpinarea noastră. A început să se bâlbâie de emoţie.

– Am făcut tot ce mi-aţi recomandat, aşa cum mi-aţi zis, domnule comisar, vă jur pe viaţa copiilor mei...

– Dar? întreb eu aspru, înţelegând că există unul.

– Dar ea a putut totuşi să iasă. Poate că a strigat pe cineva din cartier de la fereastră?

– Şi a şters-o?

Biata grăsană, îndesată cu peruca béruriană, îşi cască larg lotuşii de porţelan.

– Nu tocmai. A coborât în farmacie. E aici: priviţi prin fereastră, prepară o reţetă pentru servitoarea preotului. Ştiţi ce am aflat? Doctoriţa noastră a fost asasinată în timpul nopţii! În cătunul Lanternieres. O femeie tânără fermecătoare, dacă aţi şti!

– Foarte trist, fac eu pătruzând în farmacie.

Bunica scotoceşte într-un sertar extraplat căutând Couillacilline Blackboulée 16. Servitoarea preotului vorbeşte despre dispariţia nefericitei Marie-France Pardevent. Tot ţinutul e agitat. Cătunul Lanternieres mişună de jandarmi, magistraţi, ziarişti. Au venit şi două care de televiziune. O efervescenţă monstră.

Farmacista mea plânge tot scotocind prin sertarul ei. Ţinea mult la doctoriţa Pardevent, foarte capabilă în profesiunea ei. Lacrimile îi sporesc cecitatea, dacă pot să zic aşa. Bâjbâie ca o disperată. Întreabă:

– Germaine nu-i aici? Trebuie că s-a dus la toaletă, ce scrie aici pe acest produs, domnişoară Marthe?

Dar şi ea e mioapă şi abia silabiseşte:

– Foutricine Ballepeau.

– Atunci, asta este.

Întoarcerea cumetrei Letailleur o salvează pe farmacistă. Îi întinde reţeta după care se întoarce spre mine.

– Dumneata ce doreşti, tinere?

Vederea ei proastă îmi prinde bine. Tinere! Îmi convine. Agitaţi înainte de folosire, ar spune Felix elevilor lui.

Îşi apropie nasul de nasturele central al vestonului meu.

– Ei bine... Adică... Păi, nu tocmai. Am vederea aşa de slabă!

– Am avut o conversaţie în noaptea asta, îi amintesc eu cu un surâs atât de angelic încât sfinţii din paradis mi-ar îndesa aureola lor pe dovleac.

Bătrâna tresare.

– Bineînţeles! Unde mi-a fost capul!

Cobor tonul:

– Pe perna fratelui dumneavoastră, la Paris, fac eu.

Farmacista începe să-mi interpreteze „Parkinsonul sună întotdeauna de două ori". O emoţie puternică pune stăpânire pe ea, începe să se bâlbâie îngrozitor, cuprinsă de o spaimă neagră.

– Să urcăm şi să discutăm puţin în apartamentul dumneavoastră, îi spun.

Deliberat, o trag spre ieşire, ca să o luăm pe trotuar şi de acolo să folosim calea de acces în apartamentul ei care dă spre stradă. Bătrâna e

lividă. Colegii mei, care mă aşteaptă în faţa maşinii îmi adresează o grimasă compătimitoare. Jérémie, printr-o mişcare a capului mă întreabă dacă vreau să mă însoţească, însă eu prefer să am o discuţie între patru ochi cu madam Purgon.

Urcăm scara încet. Bineînţeles, cheile nu mai sunt deasupra uşii. Farmacista le scoate din halat şi încearcă să descuie broasca. Mâinile îi tremură în aşa hal că parcă am fi în „Culisele vitejiei" (pe care dragul meu Gildas ar face bine să le reia ca să mai schimbăm puţin placa şi să scăpăm de producţiile americane plictisitoare în care, pe toate canalele şi la aceeaşi oră, ţi se debitează aceleaşi prostii interpretate de aceeaşi neisprăviţi catastrofali cu un dialog să-ţi piară pofta de mâncare!).

Îi vin în ajutor. Descui.

Intrăm. Eu, trăgându-mă într-o parte, ea ezitând. Un balet al convenienţelor într-un moment puţin propice pentru aşa ceva. Iată-ne în apartament. Mâţele imuabile miorlăie după mâncare. Se freacă de picioarele noastre cu spinarea arcuită, coada bâţ, lăbuţe de catifea, foamea le face ipocrite. Mă agasează pisicile astea petrecăreţe, indiferente, care se păstrează pentru ele.

– Luaţi loc, doamnă Purgon: nu vă mai ţin picioarele!

Îmi dă ascultare şi se aşează într-un fotoliu cu pernele răvăşite de ghearele locatarelor ei. Imediat e escaladată de trei, patru, cinci. În virtutea obişnuinţei, le mângâie cu amândouă mâinile, încercând să le liniştească: „Hai, hai, fiţi cuminţi, şmecheriţelor."

Apuc un scaun pentru a mă aşeza călare în faţa ei. Aşa procedez eu în situaţiile spinoase.

Un moment ne uităm unul la altul. Eu cu un gen de blândeţe melancolică, ea cu o teamă sporită de puternica ei miopie.

– N-ar fi trebuit să vă întoarceţi decât în seara asta? atac eu.

Începe prin a mă aproba, apoi, încremeneşte, surprinsă.

– Cum de aţi aflat?

Îi zâmbesc, ca şi când cuvântul pe care-l pronunţ, adăugând o ridicare din umeri, ar explica totul:

– Poliţia.

Bătrâna acceptă. E o femeie cumsecade, descumpănită, supusă.

– De ce v-aţi întors mai devreme decât vi se ceruse? Pentru că simţeaţi că-i în pericol?

Afirmativ, domnule colonel.

– Întoarcerea dumneavoastră s-a nimerit cum nu se poate mai bine. subliniez eu. Cineva îl închisese în apartament.

– Nici măcar nu observase, îmi mărturiseşte ea.

– Când l-aţi pus în temă, a plecat.

Bătrâna încuviinţează.

– Încotro?

– Nu mi-a spus.

– A luat „tot" cu el?

Se uită la mine şi întoarce capul.

– Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

– Eu cred că da, însă hai să trecem peste. Îmi permiteţi să dau un telefon, doamnă Purgon?

– Natural.

Am şi ajuns la aparat şi compun numărul poliţiei. Îl cer pe Mathias şi-l obţin.

– Salut, Van Gogh! Ai mai făcut progrese de azi dimineaţă?

– Vagi. Doreaţi să ştiţi ce anume a motivat retragerea anticipată din armată a domnului Purgon; or, acest aspect e destul de tenebros. S-ar părea, după câte am aflat, că Maurice Purgon a comis o eroare profesională asupra persoanei unui militar deţinut în închisoare. Omul în chestiune a primit o doză de calmante care i-a atras moartea. Era foarte agitat şi din această cauză a fost chemat doctorul la căpătâiul lui.

– De ce fel de delict se făcuse vinovat deţinutul?

– A fost acuzat că violase o fetiţă.

– Mulţumesc, Mathias, îţi poţi opri investigaţiile.

Închid. Cum telefonul se află în apropierea ferestrei, ridic perdeaua, ceea ce-mi oferă o vedere imparabilă asupra cafenelei de vizavi, la tejgheaua căreia Maiestatea sa Béru I dă pe gât un rachiu. Aplecându-mă mai mult, pot să-l zăresc pe domnul Blanc, sprijinit de capota maşinii mele. Un camion pentru livrări, staţionat nereglementar, blochează strada de provincie. Totul e liniştit, senin.

Mă întorc şi-mi reiau locul călare în faţa farmacistei.

– E extraordinară! rostesc eu.

– Ce anume?

– Asemănarea.

– Suntem gemeni, rosteşte ea cu o înduioşătoare mândrie.

– Chiar până într-atât, e de-a dreptul halucinant. Singura diferenţă, foarte uşoară altminteri, vocea. Evident, cea a lui Maurice e mai groasă ca a dumneavoastră.

N-o surprinde că-i spun fratelui ei pe numele mic. Într-o anumită măsură, această familiaritate, creează un fel de vagă complicitate.

– Şi vederea diferă, fac eu. El poartă nişte ochelari cu lentilele mai puţin groase.

– Foarte exact; sunteţi un bun observator.

– Poliţist! răspund eu pe tonul folosit de Harpagon pentru a-şi debita faimoasa obiecţie: „Fără dotă!"

A treia diferenţă, fundamentală de data aceasta, nu i-o mai semnalez. E un lucru pe care-l ţin pentru mine. Un lucru determinant. Le cer iertare cititorilor mei miraţi, (dacă din întâmplare mi-au mai rămas fideli), dar când fac pipi zgomotul produs de micţiunea lor e diferit. Asta m-a frapat noaptea trecută în camera Francinei de Saint-Braque. Când falsa Anne-Marie Purgon s-a sculat din pat, a trecut la baie ca să urineze. La o vârstă înaintată vezica îşi face de cap. Autonomia ei nu-i mare, iar necesităţile imperioase. Atunci s-a produs în capul meu scânteia, Teia. Mi-am zis „Dar, Doamne, mai adineaori a fost bărbat cel care s-a uşurat!" Îţi dai seama cum se înlănţuie lucrurile? Dacă Maurice n-ar fi avut nevoie să facă pipi, aş fi trecut pe lângă victorie.

Şi, dacă tot nu mai avem secrete între noi, şi dacă tot am ajuns să mă confesez şi eu, dă-mi voie să-ţi destăinui că faimosul cuvânt scăpat de Germaine şi care l-a făcut pe Jérémie să câştige o sută de franci, e „geamăn". Fratele ei *geamăn*! În clipa aceea, orizontul mi s-a luminat.

– Unde a plecat fratele, doamnă Purgon?

Un tremur îi străbate capul.

– Nu ştiu absolut nimic, domnule poliţist.

Fac un salt cu scaunul meu pentru a mă apropia de ea. Ghinion, un picior al lui se lasă pe coada unui motan care începe să protesteze sălbatic.

– Oh! bietul meu îngeraş! îşi manifestă dezolarea farmacista.

– Îmi pare rău, îi spun, dar nu mi se pare grav.

Las să se răcească incidentul, apoi îmi întind mâna virilă peste laba ei de găină (identică celei a fratelui ei).

– Aş vrea să înţelegeţi un lucru, doamnă Purgon: sunt poliţist, cert, dar nu urmăresc să vă fac rău. Dimpotrivă, aş dori să vă ajut. Dar pentru asta, trebuie să-mi vorbiţi deschis. Cu cât voi stăpâni mai bine situaţia, cu atât o voi putea controla mai bine.

Eu nu sunt ca Béru: bătrânii mă emoţionează. Nu-i respect pentru că au trăit multă vreme, ci pentru că *trebuie* să mai trăiască încă. Le ghicesc marea oboseală, renunţarea profundă. Continuă să înfrunte o lume devenită din ce în ce mai străină. Ei sunt naufragiaţii timpului.

Şi ştii ce răspunde vorbelor mele? Cu o voce jalnică de fetiţă bătrână depăşită de circumstanţe:

– Sunteţi prea bun, domnule poliţist.

Da, ce-i drept, sunt prea bun. Dar dacă sunt aşa n-am nici un merit, se explică prin faptul că eu înţeleg lucrurile.

– Viaţa dumneavoastră a fost traumatizată pentru totdeauna de drama trăită în Africa, nu-i aşa?

Bătrâna aprobă printr-o mişcare a capului. Lacrimile încep să-i picure pe sub ochelarii groşi, bătând în bleu.

– Această tragedie l-a afectat în mod deosebit pe fratele dumneavoastră, care şi-a petrecut viaţa răzbunându-şi mama şi sora. În loc să se domolească o dată cu vârsta, ranchiuna lui n-a făcut decât să sporească. A devenit obsesivă. Maurice a declarat război tuturor violatorilor de copii. Un război necruţător care, de altfel, l-a costat cariera. Nu-i aşa?

O nouă aprobare mută. Lacrimile ei devin tot mai abundente.

– Ce poveste ciudată şi asta a dumneavoastră, oftez eu. Aţi fost atât de sudaţi de nenorocirea trăită pe vremuri, încât nu v-aţi căsătorit nici unul nici altul. Formaţi un gen de cuplu sălbatic, unit de amintirea sângeroasă a familiei distruse, şi animat de ură. Presupun că, în loc să se

domolească o dată cu trecerea timpului, aceasta a crescut în inima lui Maurice. Nu aveţi impresia că judecata lui a fost zdruncinată?

Nu sesizează scândura de salvare pe care i-o întind. E o naivă în felul ei, madam Purgon.

– El? Oh! nu, nu-i deloc nebun. Dimpotrivă, totul e foarte bine organizat în mintea lui.

– Şi-a consacrat viaţa descoperirii violatorilor de copii, nu-i aşa? Cei care şi-au plătit datoria Justiţiei nu sunt chit şi faţă de Maurice Purgon. Îi găseşte oriunde ar fi ei şi îi castrează. Şi, de fiecare dată îşi răzbună mama şi sora, corect?

Continuă să dea din cap afirmativ. Gândesc că a fost convertită de fratele ei geamăn, că a adoptat şi ea filozofia talionului. Un talion care nu va lua sfârşit decât o dată cu ei. Şi ea e la fel de deranjată ca şi Maurice, din cauza asta îl consideră întreg la minte. În ochii ei, fratele e investit cu o misiune sacră. El suplineşte carenţele justiţiei. Probabil că şi-o situează pe a sa între cea a oamenilor şi cea a lui Dumnezeu? Am citit în decursul acestor ultimi ani la rubrica faptului divers relatări asupra ablaţiunii de organe. Au avut loc în Italia, Germania sau Maroc... Deci, ele se datorau aceluiaşi personaj straniu: doctorului Maurice Purgon! Şi, în nebunia lui, fostul, medic militar păstrează oribilele trofee! Inimaginabil!

– Călătoreşte mult, nu-i aşa? o întreb eu pe gânduri.

– Da.

– Îi vânează pe sadicii violatori de copii dincolo de frontierele noastre?

– Maurice e un om cultivat, care citeşte presa mai multor ţări: vorbeşte cinci limbi!

Ce mândră e de el!

– Pentru ce aţi recurs la această substituire de persoană, doamnă Purgon?

– Poftim?

– Vreau să spun, de ce a venit fratele să se instaleze aici, jucând rolul dumeavoastră, ceea ce nu era greu deloc, ţinând cont de incredibila

dumneavoastră asemănare, şi de ce v-aţi dus să locuiţi în garsoniera din Paris?

Pare aşa de cumsecade, bunicuţa Purgon. Aşa de blândă! Trebuie că se străduie mult pentru semenii ei. Îi sfătuieşte. Le recomandă acele remedii indecise pe care le poate propune un farmacist fără avizul unui medic pentru: dureri de gât, răni purulente, ciclu dureros, migrene, otite, ulceraţii ale stomacului, insomnii tenace, constipaţii cronice. Şi pe urmă, acea slăbiciune gigantică din fiinţa ei: încrederea totală în fratele criminal din dorinţa de a face dreptate.

– Ultima dată a „operat" în Belgia. Cred că a avut ceva probleme şi că era pe punctul de a fi reperat. La întoarcere, mi-a cerut să ne schimbăm locuinţele. Fiind medic, şi cum vine adesea pe aici, farmacia nu-i ridică nici un fel de probleme. În ceea ce mă priveşte, mi-a prins şi mie bine puţină odihnă. Desigur, n-a fost uşor din cauza pisicilor, dar Maurice le iubeşte la fel ca mine şi ştiu că se ocupă de ele. Reţineţi că a făcut bine să-şi ia această precauţie. Cât am stat la el, a venit cineva să bată la uşă: un tânăr nu tocmai de soi. M-a întrebat de domnul Purgon. I-am răspuns că nu există nici un domn Purgon, ci domnişoara Purgon: eu! A părut dezorientat şi s-a retras fără a preciza obiectul vizitei lui. Evident, dacă ar fi întrebat-o pe portăreasă... Dar individul părea preocupat să nu se facă remarcat.

Mai adaugă petrecându-şi degetele descărnate prin blana mătăsoasă a unei pisici albe.

– Îmi pare bine că m-am întors acasă.

Uite aşa. Foarte simplu. Carburaţia bunicii dă rateuri. Îţi povesteşte isprăvile sinistre ale frăţiorului şi satisfacţia de a se fi întors la ale ei. Ce inocenţă! Ce inocenţă dezarmantă. Pentru ea, uciderea unui violator şi secţionarea sexului său nu constituie o crimă, ci dimpotrivă o faptă lăudabilă!

– Ştiţi că Maurice păstrează sexele pe care le prelevă de la...

Nu îndrăznesc să rostesc cuvântul „victime" care ar face-o să sară în sus, şi ar rupe vraja.

– Sexele pe care le prelevă de la netrebnicii ăştia, reiau eu.

Bătrâna e cutremurată.

– Ce idee!

– Nu v-a spus până acum nimic?

– Asta ar fi nebunie curată!

Da, într-adevăr e nebunie! Mă abţin să-mi spun părerea. Frăţiorul, prin urmare, nu s-a confesat în totalitate. Chiar şi faţă de sora lui, fanatizată până într-atât, păstrează zone de umbră.

– Sunteţi la curent cu doctoriţa Pardevent?

– Dumnezeule, numai ce-am aflat! Ce oroare! O fată atât de drăguţă! Puţin cam de stânga în privinţa ideilor, dar asta n-o împiedica să fie un medic excelent, foarte devotat!

– Mai sunt şi excepţii, îi spun eu.

– Dovada! Marie-France avea un caracter destul de dificil, dar îşi ţinea inima în palmă. Trăia ca un artist; puţin exagerat pentru un medic de provincie, cu toate astea era apreciată în ţinut. Sper să se descopere criminalul şi să plătească pentru fapta lui!

– N-aveţi nici cea mai mică idee privind identitatea acestuia din urmă?

I se taie respiraţia.

– Eu? Dar, domnule detectiv, cum aţi vrea să am o idee? Cu siguranţă nu-i cineva de prin partea locului, ci vreun bandit, presupun. Unul dintre acei autostopişti hirsuiţi care-ţi dau fiori pe şira spinării.

– Fratele dumneavoastră are maşină?

– Bineînţeles.

– A venit aici cu ea?

– Da, însă vrând să fie luat drept doamna farmacistă, a ascuns-o în magazia lui moş Maréchal, un bătrân cumsecade, fără familie, dus de curând la ospiciu.

– Ce marcă e?

– Un Mercedes destul de vechi. De culoare gri.

– Patru uşi?

– Da, de ce?

– Înmatriculat?

– În Morbiham, din cauza locuinţei noastre din Belle-Ile.

– Bineînţeles. Vă amintiţi de număr?

– Dumnezeule mare! Nu m-am uitat niciodată la ea. De ce?

– Am întrebat şi eu, aşa într-o doară, doamnă Purgon. Vă las să vă îngrijiţi pisicuţele astea drăgălaşe.

Îmi întinde ghiara de galinacee, ornată cu un inel a cărui piatră e un opal. Nu-mi place opalul, se spune că poartă ghinion. Dar cum nu sunt superstiţios, am să încerc de acum încolo să-mi placă. De fapt, mă face să mă gândesc la un ochi spart.

– Doamnă Purgon, fratele dumneavoastră nu v-a spus nimic pentru a-şi explica plecarea precipitată?

– Se vede că nu-l cunoaşteţi pe Maurice!

Ba da, îl cunosc. În rolul farmacistei, dar în fine, era totuşi Maurice, nu?

– De ce?

– E un om foarte... compartimentat. În unele momente acţionează, în altele vorbeşte; nu le face niciodată pe amândouă în acelaşi timp.

– Şi acum e în faza lui activă, nu-i aşa?

– Exact.

10. ANCHETĂ ASUPRA UNUI CETĂŢEAN ÎN AFARA ORICĂROR BĂNUIELI

După ce am terminat de dat toate telefoanele la poliţie în legătură cu Mercedes-ul lui Maurice Purgon, m-am întors în bodega în care Béru, imperturbabil, citeşte *Le Parisien Libéré*.

Curând îl vom găsi pe fostul medic militar. Şi pe urmă? O să fie închis, ăsta-i lucru cert. I s-ar potrivi mai bine ospiciul decât curtea cu juri.

Grasu îi face semn patronului să-i reînnoiască băuturica.

Îmi spune bătând cu mâna în ziar:

– Ne umflă acum capul cu elefanţii. Ştii ce-au îndrăznit să scrie? Că sunt nişte animale fără apărare! Zău aşa, ăştia ne iau de proşti. Fără apărare, elefanţii!

– Plăteşte şi hai să mergem, îi răspund.

Mă simt rău în forul meu interior. Cu cei doi bătrâni lucrurile au căpătat o turnură urâtă. Răzbunători perpetui. În fond, faptul denotă o refulare sexuală, nu? Să ucizi violatori pentru a le tăia ustensila denotă instincte bizare. Probabil că treburile nu merg prea bine în nădragii doctorului. Cât despre valoarea unei vieţi omeneşti, el habar n-are. Bravo, pentru un doctor! Şi modul în care a lichiditat-o în noaptea asta pe Marie-France, cu atâta sânge rece, fiindcă risca să fie demascat de ea... Ştia prea multe, era îngrijorată. Şi atunci, n-a ezitat nici o secundă.

Când să ajungem la domnul Blanc, uite-l şi pe confratele meu, comisarul Mazurier Louis, care ne iese în cale escortat de doi peoni ai lui. I se lungeşte mutra când dă cu ochii de mine.

– Cum? Eşti la curent şi tu cu asasinarea doctoriţei? nu se poate el împiedica să nu-şi manifeste nemulţumirea.

Îi zâmbesc franc şi loial.

– Nu eşti zdravăn! Eram în trecere!

E la fel de credul ca negustorul unor maşini de ocazie pe care încerci să-l convingi că pe contorul DS-ului tău vechi sunt înregistraţi cu adevărat numai opt mii de kilometri, fiindcă aparţinuse bătrânului tău tată, iar el se folosise foarte puţin de maşină din pricina reumatismelor deformante.

– Aha! erai în trecere! O.K., erai în trecere.

– Avansează ancheta? îl întreb binevoitor.

– Ce părere ai, ia-o uşurel.

– Cum a fost omorâtă, biata femeie?

– Revolverizată.

– Serviciul de balistică o să te lumineze. Ai să vezi că pistolul care a scuipat gloanţele e o armă veche din dotarea armatei.

Privirea lui Mazurier îngheaţă. Parcă ar fi o ciorbă grasă pe cale să se sleiască.

– Ia ascultă, prietene, dacă ştii nişte chestii, ai face bine să le depui în coşuleţul miresei, latră el.

– Nu ştiu nimic: am aşa nişte sclipiri.

– Pe naiba! Tu faci mereu opinie separată cu echipa ta de imbecili cu care nu mi-ar conveni nici măcar să beau un pahar la sărbătoarea poliţiei!

Bérurier reacţionează.

– Cauţi ceartă? întreabă el, scoţându-şi proteza precaut şi punând-o în buzunar.

Confratele meu, care cunoaşte reputaţia Grasului, bate în retragere:

– Ei comedie! Nu mai poate omul să glumească, o să ne luăm lumea-n cap în Franţa asta!

Imediat cuvinte mari! Elanul oratoric al apărătorilor patriei!

Zâmbeşte galben şi adaugă:

– Păcătoasă anchetă; şi am făcut o gripă, trebuie că mi s-a urcat temperatura la 39.

– Am eu un leac eficace, declară Grasu: cafea cu drojdie de prune!

– Îl ştiu, mersi, rosteşte Mazurier.

– Îl ştii tu dar nu şi proporţiile, afirmă Maiestatea sa. Iată reţeta exactă şi testuală. Iei o ceaşcă. Pui o monedă de un franc pe fundul ei. Pe urmă, torni cafeaua deasupra până nu se mai vede moneda; mă urmăreşti?

– Febril, ricanează Mazurier.

– După asta, reia Béru, torni drojdie peste cafea până ce vezi iar moneda. Şi atunci începi să bei, fără să torni pe gât.

Comisarul are atâta tact şi începe să râdă. Apoi, mă ia de braţ.

– De ce ai pomenit de un pistol vechi din armată, Antoine?

– Aşa-mi spune nasul, Loulou, nasul, parol! Dar s-ar putea să mă înşel.

Îl las mască după ce-i trag un pumn prietenesc. Mă întorc la maşină. Nici urmă de Jérémie. Rareori i se întâmplă negrului să plece de pe teatrul de luptă. El e tipul de asediat model, stil „Mor, dar nu mă predau". Pe domnul Blanc îl lichidezi la faţa locului. E un stoic. Nu se teme de nimic, nici măcar de timpul pierdut cu aşteptarea, adică irosit, deşi ne este acordat cu atâta parcimonie.

– Unde s-o fi dus? bombăne Bérurier, mereu dispus să-i caute pricină cioroiului.

Trage un vânt cinstit şi masiv în plină stradă, determinând-o pe madam Mongenoud, soţia notarului, care se întorcea de la boiangerie, să se uite lung după el.

Îl fulgeră cu o privire ultragiată.

– Asta-i viaţa, obiectează Bérurier. Gazele trebuie să iasă.

Iar apoi către mine:

– Mă duc s-o drăgălesc pe Germaine până se întoarce cimpanzeul ăsta.

Intră în farmacie.

Rămân singur la volanul frumoasei mele maşini albe. Ar trebui s-o schimb cu una care consumă mai puţin, ceva mai maniabilă. Nu ajung să mă decid. Ea reprezintă luxul meu. Când apăs pedala se produce ceva în mine. Şi pe urmă, să faci dragoste într-o maşină ca asta îţi sporeşte

plăcerea. Am şi avut de-a face cu nişte fetiţe pe canapeaua din spate îmbrăcată în piele roşcată; e privilegiul ce ţi-l acordă geamurile fumurii, comandate special. Poţi face dragoste pe Champs-Elysées fără a şoca pe nimeni. Atâ că se mişcă puţin caroseria, dar trecătorii pot să-şi închipuie că ai lăsat înăuntru ciobănescul din Flandra.

Îmi răstorn capul pe rezemătoare şi recapitulez.

Rămâne de elucidat problema de la castel. Unul care nu-mi dă pace e vărul Gonzague. Unde a umblat el în noaptea în care Riton a fost castrat şi i s-a tăiat beregata? Să fie el cel care a scris mesajul învelit într-o piatră şi aruncat prin fereastra bucătăriei? Zău aşa, mă cufund într-un univers ciudat; de data asta am avut de-a face cu oameni bizari, complet săriţi de pe axă şi unii şi alţii.

Pune stăpânire pe mine ca o toropeală. Într-o plutire ireală, mi-l imaginez pe Toinet călărind-o pe grăsana de Berthe. Puştiul ăsta făcând dragoste cu o balenă, e mai neînfricat decât Iona! Trezirea, brânciul irezistibil al simţurilor! Încă se mai joacă şi a început de pe acum să aibă de-a face cu femei! Linie de demarcare a zoosporilor ca punctul indicat pe autostrada Paris-Lyon unde fluviile nu mai curg spre Atlantic ci pornesc să se verse în Mediterana. Toinet e încă un copil, dar cu impulsuri de bărbat. Fapt este că promite, nu glumă!

O siluetă întunecată se înscrie în câmpul meu vizual: se întoarce domnul Blanc.

Ia loc alături de mine. În părul creţ i s-au încâlcit pânze de păianjen şi nările largi ale nasului îi palpită ca foalele unui animal fugărit.

– De unde vii?

– De la şopronul lui moş Maréchal.

Fiindcă lui i-am relatat conversaţia avută cu madam Purgon.

– Ai găsit vreun element interesant?

– Aşa cred.

– Ce anume?

– Mercedes-ul.

Rămân siderat. Şi eu care, convins fiind că fostul medic militar plecase cu maşina, am neglijat să mă duc şi să verific!

– E încă acolo? mă înspăimânt eu.

– Plină de praf, de firicele de paie şi găinaţ de găină. E un model venerabil, seamănă cu un tanc; nu-i exclus ca mareşalul Goering să-şi fi depus fundul pe banchetele lui de piele!

– Deci, Maurice Purgon a plecat folosind un alt mijloc de transport?

– Deci, da, face domnul Blanc.

Rosteşte ca pentru el:

– E teribil tipul ăsta.

Intru în farmacie ca să-i pun câteva întrebări asistentei, Germaine Letailleur.

Stă sprijinită de vitrina cu parfumuri, săpunele şi after-shave. Mi se pare cam bizară. Pare buimăcită, înţelegi? Ca cineva care a primit rezultatele unor investigaţii medicale şi a aflat că treburile nu merg prea bine. Stă aplecată, cu coatele depărtate, capul între umeri, privirea obtuză, gura întredeschisă, cu spume la colţuri.

– Ia uite, îi zic, şi eu care credeam că prietenul meu e în farmacie!

Un grohăit mă informează că-i aici, bine mersi. Înconjur vitrina şi-l zăresc pe Umflat îngenunchiat în spatele nevestei taxi-driver-ului, căreia i-a ridicat fustele şi i-a coborât chiloţii. Îi aplică o mângâiere Ninettei. Pentru prima oară îi decerne această înaltă distincţie.

Ştiind cât e de neplăcut să fii întrerupt pe parcursul unei atât de delicate manevre, iau loc pe unicul scaun din farmacie. Hotărât lucru, pe vremea asta Bérurier intră în perioada unui rut de nepotolit. Îmi spun că-i de vină luna plină care probabil îi face membrul turgescent şi-i ridică nebunia la cap. Dacă mai continuă situaţia asta, o să ajungă să se arunce asupra femeilor pe stradă, ca un câine peste o căţea!

Un zgomot de plescăit, la început discret, se accentuează din ce în ce mai tare. Alexandre-Benoît pune accentul tonic. Coatele asistentei se depărtează tot mai tare. Până la urmă îşi lasă obrazul pe vitrină.

Dar iată că intră arabul care face livrări cu un teanc de cutii în braţe.

– Salut, madam Germaine!

Din cauza încărcăturii n-o vede cum stă lăţită pe contoar. Se duce şi-şi lasă cutiile în încăperea din spate. Abia când se întoarce îl zăreşte

pe amciul meu care îşi face rugăciunea dinaintea popoului magistral, plin de vergeturi. „Fluctuat nec vergetur“ [1]. Se opreşte, surprins.

Se uită cu interes, apoi mi se adresează:

– Ce se întâmplă, dom'le?

– I s-a făcut rău şi doctorul Bérurier îi practică o respiraţie artificială anală.

– Nu-i ceva grav?

– Nu. Imediat după asta îi va face poate o puncţie lombară şi totul va fi gata. Bineînţeles, doamna o să meargă greu câteva zile şi va fi nevoită să pună o pernă pe şaua motoretei, altminteri totul va fi O.K.

– Ce bine, se bucură această frumoasă şi senină natură.

– Dumneata eşti băiatul de curse al doamnei Purgon?

– Da, dom'le.

– Poţi să-mi spui dacă sunt dese autobuzele din Vilain-le-Bel spre Paris?

– Da dom'le, din două în două ore perechi, la alegere.

Îmi interoghez ceasul. Îmi anunţă 11 fără cinci. Rapid calcul mental. Maurice Purgon a luat probabil autobuzul de 10.

– Cât face până la Paris?

– O oră şi douăzeci.

– Unde se află capătul de linie?

– La Porte Maillot, dom'le.

Mă duc să-i telefonez lui Pinaud.

Îmi răspunde, Domnul fie lăudat (cât mai puternic cu putinţă!).

– Rolls-ul tău e disponibil? îl întreb.

– Mă aşteaptă în faţa casei, plec imediat să iau dejunul împreună cu pedicurista mea.

– Tu îţi inviţi pedicurista la masă?

– La restaurantul *Lasserre*! Are douăzeci şi opt de ani şi e blondă, se justifică el.

– Ai să mai întârzii puţin. Trebuie să grăbeşti spre Porte Maillot la

[1] Parafrazare a dictonului latinesc: Fluctuat nec mergitur – E bătut de valuri, dar nu se îneacă. (n.tr.)

capătul autobuzului care vine din Mantes. Peste vreo treizeci de minute va coborî un bătrân cu aceste semnalmente.

I le dau. Dar cum le ştii deja, te scutesc de o repetare superfluă.

– Ai şofer la maşină, nu-i aşa?

– Natural, mă asigură proaspătul miliardar.

– Cere-i să gonească. Când ai să-l vezi pe omul în chestiune, se numeşte Maurice Purgon, îi tragi nişte baliverne acolo cum că sora lui te-a rugat să-l cauţi. Pe scurt, îl îmbarci în somptuoasa ta caleaşcă şi-l conduci direct în biroul meu de la poliţie. Dacă face urât nu ezita să-l ameninţi cu revolverul: e un criminal, fii atent!

– Stai liniştit. Şi pedicurista mea?

– Dă-mi adresa ei, mă ocup eu de ea când am să dispun de un moment liber; dacă nu ne-am mai ajuta noi între noi, unde am ajunge! Hai mişcă!

Închid.

Arabul tinerel mă bate pe umăr.

– Dom'le, ai văzut?

Îmi arată cuplul de la tejghea. Maiestatea sa a schimbat exerciţiul. După ce a pregătit terenul, o sodomizează pe Germaine cu tact, asociind delicatei operaţiuni o graţie de care nu-l credeam capabil.

– Păi sigur, dragă, ţi-am spus: puncţia lombară.

– De fapt, seamănă cu un regulat, face băiatul de curse.

– Da, cam seamănă, admit eu.

În clipa asta începe să zbârnâie telefonul. Ridic eu ca să nu-i perturb „tratamentul" doamnei Letailleur. Şi bine fac, pentru că a sunat funcţionarul de la serviciul de ascultări.

– V-am recepţionat şi pe dumneavoastră, domnule comisar, fapt pentru care îmi permit să vă caut la acest număr.

– Pe ce temă?

– Celălalt număr a fost adineaori utilizat. Să vă transmit înregistrarea?

– Mai întrebi?

Urmează conectarea aparaturii. Vocea gâfâită a doamnei Purgon, numai astm şi emoţie:

– Alo! Hotelul *Coq en Plâtre* din Houdan?

– Da, doamnă.

– Aveţi o cameră rezervată pe numele Maurice Purgon, nu-i aşa?

– Să verific. Da, într-adevăr. Dar domnul Purgon n-a tras încă la noi.

– Ştiu. Vreţi să-l rugaţi să dea un telefon surorii lui, imediat ce ajunge? E foarte important.

– Îi vom transmite, puteţi conta pe noi.

– Mulţumesc.

Se închide telefonul şi dintr-o parte şi din alta.

– Perfect! jubilez eu. Bravo pentru iniţiativa asta, bătrâne. Spune-mi numele dumitale să pun o vorbă bună pe sus.

– Adrien Poilard.

– L-am încrustat în marmură.

Un strigăt de trident (cum zice Grasu). E Germaine care găzduieşte cu dificultate gloria amicului meu.

– Mă sfâşii! protestează ea.

– Nu-ţi bate capul, fetiţo, te cârpesc eu, gâfâie locomotiva asta sub presiune.

– Este şi chirurg, dom'le? se interesează arabul.

– Facultatea din Montpellier, şef de serviciu la Laennec. El e cel care a inventat metoda asta.

– Interesant, dom'le, recunoaşte hamalul de poţiuni magice, dar drept să vă spun seamănă perfect cu un regulat pe la spate! Ai putea să juri, pe cuvântul meu!

Îi povestesc totul lui Jérémie.

Rămâne de eben. Doar stingătorul de lumânări ce îi mai palpită. Ai zice că nasul lui e o paraşută neagră umflată de curenţii de aer.

În cele din urmă, rosteşte:

– Şi cum ajunge la Houdan doctorul tăietor de sexe? Face autostopul?

Tăcere. Mazurier iese din bodegă, cu problemele lui spinoase,

ştegându-şi buzele cu dosul palmei. Nu duce la ureche vinul alb, confratele meu.

Din ce în ce mai mult simt că mă scald într-o autentică anchetă de provincie. Strada mare e plină de lume. Respiri mireasma plăcută a târgurilor franceze. Se aud zgomote liniştite, oamenii sunt şi mai liniştiţi, adieri care nu aparţin decât burgurilor ridicate pe o câmpie mănoasă. Pe asfalt poţi vedea sfecle stâlcite, urme lăsate de tractor. Dacă o apuci pe o ulicioară laterală, foarte repede, după câteva căsuţe înflorite, ea dă spre livezi şi ogoare.

Domnul Blanc mi se pare cam bizaroid, astăzi. Distant. De parcă ceva din fiinţa lui a rămas în satul natal de pe malurile fluviului Senegal. Concediul ăsta l-a reintrodus în elementul lui nucă de cocos.

– Imaginează-ţi, oftează el.

– Ce?

– Tipul ăsta, doctorul asasin... Să-şi substituie sora. Şi pe urmă apari tu. Înţelege că lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Îi cere farmacistei să se întoarcă; şi ea o face mai repede decât fusese stabilit. Îl găseşte închis în apartament. Îl pune în temă. Atunci, doctorul decide să-şi ia valea. Şi repede pentru că laţul se strânge.

– Frumoasă metaforă, îl întrerup; felicitările mele.

– Nu mă mai bate la cap!

– Eu sunt superiorul tău!

– Cu toate astea, ai putea să nu mă mai baţi la cap!

Îşi continuă lenta reflecţie:

– Prin urmare, fuge. Fuge fără a se folosi de maşina lui, din prudenţă. Şi acest om prudent reţine o cameră într-un hotel reputat, ca orice burghez în vacanţă! În momentul în care a început hăituirea lui! Şi cum are de gând să ajungă la Houdan? Cu taxiul? Crezi că se găsesc pe aici? Cu trenul? Nu-i nici o gară! Cu autostopul? M-ar mira. Pe tine nu?

– O să se ducă acolo cu maşina surioarei lui, domnule Prostescu. Fiindcă, deşi e mioapă, ea încă mai conduce.

Noutatea îi taie respiraţia lui Blanc.

– Posibil! face el ca un om cinstit ce e.

Intru în farmacie chiar în momentul în care o fetiţă vine să cumpere pastile pentru tuse. Germaine e în culmea desfătării. Domnul superdotat procedează în forţă la amoniacarea ustensilei sub privirile fascinate ale magrebinului. Fetiţa îşi alătură curiozitatea celei a băiatului de curse. E impresionant. Vitrina se zguduie cu încărcătura ei internă de after-shave, pulverizatoare Elnett şi rujuri de buze. Un autentic început de seism. San Francisco! Tokyo! Epicentrul e în comoara madamei, fiindcă Mamutul a părăsit celălalt orificiu pentru a purcede pe căi mai clasice. După poziţia asta, Béru întotdeauna s-a dat în vânt. E mai bestială ca împreunare şi deci mai apropiată de natura lui.

O posedă la mare artă. Bătând din clopote, cu degetele musculoase înfipte în bazinul ei, strigând invective biciuitoare. Ce brutal, superb şi formidabil flăcău! Ar fi putut să fie văcar în Kobe, catcheur de categoria grea în S.U.A., monument megalitic într-un film despre Galia! Imperial! Madam Letailleur nu-şi putea închipui, ridicol satisfăcută de taximetristul ei pus pe harţag, că într-o zi va avea parte de o asemenea sărbătoare galantă a simţurilor.

O aud psalmodiind cu faţa ascunsă sub coate:

– O! la la! O! la la!

Mă apropii de ea şi o bat pe umăr.

– Te rog să mă ierţi că vă perturb, dar aş vrea să întreb pur şi simplu, dacă doamna Purgon are maşină?

Îşi ridică faţa devastată de intensitatea plăcerii.

– Un Renault 5, face ea.

– Unde îl garează?

Béru începe să se supere.

– Nu vezi că tanti e gata să leşine? Că-i pe punctul să scoată trenul de aterizare, ce naiba!

Dar, vitează, grasa articulează:

– În boxa din colţul străzii, stă deschisă toată ziua.

– Mersi, şi distracţie plăcută în continuare, le urez eu retrăgându-mă.

În trecere, îi spun fetiţei:

– Vino ceva mai târziu, îngeraşule, farmacista tocmai face un masaj.

Efectiv, se vede o boxă în locul indicat şi un mic Renault bleu metalizat se află aici, purtând pe parbriz caduceul roşu.

O privire lungă, triumfătoare a domnului Blanc care rămâne pe trotuar cu mâinile în buzunare.

Ne întoarcem la maşina mea fără să schimbăm o vorbă. Cufundaţi în supoziţii unele mai pernicioase decât altele.

– Şi penisurile? rostesc eu. Ce-o fi făcut cu ele bătrânul sadic? E un produs perisabil, nu? Dacă le scoate la plimbare, încep să nu mai fie foarte proaspete, nu?

Se întoarce Bérurier, satisfăcut. Se spune că după dragoste animalul e trist, dar lui i se duce gura la urechi. Ai crede că tocmai a moştenit o avere de mai multe milioane de dolari.

– Ia spune, mandrină de bronz, unde ţi-e maşina?

– Auleu, am lăsat-o la castel unde te-am întâlnit azi dimineaţă.

– Mergem s-o recuperăm şi pleci imediat la Houdan, hotelul *Le Coq en Plâtre*. Întrebi de Maurice Purgon, care a reţinut o cameră în acest stabiliment reputat. Dacă-i acolo, îl umfli; dacă nu-i, îl aştepţi. Specialitatea casei o reprezintă foietajul cu carne de viţel şi friptura de pasăre în vin.

– Straşnic! debordează el de bucurie, mă înnebunesc după misiunile periculoase!

Ciudată pensiune de familie formează cei trei vagabonzi şi damele, aşezaţi toţi la masă sub înalta preşedinţie a vărului Gonzague.

Vorbesc aprins, dar sosirea noastră îi transformă în crapi. Poliţia cuminţeşte moravurile mai ceva ca muzica. Nu mai departe, dacă te-ai uita pe autostrăzi să-i vezi pe descreieraţii volanului gonind în disperare cât de urgent ridică piciorul de pe accelerator când apar la orizont doi motociclişti. Se aranjează cuminţi în spatele arcaşilor motorizaţi şi o şterg cu coada între picioare fără a pierde din ochi banderolele albe ale agenţilor.

– Vreţi să luaţi masa împreună cu noi, domnilor? intervine Francine de Saint-Braque. Mai pune două tacâmuri pentru prietenii noştri poliţişti! În meniu avem tomate umplute şi friptură de pasăre, pregătită vânătoreşte.

Cum mi-e foame, accept. Eu, în ce priveşte „Niciodată în timpul serviciului" las preceptele astea pe seama căcăcioşilor şi ipocriţilor din profesiunea mea. De câte ori am mâncat şi de câte ori m-am culcat cu persoanele cărora pe urmă le-am pus cătuşele, e un număr greu de repertoriat.

Prin urmare, luăm loc la masă.

Conversaţia se reia şontâc-şontâc. Se discută despre asasinarea doctoriţei Pardevent.

Vărul mă întreabă dacă, după mine, autorul ar fi asasinul lui Riton. Îi răspund printr-un zâmbet şi o ridicare din umeri.

M-am aşezat între el şi Francine. Frenetica asta şi-a şi lipit piciorul de al meu.

Mă aplec spre Gonzague.

– E interesantă filatelia, îi spun. Când eram copil, am vrut să încep o colecţie de timbre. Mama mi-a oferit un album, dar din nefericire toate timbrele pe care le cumpăram sau le primeam, le lipeam cu un adeziv puternic!

– Ce oroare!

– Nu-i aşa? Călătoriţi mult?

– Nu, lucrez aproape numai prin corespondenţă.

– Unde aţi fost acum două nopţi?

Avea o bucată de piept de pasăre în gură şi, din clipa aceea, n-a mai reuşit s-o înghită, atât de aţoasă o făcuse emoţia.

– Beţi puţin, îl sfătuiesc, o să vi se faciliteze tranzitul.

Bea o înghiţitură de vin şi, miracol, nodul i-a trecut cum i-am promis.

– Deci, domnule de Vatefaire? insist eu.

Ceilalţi nu ne ascultă; au reluat discuţiile.

– Am fost la mine acasă, mi-o întoarce vărul Gonzague, băiat cuminte.

– Nu, nu, dragul meu.

E supus la cazne.

– În cazul ăsta oi fi fost pe la... prieteni.

– Care anume?

Acum i se blochează urât lădiţa cu idei. Simt că-i fuge pământul de sub picioare. Nu prevăzuse că aveam să-l strâng cu uşa în acest punct delicat.

– Ascultaţi, domnule comisar...

– Asta şi fac.

– Cred că viaţa mea personală nu mă priveşte decât pe mine.

– Viaţa personală, desigur, dar cum vă folosiţi timpul priveşte şi poliţia atunci când se comite o crimă atroce la una dintre rudele dumneavoastră, unde vă găsesc în momentul sosirii mele. Deci, cine sunt aceşti prieteni?

– Nu, nu sunt anumite lucruri care în general...

– Hai, hai, Gonzague, nu lăsa să se subînţeleagă cine ştie ce... N-ai relaţii amoroase decât cu mâna dreaptă şi uneori cu stânga pentru comiterea păcatului de adulter.

Lăsându-l pradă încurcăturii lui, mă servesc cu friptură de pasăre. Delicioasă. Bucătăreasa s-a întrecut pe sine! E rumenă, pătrunsă cum trebuie, cu un gust vag de vin alb şi de pătrunjel. Aş apuca sănătos copanul cu mâna, dar ce părere ai, mă aflu în înalta societate, nu?

Şi iată că, dintr-o dată, mă epatez. Îmi place nespus când reuşesc să mă surprind pe mine însumi. Nişte idei impulsive care-mi vin fără premeditare. Parcă aş fi un medium.

– Acum două nopţi a fost lună plină, nu-i aşa?

Cine m-a îndemnat să pun această întrebare (în engleză: *this question*), aş putea să zgârii gaura lăutei o sută şase ani şi tot n-aş pricepe. Subconştientul meu? Nici măcar îngerul păzitor! Spiriduşul meu intim! Mă gândeam cu ardoare la excelenta fripturică în sos de vin. Şi pe urmă, iată că bombardez pe neaşteptate cu această întrebare ridicolă.

Dacă ai vedea ce efect produce ea! Cât ar fi de elegant domnul de Vatefaire, educat la Jockey-Club, manierat până nu mai poate, îşi scuipă în şervet îmbucătura care-l sufocă. O clipă îmi spun că o s-o ia pe acelaşi drum cu bucăţica oprită în gât, că o să verse pe venerabila masă toată mâncarea care a precedat-o, plus vinişorul roşu! Măslinile de la antreu! Micul dejun incomplet digerat. Fierea. Splina, ficatul, rânza.

– Ce-ai păţit, Gonzague! se alarmează Francine.

– I-a rămas un os în gât, fac eu.

Încep să-l bat caritabil pe spinarea îngustă şi rotunjită. Are un profil ca o sticlă de Perrier.

– A trecut? îi susur plin de compasiune.

– Da, da, gâfâie nefericitul, lăcrimând.

Calmul revine. Discuţiile pornesc din nou. Amicul meu Jérémie e pe punctul să fie luat cu asalt de una dintre dudui; cea mai în vârstă (dar încă foarte comestibilă, răspund eu: talie de viespe, balcoane convenabile, chip agreabil, gură vicioasă). Negrul îi zgândăre simţurile, îi aprinde imaginaţia! E ştiut că-s bine dotaţi şi fac dragoste ore întregi, languros pe Relaxa multisuspin. Unde-o fi mâna dreaptă a acestei Ninette? N-o mai văd. Pui pariu că-l pipăie pe sub faţa de masă? Amicul meu pare la locul lui. Gânditor. Dar devoratoarele aste sunt atât de experte!

– Îţi vorbeam de luna plină, vere, îmi reînnoiesc eu atacul.

Stinghereala îl chirceşte. Gâtul lung şi telescopic i s-a retras la maximum sub gulerul cămăşii[1] fason broască ţestoasă speriată.

– De ce-mi vorbiţi de lună plină, domnule comisar? se bâlbâie bietul meu vecin de masă.

– Presupun că ea îmbracă o importanţă deosebită pentru dumneata. Practicile voastre, în orice caz, mă determină s-o cred. La cine ai fost acum două nopţi? Va trebui să-mi spui, dragul meu, altminteri mă voi vedea constrâns să te duc la biroul meu de pe Quai d'Orfévre unde suntem maeştri în materie de interogatorii. Culoarele sunt pline de ziarişti la pândă. Ţi-ar plăcea să te trezeşti pe prima pagină a ziarelor sau la informaţiile de seară de pe canalul favorit? Un Vatefaire! Nu ţi-ar cădea bine!

Nu mai mănâncă. Doar cu vârful furculiţei descumpănite, răscoleşte ce a mai rămas pe farfurie.

– Fiecare cu filozofia lui şi cu credinţele lui, fiecare cu religia lui, articulează el.

---

[1] Limouille înseamnă cămaşă, îţi atrag atenţia. Într-o seară, la nişte prieteni, o cucoană încuiată îmi spune: „Nu vă pot citi cărţile. Pentru ce folosiţi cuvinte pe care nu le înţeleg?" Şi i-am răspuns: „Pentru că există şase sute de mii de cititori care le înţeleg şi eu ţin la această intimitate." (n.a.)

– Pe deplin de acord, îl încurajez; în privinţa asta n-am nici o obiecţie.

– Aparţin unei...

– Secte?

– Dacă vreţi; o sectă care are ritualurile ei. Fiţi liniştit, ele n-au nimic blamabil. În noaptea de care vorbiţi, câţiva dintre fraţi, în fine, de... colegi, împreună cu mine am mers în pădurea Saint-Cucufa unde ne-am practicat cultul. Unele nopţi cu lună plină sunt propice rugăciunilor. Alaltăieri a fost o asemenea noapte. Ceremonia durează până în zori. După ea mergem să luăm o masă uşoară, revigorantă la unul dintre noi.

– În acest caz, la cine anume, vere Gonzague?

– Chiar e indispensabil să fac această precizare?

– Absolut indispensabil. Linişteşte-te, persoana sau persoanele pe care mi le vei indica vor fi chestionate cu tact şi nu se pune problema să le facem nici un fel de neplăceri. De îndată ce ne vor confirma alibiul dumitale, vom uita de ele.

Îl privesc drept în ochi. Realizează că nu bat câmpii. Oftând din rărunchi, scoate o agendă din buzunar şi scrie câteva rânduri pe o pagină perimată pe care o rupe apoi şi mi-o întinde.

– Jérémie!

Cioroiul îmi susţine privirea de pe locul lui. Dacă n-ar fi negru ca un aparat foto, ar fi roşu, fiindcă e prelucrat serios de vecina lui.

– Când doamna o să te lase în pace, închide-ţi fermoarul discret şi vino aici! îl strig.

Jenat, se execută. Îi întind bucata de hârtie.

– Aleargă la adresa asta. Prezintă-te cine eşti. Întreabă respectiva persoană dacă acum două nopţi a fost împreună cu domnul Gonzague de Vatefaire; dacă da, unde se aflau şi ce făceau. În cazul unor proteste, ţine-te tare pe poziţii. Aştept veşti la telefon.

– N-am maşină, pledează negroteiul.

– Ia-o pe a mea.

– Să mă duc cu Maserati! mă întreabă el năucit.

– Maserati nu-i maşină?

– Bine.

Se opreşte.

– Îmi permiteţi să...

Nu îndrăzneşte să precizeze, dar eu m-am prins.

– S-o ieie pe doamna cu tine? De acord, fiule. Dar să faci dragoste după ce mi-ai telefonat rezultatul vizitei. Şi fii atent: pe parcursul drumului madam are să-ţi sondeze decolteul austral; să te gândeşti că eşti la volanul unui automobil cu mulţi cai putere!

Înconjură masa pentru a şopti la urechea damei propunerea. Nu se dovedeşte prea virtuos negrul meu când este luat în primire de o desfrânată.

– Să nu-mi spui că o arestează pe Agnes? mă întreabă Francine văzându-i că pleacă.

– N-are de gând! o liniştesc eu. Tipa a luat-o pe un drum prea bun ca să fie arestată.

Apoi, către vär:

– Evident, până nu primesc telefonul de la colaboratorul meu, dumneata nu suni nicăieri, şi nici nu vorbeşti cu nimeni. Fii drăguţ, Gonzague, dă-mi platoul!

11. COZERII ÎN AŞTEPTAREA CEAIULUI

– De unde ai ştiut că am să dejunez la *Lasserre*? se miră Pinaud.

– N-ar fi trebuit să-ţi iei în dimineaţa asta pilulele pentru memorie, César? Chiar tu mi-ai spus! Merge treaba cu pedicurista?

– O nebunie! E aşa de binevoitoare că am de gând să-i cumpăr o maşină. I-ar plăcea una decapotabilă, ce mă sfătuieşti?

– Să te duci şi să faci dragoste cu o târfă de profesie, bătrâne. Îi dai o hârtie de cinci sute şi eşti chit, pe când cu fetiţa asta te ambalezi într-o legătură cu adevărat periculoasă pentru vârsta ta. Cum a fost cu Purgon al meu?

– Nu se afla în autobusul de Mantes.

– Eşti sigur?

– M-am uitat la toţi călătorii care coborau pe rând, unul câte unul: de altfel erau puţin numeroşi: nici un bătrân, mascul sau femelă.

– Cu atât mai rău. Ai comandat trufe în aluat la *Lasserre*?

– Eu nu, Mauricette.

Îi dau papucii şi plec posomorât. Posomorât şi totuşi cu o confuză exaltare în străfundurile mele. Un soi de jubilare interiorizată.

Ciudat mai e şi omul. Capacitatea de a gândi îţi perturbă viaţa. E ca un foc vulcanic care mocneşte, mereu gata să erupă. Nu numai că eşti frământat de idei, dar nu-ţi dau pace nici presentimentele, instinctele, impresiile, impulsurile.

Acum mă izbesc de ceva. Dar de ce anume? Ce poate avea în comun castelul cu farmacia? Moartea? Crima? Cazul acesta mi-a fost adus la cunoştinţă de către castel. Miss de Saint-Braque a fost cea care a venit în biroul meu cu unul dintre protejaţii ei, ca să-l pună să-mi relateze

povestea cu sexele conservate sub celofan în frigiderul farmaciei. Deci, ea e în afara cauzei, fiindcă în mod deliberat a ridicat pisica moartă.

Vărul Gonzague, care se conformează instrucţiunilor şi se ţine ca o umbră după mine, observă:

– Păreţi foarte perplex, domnule comisar.

Ne plimbăm pe aleile prost întreţinute ale parcului. Picioarele mă duc spre labirintul în paragină. Frunzele moarte foşnesc sub paşii noştri. Pasări zburând greoi se mută de pe un ram pe altul strigând a toamnă. În tufe năpădite de buruieni, câţiva trandafiri îşi deschid florile târzii. „O roză în prag de iarnă e mai delicată decât celelalte..."

Proprietatea e una care apune într-o lentă agonie. După „Domnişoara" care va răposa fără să lase copii în urma ei, va fi vândută. Un întreprinzător imobiliar se va arunca asupra ei, o va rade de pe faţa pământului şi va construi pe amplasamentul ei un ansamblu de locuinţe de un înalt standing.

– Nu sunt propriu zis „perplex", îi răspund în cele din urmă. Gânditor ar fi mai corect.

Curios lucru, de Vatefaire, pe încetul, parcă nu-mi mai este antipatic, şi cu toate astea e un scrântit CA ŞI TOŢI CEILALŢI.

Tresar.

Aici e joncţiunea. E o istorie de nebuni (la plural). În orice caz, o afacere care grupează nişte oameni cu o doagă lipsă. Doctorul Purgon e nebun de legat, nebun să-l înăbuşi între două saltele cum se proceda în Evul Mediu cu cei atinşi de turbare. Surioara e şi ea la fel, fiindcă îi admite actele de „justiţiar". Francine de Saint-Braque nu-i cu nimic mai prejos dacă se lasă călărită de tineri infractori eliberaţi; iar prietenele ei sunt la unison. Gonzague de Vatefaire închide cortegiul, cu practicile lui religioase învăluite în mister şi cu jocul de-a druizii sub clar de lună în pădurea de la Saint-Cucufa. De fapt, doar delincvenţii sunt cu mintea sănătoasă. Ei sunt cei care profită de o asemenea pleaşcă. Au asigurate mâncarea, adăpostul şi amorul. Viaţă la castel, ce mai! Mană cerească! Ah şi familia asta de Saint-Braque! O frumoasă descendenţă de femei deznăţate, în frunte cu mama-mare care-i satisfăcea pe răniţii din primul război mondial, continuând cu mama care deschisese un bordel în infernul

din Indochina şi terminând cu fetiţa care a transformat locuinţa ancestrală într-o casă de pierzanie pentru deţinuţi eliberaţi. Să nu se piardă tradiţia! Ce vorbeşti! În desfrâu, da!

Iată că îmi petrec familiar braţul pe sub cel al lui Gonzague. Parcă am fi doi italieni ieşiţi la plimbare pe via Veneto, spre seară.

– Gonzague, „slujba" neagră, sub luna plină, mi-ai spus că e destinată „rugăciunilor"?

– Fiecare cu credinţa lui, se scuză nobilul.

– Bineînţeles. Nu vreau să vă violez viaţa spirituală, dar ce anume implorați de la Dumnezeu sau de la cel Rău?

– Domnule comisar, depăşiţi limitele sacre ale...

– Ştiu. Te rog să mă ierţi. Nu întreb din curiozitate, ci pentru că răspunsul dumitale ar fi, intuiesc acest lucru, un element pozitiv. Hai să facem un compromis. Spune-mi doar, foarte sincer, dacă vi s-au împlinit rugile.

Continuăm să mergem în tăcere. Am simţit că i se întind muşchii. Iată-ne ajunşi la intrarea în labirint. Se aude ca foşnet: nişte mamifere (iepuri, şobolani, hârciogi?) se ascund în desişul tufişurilor la apropierea noastră.

– Nu vrei să-mi răspunzi?

Atunci se opreşte, se desprinde de mine şi rosteşte grav:

– Într-un sens, da.

– Mulţumesc.

Ne continuăm drumul înainte, dar de data asta el rămâne în spatele meu. Mă duc spre locul crimei. N-a mai rămas nici o urmă. Ploaia din ultima noapte a ridicat iarba. A spălat sângele care o murdărea. Poţi conta pe natură pentru a şterge porcăriile oamenilor. Până şi cele mai cumplite câmpuri de luptă redevin lanuri de grâu!

Mă gândesc la rujul de buze descoperit chiar aici de Béru... Îmi revine în minte. Încă îl mai am în buzunar. Îl scot pentru a-l examina pe locul unde a fost găsit. Şi-mi sare în ochi un detaliu: e nou-nouţ. N-a fost folosit niciodată! Una dintre târfuliţele astea are şi ea un ruj asemănător, dar e vorba de o marcă foarte curentă. De altfel, am mai zărit unul identic, recent, într-un etui cu farduri şi o pensetă... Pe un

galantar sau într-o vitrină. Da, într-o vitrină. Închid tubul şi-i dau drumul în buzunar. Mă simt murdar; e neplăcut să nu te speli după o noapte albă. Simt nevoia să fac o baie bună şi să-mi schimb lenjeria.

Unul dintre golani apare în parc strigând:

– Domnule comisar! Telefonul!

– Să ne întoarcem, îi spun lui Gonzague.

O pornim în trap alături ca doi imbecili care s-au satisfăcut în Bois de Boulogne.

S-a făcut cam rece ca pentru vremea asta, fiindcă respiraţiile noastre formează un uşor panaş de ceaţă.

– Ştiu ce i-aţi cerut Sfântului Duh sau celui Rău în noaptea aceea Gonzague.

Continuă să alerge. Ca un cal slăbănog spre ieslea cu ovăz.

– E în legătură cu vara dumitale Francine, nu-i aşa?

Aleargă întruna, cu coatele lipite de corp, capul sus, privirea pe linia albastră a acoperişului de ardezie.

– Îi dezaprobi viaţa dezmăţată, îţi produce oroare. Dumneata eşti un om virtuos. Francine vă dezonorează familia prin conduita ei deşănţată de cocotă în călduri. Existenţa dumitale are de suferit. Aţi implorat o pedeapsă pentru ea. „Ucigaşă ticăloasă!" Frumosul mesaj venea din partea dumitale.

Voit, ajunge în coada plutonului pentru a scăpa de interogatoriul meu atât de bizar condus. Escaladez peronul.

E Jérémie. Îmi confirmă alibiul vărului. Într-adevăr a făcut-o pe elful în pădurile de Saint-Cucufa.

– Ai nevoie de mine imediat? se interesează el.

– Nu, poţi rămâne la Paris.

– Şi maşina?

Vărul n-o să mă refuze, cu siguranţă, să-mi servească de şofer.

O clipă de tăcere. Îl simt jenat, apoi îi dă drumul:

– Poate şi Agnès să mai întârzie pe aici?

– Nu te grăbi, dar ia măsuri de protecţie, dezmăţatele astea sunt atât de stricate că n-aş vrea să capeţi cine ştie ce; fundurile cele mai distinse pot vehicula sida sau sifilisul!

– Nici o grijă!

– Gândeşte-te la Ramadé!

– Ştii că eşti teribil! Tocmai tu îmi predici virtutea! Un libertin de soiul tău!

– Chiar aşa, cuvântul meu capătă o valoare mai mare. Şi pe urmă, dacă vrei să ştii, nu sunt un libertin, cap de negru, ci un galic. Un galic imoral, un galic cu sânge fierbinte, admit. Totuşi n-am nimic vicios în mine.

Jérémie mă ia peste picior:

– Îţi pregăteşti memoriile, şefule? Testamentul spiritual?

– E pricepută Agnès a ta? schimb eu vorba.

– Un talent! Femeile astea sunt supradotate în privinţa amorului.

Vărul a rămas la distanţă.

– Supravegherea s-a terminat, îi spun: poţi face tot ce ai chef. Dragă Gonzague, s-ar părea că faimoasele voastre rugăciuni sub clar de lună au fost auzite şi îndeplinite. Verişoara Francine trăieşte o întâmplare murdară care ar putea foarte bine să schimbe orientarea vieţii ei dereglate.

Tot vorbind, răsfoiesc anuarul pentru a găsi numărul de telefon al hotelului *Le Coq en Pâtre* din Houdan. Îl obţin pe Béru. Are gura plină şi vorbirea lui denotă că a tras serios la măsea băuturi fermentate.

– *Not news of* Purgon! îmi declară el într-o engleză impecabilă, fără îndoială pentru că prin preajmă se află urechi curioase de prin han. Dimpotrivă, pot să spun că omleta norvegiană e fără egal! Am mai comandat una! În ce te priveşte, ce mai e nou, Poussy Cat?

– Merge ca pe roate.

– Bravo! Mai stau aici multă vreme?

– Până diseară, ca să avem conştiinţa curată.

– Dacă aş putea să petrec noaptea aici, tare mi-ar conveni. E o chelneriţă rusoaică, Solange, ce să-ţi zic! Durdulie, un cur de croitoreasă, şi nişte balcoane care te evită să le foloseşti de pernă. Nu mai pot după ea! Şchioapătă, fiindcă are un picior bont şi un ochi priveşte câş, dar o dată la orizontală, cu obrazul meu peste al ei, pot să mă declar mulţumit.

– Rămâi cât vrei. oftez eu.

Această învoire smulsă fără luptă îl nelinişteşte.

– Ia zi, nu cumva ai nevoie de mine, Sana? mă întreabă îngrijorat.

– Ascultă, Grasule, emit eu sentenţios, ştiu prea bine că eşti un fustangiu, dar de două zile numai asta faci. De cum te apropii de o femeie laşi totul baltă ca să te repezi la ea! Asta miroase a obsesie, tipule. Ai contractat maladia taurului după ce te-ai vindecat de cea a boului! Bine, fă dragoste până nu mai poţi şi fie ca Domnul să-ţi umple bursele!

Închid!

– Vere, te-ar deranja dacă m-ai duce până în Vilain-le-Bel: am rămas fără mijloc de locomoţie.

– Cu plăcere.

Mă opreşte la farmacie, aşa cum l-am rugat.

– Trebuie să vă aştept? se informează el civilizat.

– N-are rost, Gonzague, fiindcă nu ştiu cât am să rămân aici. Dar am autobuze cu care să mă repatriez, mulţumesc.

Pare nehotărât.

– Chiar pot să mă întorc la mine acasă, domnule comisar?

– Bineînţeles. De fapt, tot ce ţi se poate reproşa nu-i decât un geam spart şi o dublă insultă adusă rudei dumitale. Vini fără gravitate.

Îi adresez un gest de binecuvântare şi intru în farmacie. Doamna Lecolombier, soţia primarului, discută cu Germaine despre asasinarea doctoriţei Pardevent. A venit să cumpere un pachet de Tampax, deşi ciclul i s-a încheiat de multicel. Dar e o persoană cochetă căreia îi place să-şi dea aere. Îşi lasă cumpărăturile servantei portugheze, simţindu-se astfel mai în largul ei.

Asistenta cea grasă se înroşeşte când dă cu ochii de mine. Trebuie spus că am văzut-o în posturi care n-ar adăuga nimic standing-ului ei şi nici celui al soţului.

– Doamna Purgon nu-i aici? o întreb.

– Tocmai a urcat în apartament.

Aşa se desfăşoară viaţa lor măruntă în mod obişnuit. Bătrâna *coboară* în farmacie, pe urmă *urcă* în apartament. Un lent du-te vino care le ritmează viaţa amândurora. Dacă intervine ceva presant, Germaine

apasă pe un clopoţel pentru a-şi preveni patroana să-i sară în ajutor. La ora patru, trebuie că madam Purgon pregăteşte ceaiul, ţi-aş da mădularul la tăiat. Coboară apoi cu el în magazin pentru a-l lua împreună cu amploaiata ei. Când doctorul asasin a luat locul surorii geamăne, ş-o fi însuşit aceste mici obişnuinţe? Probabil că da. A avut timp să le observe de câte ori a stat la Vilain-le-Bel.

Urc la etaj. Cioc, cioc!

– Cine-i acolo? face mama-mare.

Ce să-i răspund? Că-i Scufiţa Roşie sau lupul cel rău? Rămâne să decidă ea.

– Comisarul San-Antonio, strig eu.

Îmi deschide. Ochii ei deformaţi de grosimea lentilelor par a fi pictaţi de Picasso. Pute din ce în ce în mai tare a rânced, a urină, a eter, a pisici.

– Mai putem sta puţin de vorbă, doamnă Purgon?

De data asta e la limita politeţei. Îmi dă de înţeles prin expresia ei rigidă, ostilă, că am început să-i consum aerul, respectiv să o plictisesc. Bătrânele, la un moment dat, vor cu orice preţ să fie lăsate în pace. Simt nevoia să se asculte cum îmbătrânesc în seninătatea cenuşie a bietelor lor obişnuinţe.

Totuşi, ca o persoană bine crescută, mă conduce în salon.

Şi ştii ce? Nu, fără glumă, ce înclinaţii divinatorii are şi San-Antonio ăsta al tău, *baby*! Îmi spune:

– Tocmai pregăteam ceaiul, doriţi şi dumneavoastră o ceaşcă?

Ca să-i intru în graţii, deşi nu suport băutura asta insipidă, îi răspund „cu multă plăcere, foarte drăguţ din partea dumneavoastră, mulţumesc".

O aud trebăluind la bucătărie în faţa plitei electrice.

– Aveţi nevoie de ceva? se informează ea.

– Nu, de cineva.

– De cine?

– Mereu la fel: de fratele dumneavoastră.

– V-am spus că a plecat!

– Nu şi-a luat maşina şi nici pe a dumneavoastră. Nu a urcat nici în autobuz. N-a ajuns la Houdan unde reţinuse o cameră...

Se apropie de mine, ca o aguridă:

– De unde ştiţi? Telefonul meu e pus sub ascultare?

În loc să-i răspund, îi zâmbesc:

– N-a putut să facă autostopul. Nu-mi pot imagina un medic militar purtând o sacoşă plină de sexe, făcând cu mâna la maşini pe o stradă din sat. De altfel, totul e posibil. Totuşi mi-a venit o altă idee, doamnă Purgon.

– Cum îl beţi mai tare sau mai slab? mă întrerupe farmacista.

– La fel ca dumneavoastră! Vă spuneam că întrevăd o altă ipoteză, doamnă Purgon.

– Lapte sau lămâie?

– Lămâie. Ştiţi la ce m-am gândit?

– Cât zahăr, domnule poliţist?

Mă abţin să-i spun „cât mai mult posibil", fiindcă doar aşa aş reuşi să-i înghit licoarea britanică. Pentru mine ceaiul reprezintă un fân peste care s-a făcut pipi.

– Două bucăţi, dacă vreţi. Mi-am zis, doamnă Purgon că, dacă Maurice nu şi-a luat maşina, nici pe a dumneavoastră, nici autobuzul, e pentru că, pur şi simplu, n-a plecat. Quod erat demonstradum! Sunt gata să pariez că a ales varianta cea mai înţeleaptă: să se ascundă aici. Ştiindu-se demascat, şi în curând hăituit, a înţeles că nu poate ajunge prea departe. Gândindu-se că telefonul este pus sub ascultare, a reţinut o cameră într-un hotel şi v-a rugat să telefonaţi acolo mai târziu pentru a acredita ideea plecării lui. Dar el a rămas la Vilain-le-Bel, dragă doamnă. Şi dumneavoastră îmi veţi spune unde. Probabil că aveţi un pod, o pivniţă, un depozit oarecare în care stocaţi marfa? Să nu-mi spuneţi că n-am dreptate: am prieteni farmacişti şi ştiu în ce mod funcţionează comerţul dumneavoastră. Există lăzi de rezervă, damigene, mai ştiu eu ce. Toate aceste obiecte mai mult sau mai puţin voluminoase necesită o magazie. Punem pariu amândoi că Maurice se află undeva pe acolo? Aşteptând zile mai bune. Aşteptând uitarea! Acest mare aliat al oamenilor: uitarea! Ştiţi ce ne rămâne de făcut? Să ne bem ceaiul frumos. Pe urmă, să mă conduceţi la el şi să-i spuneţi să deschidă uşa. La ce bun să procedăm la un asediu? Vă daţi seama că nu riscă mare lucru. Avocatul

lui va pleda varianta demenţei şi va fi deferit curţii cu juri. Îşi va termina liniştit viaţa într-un azil unde dumneavoastră îi veţi asigura un maximum de confort.

Bătrâna n-a scos o vorbă. Îmi aduce ceaşca de ceai pe o tavă frumoasă de argint, împreună cu linguriţa şi un biscuit. Biscuitul ăsta mă răscoleşte. Nu ştiu de ce. Un biscuit după toate câte s-au întâmplat. Derizoriu! Tu poţi să înţelegi aşa ceva?

12. ATRIBUTELE LUI RITON

– Nu vă place ceaiul meu? mă întreabă binevoitoarea şi inconştienta bătrână.

Cum să-i explic, cu ceaşca în mână, că nu-i vorba de ceaiul ei, ci de ceai în general. Mă abţin din cauza linguriţei frumoase din argint şi mai ales din cauza emoţionantului biscuit.

Curios moment. Vin aici să-l ridic pe fratele ei criminal care – sunt convins acum – se ascunde la câţiva metri de aici şi, în loc să mă arunc asupra ucigaşului de violatori, mă prefac a degusta apa caldă oferită de sora lui.

– E delicios, mint eu, suflând în ceaşca fierbinte.

– Chiar eu fac biscuiţii, îmi spune bătrâna, sunt fragezi, uşor parfumaţi cu anason, merg foarte bine la ceai.

Muşc din el: nu-i rău. Şi pe urmă, ce prostie, un singur biscuit; ruda săracă a prăjiturilor. În fine, îmi bag nasul în băutură. Mai bine s-o dai rapid peste cap. Pe vremuri, când mama îmi omora măruntaiele cu ulei de ricin, nu mă pierdeam în degustări, înghiţeam infecţia aia dintr-o dată şi pe urmă mă precipitam peste cacaua pregătită de ea ca să-mi dreg gustul.

Acum, gâlgâi conţinutul ceştii şi mănânc repede biscuitul. Uf! Misiunea e îndeplinită!

– A venit vremea să stăm puţin de vorbă, doamnă Purgon.

Parcă ar fi absentă, cu privirea pierdută în lichidul de culoarea ambrei aburind în capătul degetelor ei rotunjite.

– Poftim? articulează ea pe un ton detaşat.

– Ce-ar fi să revenim la preocupările noastre? fac eu.

Se uită la mine. Sunt frapat de brusca fulgerare din privirea ei. Nişte ochi bizari. Ochi de „flagrant delict". De ce îmi vine în minte expresia asta? De flagrant delict.

– Ştiţi, doamnă Purgon...

Mă opresc. Încremenit! Biciuit! Scurtcircuitat! Strâns în menghine. Imposibil să respir! Văd tulbure. Aproape dublu! Un imens strigăt de teroare naşte în mine, în vintrele mele, dar nu reuşeşte să urce până la gură, nici măcar până la coardele vocale.

Iar privirea intensă, privirea dementă a doamnei Purgon e ca un ocean. Se precipită asupra mea. Mă acoperă.

„Oh! Dumnezeule! îmi zic, ai comis greşeala vieţii tale, Antoine, când ai acceptat ceaşca de ceai! În faţa ta nu-i Anne-Marie Purgon, ci Maurice Purgon. Nebunul. Criminalul! Scobitorul!" Şi, în cerurile mele infinite, răsună un cânt de acordeon: *Le Denicheur* (cotrobăitorul). Îl cânt cu alte cuvinte: „Lumea-i spune scobitorul"... Prostul de Sana! Prostul de Sana! Prostul de Sana...

Ad libitum.

Amen.

Îmi apăs mâinile pe piept, dar ele îmi cad.

Totul se prăbuşeşte, se întunecă. Printr-un halo purpuriu o desluşesc pe falsa doamnă Purgon cum îşi sumecă mânecile şi scoate din buzunarul fustei un brici cu mâner de fildeş şi încrustaţii aurii. Îl deschide. Lama e foarte îngustă şi foarte ascuţită!

Eu...

Nu, nimic! Beznă totală.

– Respiraţi! Respiraţi adânc!

Plămânii mei, dacă vrei să ştii, sunt ca o pungă de hârtie boţită în care încerci să sufli. Se umflă puţin, dar aerul iese fiindcă punga e spartă. E nevoie să sufli mult pentru a compensa pierderile.

– Am să-i mai fac o injecţie! se aude o voce feminină, pe care parcă am mai auzit-o pe undeva. Am să risc!

Contactul rece al unui tampon îmbibat în alcool la încheietura braţului meu. Un ac îmi pătrunde în venă. Percep injectarea lichidului. Sau este efectul prodigioasei mele imaginaţii?

– Puneţi-i o pernă sub cap!

Se scurge o vreme. Planez într-o noapte neagră, fără stele. Cineva îmi saltă capul. Un volum moale mi se inserează sub ceafă. Gaura din pungă trebuie că a fost colmatată fiindcă oxigenul distribuit de o mască începe să-mi umfle plămânii.

O idee prinde contur peste tot în capul şi trupul meu, de parcă mi-ar gândi şi carnea.

Şi acest gând este „trăiesc".

De fericire, deschid ochii. Ceea ce-mi permite să regăsesc salonul jalnic al doamnei Purgon. Două personaje sunt îngenunchiate de o parte şi de alta a mea, ca boul şi măgarul pruncului Iisus. Germaine, asistenta, şi vărul Gonzague.

Germaine Letailleur mai ţine încă seringa într-o mână şi, cum scrie Ponson du Sérail, mă supraveghează cu cealaltă.

– Vă simţiţi mai bine? şopteşte curajoasa femeie.

Dar se uită la altceva, nu la faţa mea. Îmi cobor privirea şi realizez că mi s-au scos chiloţii şi că sângerez în jurul sexului. Îmi dau seama că nebunul avea de gând să mă castreze. Începuse deja o tăietură în partea de jos a pântecului.

– Am sosit la timp! spune Gonzague de Vatefaire. Aţi avut mare noroc, domnule comisar. Nu-i nimic grav, doar o zgârietură.

Înţelegând că sunt în măsură să pricep tot ce mi se spune, începe să povestească:

– Imaginaţi-vă că după câţiva kilometri, am observat că aţi uitat un pacheţel la mine în maşină. L-aţi lăsat la picioare sub tabloul de bord şi în timpul unui viraj a alunecat. Ştiţi despre ce pachet vorbesc? O pungă din plastic în care puseseţi ceva... mai curând cumplit, găsit de verişoara mea. V-aţi amintit? Bun. Mă înţelegeţi că, puţin interesat să păstrez aşa ceva, m-am grăbit să fac calea întoarsă. Am revenit prin urmare la farmacie şi am întrebat de dumneavoastră. Doamna (mi-o arată pe Germaine) mi-a spus să urc în apartament. Am bătut, dar n-a

răspuns nimeni. Am coborât din nou şi doamna (din nou Germaine) a urcat împreună cu mine şi a strigat. Bătrâna a venit să deschidă. O viziune de coşmar. Ochi demenţi! Mâini însângerate! Am dat fuga înăuntru şi v-am găsit acolo unde vă aflaţi acum: neînsufleţit, cu pantalonul dat jos şi o tăietură în dreptul penisului... În clipa aceea bătrâna a scos un ţipăt sălbatic şi s-a aruncat asupra noastră cu briciul ridicat. Mulţumesc lui Dumnezeu, am practicat mult timp karate pentru a-mi învinge timiditatea. Din două lovituri puternice am neutralizat-o.

– Unde-i acum? suflu eu.

– În dormitor cu sora geamănă pe care a adormit-o cu cloroform, a legat-o şi a băgat-o sub pat. Staţi liniştit, am legat-o şi eu pe bătrâna asta nebună.

– Mulţumesc... vere, bolborosc eu.

Şi când te gândeşti că nu-l puteam suferi pe bietul om! Şi uite că mi-a salvat viaţa. Mulţumită lui Riton dacă realizezi ce vreau să spun. O sumă de întâmplări care au contribuit la întoarcerea lui Vatefaire!

Dacă nu m-aşi fi întors la castel în ajun. Dacă Francine n-ar fi încercat să mă seducă şi să mă antreneze în camera ei! Dacă nu şi-ar fi băgat mâna sub pernă! Dacă m-aş fi descotorosit mai repede de aceste rămăşiţe omeneşti! Dacă nu mi-aş fi împrumutat maşina domnului Blanc! Dacă aş fi comandat un taxi în loc să mă conducă vărul! Dacă n-aş fi uitat punga în maşina lui! Dacă el n-ar fi găsit-o ceva mai târziu. Toate astea... O înlănţuire de momente, de fapte, de hazarduri, de oameni.

– Să chemăm o ambulanţă ca să fiţi transportat la spital, declară Germaine. Noroc că a lăsat în bucătărie flaconul cu produsul pe care l-aţi băut şi că am dat cu ochii de el. Gardeno-panteola-fisurată! Vă daţi seama! Pe bază de curare! Dacă nu se administrează antidotul în următorul sfert de oră, nu mai rămâne nimic de făcut. Salvarea dumneavoastră a atârnat de câteva minute! Din fericire, avem privaton 18 în farmacie.

– Mulţumesc, draga mea Germaine. Nu-i nevoie de ambulanţă, nici de spital, am să-mi revin singur.

– Nici pomeneală! tună grăsana. Datoria mea...

– Datoria ta e să nu te laşi călărită ca o vacă de către un poliţist supradotat! Ce-ar spune bărbatu-tu, taximetristul, dacă ar afla?

Am cam întrecut măsura, o ştiu. S-ar părea că acestea sunt efectele secundare ale gardeno-panteolei-fisurate. E un produs care te face irascibil. Asistenta îi explică toate astea vărului. În orice caz, se abţine să mai alerteze salvarea şi nici nu vreau mai mult. Mă gândesc la Félicie, ca întotdeauna după o încercare grea.

– Ia te uită! încă mai eşti pe la noi! scrâşneşte comisarul Mazurier, când mă vede ieşind din imobil alături de Maurice Purgon, cu mâinile prinse în cătuşe.

– Nu pentru multă vreme, îi promit.

– Cine-i doamna asta bătrână pe care ai umflat-o?

– Un domn bătrân.

– Travesti?

– Prin vocaţie. A luat identitatea surorii geamăne pentru a încerca să se ascundă, mergând până a o molesta pe aceasta din urmă care nu-i admitea comportarea.

– Ce învinuiri îi aduci?

– O duzină de crime urmate de mutilări. Priveşte!

Depun pe trotuar o ladă frigorifică, descoperită în pivniţa doamnei Purgon, unde ţâcnitul îşi conserva colecţia de sexe.

– Deschide!

Se conformează.

– Dumnezeule! se bâlbâie foarte confratele meu.

– Dacă vrei să te duci la pescuit de raci scotoceşte aici, îl învit eu cu acel cinism împins până la exces, care-i face pe totălăi să scheaune atât. Agăţi aşa ceva în balanţă şi să te ţii ce năvală de-a-ndăratelea vor da decapodele!

Închid lada.

– Ah! vream să-ţi mai spun ceva, băiete: poţi opri ancheta asupra doctoriţei Pardevent; tot domnul e autorul!

– Cu... cum?

– Ai să citeşti amănuntele prin ziare, Mazurache. A mărturisit fără dificultate. La început omul ăsta acţiona dintr-un spirit justiţiar pentru a răzbuna memoria mamei şi a surorii lui care au fost violate şi masacrate

în Africa, pe vremuri. Dar pericolul l-a incitat să-şi extindă „opera". Acum, omoară tot ceea ce constituie o ameninţare pentru securitatea lui. Un lucru inimaginabil, ar fi fost în stare să-şi ucidă până şi sora geamănă dacă ar fi dispus de timp.

Mazurier a rămas mască. Gelozia e o mame alcătuită din acumularea de acetobacterii care schimbă vinul în oţet. Reuşita mea transformă temperamentul lui Mazurier în oţet. Ura lui se declanşează de urgenţă, febril. I-ar plăcea să-mi smulgă ochii şi să-mi îndese în orbite testiculele, după ce ar fi scuipat înăuntru, în prealabil. În final s-ar fi uşurat deasupra mea. Şi, fără îndoială, încă o grămadă de alte chestii şi mai puţin recomandabile.

Riscă o întrebare!

– E sigur că el a lichidat-o pe doctoriţă?

– Întreabă-l.

Se întoarce spre Maurice Purgon. Acesta din urmă seamănă cu un porumbel bolnav, cu capul băgat în pene.

– Cu ce ai omorât-o? latră el.

Şi celălalt:

– Cu vechiul meu revolver din armată.

Atins la mir! Confratele se întunecă monstruos. Oftează să zdrobească o pereche de fese, învins.

– Te-am prevenit! fac eu fără milă. Hai, ciao, Sherlock!

Îl împing pe Maurice pe locul din spate al maşinii vărului, care continuă să-mi servească de taxi pe de-a moaca.

E de acum noapte când mă întorc la castel. Mi-am recuperat maşina şi o aduc acasă pe Agnés după ce domnul Blanc a uzat şi abuzat de ea. Trebuie că a regulat-o pe cinste, Bamboula I, fiindcă pare epuizată. Nici măcar nu şi-a refăcut fardul. Are asemenea cearcăne sub ochi ca undele produse de o piatră aruncată în apa liniştită a unui eleşteu. Cercuri şi pe urmă alte cercuri şi altele, la infinit.

Aşezată alături de mine, nu riscă nici măcar să întindă mâna spre şliţul meu, care constituie un important centru de cazare. În ce hal a

stors-o amicul meu! Complet dezarticulată! Pe butuci! Cu bujiile ancrasate şi bateria în poziţie „out".

– E frumoasă Africa, hai? o iau eu peste picior.

Tipa suspină:

– De neuitat. N-a vrut să-mi lase numărul de telefon, ticălosul!

– Cu el nu se poate comunica decât prin tam-tam!

– Dar a promis că o să mă sune.

– Atunci aşa o să fie; e un băiat care se ţine de cuvânt.

– Şi eu să stau la dispoziţia capriciilor lui?

– Nu te obligă nimeni.

– Ba da. În câteva ore, m-a făcut să dau uitării tot ce ştiam despre dragoste. Înaintea lui, domnule comisar, n-am juisat niciodată. Doar iluzii! Alergam după plăcere. Fum fără foc. Dar el, ce incendiu!

Jos pălăria, Jérémie! Asta da prestaţie!

Ajungem.

Domnii şi doamnele tocmai au terminat masa. Peste grupul de pierde-vară domneşte o atmosferă mohorâtă. Desigur, televizorul e în funcţiune dar nimeni nu urmăreşte cu adevărat programul. Îşi vorbesc cu economie, fără să creadă în ceea ce spun şi fără să se asculte. Venirea mea (neliniştitoare, pentru că sosesc eu, poliţist, într-o casă a crimei), dimpotrivă, pare să producă o uşurare asupra asistenţei.

– Vă aduc o veste bună, le arunc eu; l-am arestat pe asasinul lui Riton.

Exclamaţii diverse, strigăte, şuşoteli, străbat publicul. Se încrucişează tot felul de întrebări: „Cine e?" „Cum", tranca-tranca, tranca-tranca...

– Un nebun sadic, îi informez eu. Un bărbat bătrân traumatizat în tinereţea lui de un masacru din familie, după care a întreprins o cruciadă pentru a-i răzbuna pe ai lui.

Atât, să le fie destul. Vor afla mai multe din ziare.

Îmi bag mâinile în buzunare şi încep să mă plimb de colo colo. Simt că devin Bourdaloue, până peste cap. Chiar Bossuet. Ca în cele din

urmă, depărtându-mă puţin, şi plantându-mă dinaintea şemineului unde trosnesc butuci ca de Crăciun, să declar:

– Ascultaţi cu toţii. Obuzul a trecut foarte aproape de casa asta; ar fi fost păcat să cadă deasupra ei. Eu o găsesc frumoasă. S-ar cuveni să i se confere un pic din nobleţea ei trecută mai înainte ca un antreprenor s-o radă de pe faţa pământului ca să ridice pe locul ei cuşti de iepuri. Aşa că, vă sfătuiesc şi pe unii şi pe alţii să puneţi capăt turpitudinilor care îi indignează pe cei apropiaţi şi pe oamenii din regiune. Voi, puşcăriaşilor, o să vă luaţi valea de aici în zori. Aveţi în faţă toată noaptea ca să vă faceţi bocceaua. A sosit momentul pentru voi să operaţi veritabila voastră reintegrare. Încercaţi să nu călcaţi iar cu stângul, fiindcă la pârnaie voi o să fiţi cei regulaţi. Dacă v-a rămas mentalitatea de răufăcători, treaba voastră. Aflaţi doar că o să fim cu ochii pe voi. Cât despre dumneavoastră, frumoasele mele domne, cred că veţi fi bine inspirate să vă dizolvaţi grupul de târfe. Există metode mai simpatice de a face dragoste decât să ajungeţi prostituate pentru delicvenţi.

Din lot se desprinde o furie: Francine de Saint-Braque. Şi-a ieşit din fire.

– Ia ascultă, domnule comisar, îndatoririle dumitale nu te autorizează să vii şi să faci morală la mine acasă, ba mai mult să decizi comportamentul invitaţilor mei. Dacă nu mai ai nici o treabă pe aici, vezi-ţi de drum!

Mă uit la ea cu calm. De parcă ar fi fost vorba de o actriţă care-şi repetă o scenă plină de vehemenţă.

– Ba da, fac eu, oh, fără îndoială Miss de Saint-Braque, mai am încă ceva de făcut pe aici!

Şi-i cârpesc două labe sănătoase de se cutremură pe fundamentul ei fără fundament.

Un „oh" îngrozit străbate asistenţa.

Mie prea puţin îmi pasă, cum zicea un preot răspopit. O înşfac pe sclifosita asta de un braţ.

– Vino pe aici, proasto, să-ţi zic două vorbe şi să nu mai scoţi un sunet că te bat de te zvânt, aşa cum îţi place ţie!

Cu paşi mari părăsim salonul (ea îi face mai mici, dar mulţi şi repede). O car până în bibliotecă a cărei uşă o închid cu o lovitură de fund. Poc! O propulsez pe un fotoliu. Cele două palme trase de mine i-au umplut ochii de lacrimi. În orice caz au calmat-o. Castelana depravată nu se mai gândeşte să mă apostrofeze. A devenit infinit de supusă, ca o prostituată bumbăcită de proxenetul ei.

– Bun, îi zic, aşa te vreau, blândă. Am să-ţi povestesc trista întâmplare a lui Riton, puicuţo. Versiunea reală, nu cea revizuită. Băiatul ăsta, vezi tu, era absolut sigur că văzuse nişte penisuri secţionate în farmacie. Cum expediţia noastră s-a dovedit negativă şi cum nimeni nu-l credea, băiatul a decis să joace partida singur. În fond era un pungaş căruia nu-i lipsea curajul. A contactat-o pe farmacistă şi a determinat-o să vorbească. A ameninţat-o că o va denunţa poliţiei, ceea ce făcuse deja. Dar farmacista era în realitate fratele geamăn, e prea plictisitor să-ţi explic tot, întâmplarea asta mă exasperează, vei căpăta toate detaliile ulterior, cititorilor mei nu le place să bat apa în piuă.

Trebuie să reţii că tipul acela e un sadic periculos. Simţindu-se demascat, s-a prefăcut că cedează exigenţelor lui Riton şi i-a promis un pachet de bani. I-a propus ca loc de întâlnire fundul parcului. Riton, care îşi închipuia că are drept interlocutor o bătrână neputincioasă, a acceptat fără nici o bănuială. Numai că a nimerit peste un bandit. Purgon fratele l-a anesteziat, luându-l prin surprindere, cu o lovitură de ciocan, l-a târât în labirint şi i-a secţionat vena jugulară. Curat, în ordine! Şantajistul a fost anihilat. Dar criminalul e atât de viclean încât a adus cu el un ruj de buze, cum se găsesc de vânzare în farmacia surioarei şi i-a dat drumul la locul crimei pentru a orienta poliţia pe o pistă falsă. Era şi el la curent, ca toată lumea de prin partea locului, cu bacanalele care au loc aici şi a plasat acest indiciu cu discernământ lângă corpul victimei.

De altfel, era cât pe ce să-i meargă. Ceva îmi spune că Riton ţi-a vorbit mai mult sau mai puţin despre manevrele lui de a-i întinde o cursă farmacistei. Fapt este că în noaptea morţii lui, l-ai văzut ieşind. După un moment te-ai luat pe urmele lui. Îţi revine obligaţia să-mi furnizezi precizările dorite pentru ca afacerea să se îmbuce perfect, dar

e ceva marginal. Ceea ce-i important sunt faptele. Ai plecat deci după Riton şi l-ai găsit zăcând printre ferigi, cu beregata tăiată. Şi atunci, căţea cum eşti Francine, dezaxată sexual, ţi-ai pierdut capul. Împinsă de prudenţă, trebuie s-o spunem, i-ai tăiat membrul bietului băiat. De ce? Pentru a proba că fusese asasinat de cineva din farmacie. Un singur om putea înţelege acest lucru şi să depună mărturie: eu. Pentru că la mine aţi venit amândoi ca să-mi expuneţi cazul; şi eu am fost cel care a riscat o expediţie ilicită la farmacie.

Aşa se explică faptul că, a doua zi, în loc să preveniţi jandarmeria locală, ai ţinut morţiş să mi te adresezi mie. Ţi-ai petrecut toată ziua, frumoaso, ca să mă cauţi. Eu eram îngerul tău păzitor în circumstanţele date; serviciul care-ţi asigura spălarea. Să ştii că am avut o bănuială după ce am examinat corpul. Dacă gâtul era tranşat de o mână pricepută, organele genitale, dimpotrivă, fuseseră secţionate urât, josnic, în pofida bunului simţ. În emisfera nordică, o treabă de profesionist, în emisfera sudică, treabă de amator. Deci, posibilitatea a două intervenţii diferite.

O dată ajunsă în camera ta, ai înţeles cât de compromiţătoare puteau fi aceste organe. Şi atunci, ţi-a venit o idee genială (şi care, tare mă tem că te excita): ai ascuns atributele lui Riton sub pernă. Şi ţi-a dat prin minte gândul sublim să le descoperi în prezenţa mea, ca şi cum ai fi fost victima unei înscenări; ca şi cum cineva ţinea morţiş să te piardă. Din cauza asta ai vrut cu orice preţ să mă seduci, atunci noaptea, în bucătărie. Trebuia să vin cu tine în dormitor! Mesajul aruncat prin fereastră de un spirit virtuos servea admirabil celor puse la cale de tine, demonstrând că cineva îţi voia răul.

Acum, Francine, rămân în expectativă. Mutilarea de cadavru e un delict grav. Atât de grav că abia dacă îndrăznesc să-ţi distrug existenţa folosindu-l împotriva ta. Mereu acea veche indulgenţă manifestată de mascul faţă de femele! Latura mea de guguştiuc înclinată spre îngăduinţă deplină. Vezi-ţi de drum şi nu mai păcătui! Prostituată eşti, prostituată ai să rămâi. Roabă simţurilor! Această maledicţie preafericită din familia ta de coapse oferite!

Sunt furios că m-am dovedit atât de slab. Abatere gravă de la îndatoririle mele. Femeia asta ar fi trebuit să ajungă la curtea cu juri

pentru actul ei de măcelărire, scârboasa. Şi totuşi, în comparaţie cu palmaresul lui Maurice, ăsta-i un fleac.

Francine mi se aruncă la picioare, le cuprinde cu amândouă braţele îşi freacă părul de băieţandru de pantalonul meu care a şi început să se deformeze.

Plânge.

Geme.

Îmi spune:

– Eşti nobil, eşti mare, eşti frumos, te iubesc! Am să te venerez toată viaţa. Aş vrea să te mănânc, să-ţi ling pântecul, să mă hrănesc cu sămânţa ta, să-ţi găzduiesc sexul sublim în adâncurile mele.

Şi programul ăsta, vezi tu, nu-i decât un aperitiv. Continuă să-mi vorbească îndelung. Inventează nişte chestii la care nici măcar cu gândul n-am gândit, chiar şi în visele mele cele mai lubrice, şi, Dumnezeu ştie că n-am dus lipsă de ele! Fornichează cu verbul, punctează cu mâna, frenetizează de peste tot.

Dezgustat şi agasat, mă scutur din braţele ei şi plec.

Printre arborii înalţi din parc, în apropierea labirintului tragic (Ca la ziar!) cucuvelele povestesc bufniţelor întâmplări sinistre, dacă nu cumva – cine ştie? – le-o face curte!

EPIGLOTĂ

Oamenii cred că cele douăsprezece bătăi de clopot de la miezul nopţii se petrec numai în filmele de groază.

Să ştii că nu. În timp ce răsucesc cheia în uşa vilişoarei noastre, se aud sunând în clopotniţa din Saint-Cloud.

Ca măsură de securitate, le număr, să mă asigur că nu-s treisprezece. Adesea am visat la aşa ceva: treisprezece bătăi la miezul nopţii!

Locuinţa e silenţioasă, curăţică deşi mama nu-i acasă.

Cu paşi de lup urc în camera mea. Pijamaua întinsă pe patul pregătit pentru culcare, mă prefigurează. Parcă aş fi puţin eu. Of! şedinţa asta de nani cred că o merit! Mă dezbrac cu mişcări extenuate. Brusc, mă simt frânt de oboseală.

În momentul în care, în pielea goală, mă pregătesc să fac un duş, uşa mea se întredeschide şi apare Maria. Extraordinar! Ce apariţie!

Ciorapi din plasă cu ochiuri mari, chilot roşu cu danteluţe negre, sutien şic semicupă! Ibericei mele îi mai lipseşte doar o pană în cur. De struţ.

Se fâţâie prin faţa mea expunându-şi farmecele. Ce le-o fi apucat pe toate să fie atât de desfrânate, să ţină cu orice preţ să mă încastrez în ele? Fir-ar al naibii!

– V-am auzit când aţi sosit, Musiu, ciripeşte ea.

Îşi ridică un picior pe scaun ca să-mi arate că slipul ei e despicat; de altfel, un smoc de păr a şi scăpat pe acolo ca un diavol dintr-o sticlă, cum scriu literatorii care deţin o licenţă profesională, dar nu o licenţă licenţioasă.

Mă simt agasat.

– Ascultă, Maria, îi spun, sunt îngrozitor de obosit.

– Dumneavoastră! Niciodată! strigă ea.

Îţi dai seama ce omagiu reprezintă afirmaţia ei? Dacă vrei să faci un clip despre amor, îţi dau autorizaţia să incluzi replica Mariei. Mă văd constrâns, prin urmare, să uzez de un alt argument:

– O să-l trezim pe Toinet şi o să vină aici în fuga mare.

– Dar nu-i acasă, Musiu!

Asta-i bună! Sângele meu nu face decât un tur de pistă.

– Vrei să spui că până acum nu s-a întors?

– Nu, Musiu, nu l-am mai zărit.

Dacă m-ai vedea în ţinuta lui Adam la telefon, formând numărul familiei Bérurier. Furia mă face să tremur.

Sună, apoi glasul nobil al Maiestăţii sale:

– Cine-i acolo? Fir-ar al naibii!

– Porc infam ce eşti, nu l-ai adus pe Toinet acasă! ţip eu (sau rag, sau urlu).

– Şi pentru asta mă scoli din somn? El n-a vrut să se întoarcă. Mi-a zis că dacă tu l-ai adus tot tu să-l iei şi înapoi.

– Afurisitul! Dă-mi-l la telefon!

– Jockey!

Se scurg câteva clipe.

Revine tot Béru:

– Ascultă, tipule, dacă n-ai nimic împotrivă o să te sune el peste zece minute. Telefonul tău l-a trezit şi acum a luat-o la prelucrat pe Berthe. Ar fi o crimă să-i întrerup. Să te opreşti înainte de termen, e ceva perfid pentru senzorial! Mai ales când e vorba de tineri!

SFÂRŞIT

CUPRINS

1. La pescuit de scule 9
2. Măreţia şi mizeria unui cuplu 22
3. Recolta de mădulare 35
4. Şi unii şi alţii 48
5. Dragoste, delicii şi moarte 65
6. Nopţi de dragoste să-ţi dai sufletul 81
7. De la întuneric la lumină 99
8. Grabă fără precipitare 119
9. Aspirină şi confidenţe 130
10. Anchetă asupra unui cetăţean în afara oricăror bănuieli 141
11. Cozerii în aşteptarea ceaiului 157
12. Atributele lui Riton 166
Epiglotă 177